

СТИВЪН ЖИОНТ

КЕРИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА · ПЛЕЯДА ·

СТИВЪН КИНГ КЕРИ

Превод: Йонка Димова

chitanka.info

Кери Уайт притежава свръхестествени способности, за които никой не подозира. Всички в града ѝ се присмиват и я мразят. Резултатът е зашеметяващ и зловещ.

ЧАСТ ПЪРВА ОКЪРВАВЕН СПОРТ

Новинарска колона на седмичника „Ентърпрайз“, Уестоувър (Мериленд), 19 август, 1966 година:

„СЪОБЩАВА СЕ ЗА ДЪЖД ОТ КАМЪНИ

От няколко лица получихме надеждна информация, че дъжд от камъни се е изсипал от ясно небе на Карлин стрийт в Чембърлейн на 17 август. Камъните падали главно върху къщата на мисис Маргарет Уайт, причинили сериозни повреди на покрива, разбили две водосточни тръби и улука, всичко на приблизителна стойност 25 долара. Мисис Уайт, вдовица, живее с тригодишната си дъщеря Кериета.

Не успяхме да влезем във връзка с мисис Уайт за коментар.“

Никой не беше истински изумен, когато това се случи, не наистина, поне не на подсъзнателното ниво, където никнат дивашките неща. На повърхността всички момичета в банята бяха шокирани, възбудени, засрамени или просто доволни, че Бялата кучка беше получила още един по мордата. Някои от тях може да твърдят, че са били изненадани, но, разбира се, твърдението им беше невярно. Кери ходеше на училище с някои от тях още от първи клас и това се натрупваше още от тогава, изграждаше се бавно и неизменно, в съответствие с всички закони, които направляват човешката природа, изграждаше се със стабилността на верижна реакция, приближаваща критичната маса.

Това, което никой от тях не знаеше, разбира се, е, че Кери Уайт беше телекинетична.

Надпис, издраскан на чин в Началното училище на Баркър
стрийт в Чембърлейн:

„Кери Уайт яде лайна“

Съблекалнята беше изпълнена с викове, ехо и подземния къртеж от душеве, плискащи по теракотения под. Момичетата бяха играли волейбол първия час и сутрешната им пот беше лека и остра.

Те се протягаха и извиваха под горещата, плющяща, виеща вода, подхвърляйки си бели парчета сапун от ръка на ръка. Кери стоеше сред тях безмълвно, Като жаба сред лебеди. Тя беше набито момиче, с пъпки по врата, гърба и бедрата, мократа ѝ коса — съвсем безцветна — беше провиснала по лицето ѝ, безжизнено наквасена. Кери стоеше леко наведена, оставяйки водата да се плиска в тялото ѝ и да изтича. Имаше точно вида на изкупителна жертва, на постоянно посмешище, на левак, на обект на постоянни гадости и наистина беше такава. Безнадеждно и непрестанно ѝ се искаше гимназията Иуйн да има индивидуални, самостоятелни душеве, като гимназиите в Андоувър или Боксфърд. Те я зяпаха, те винаги я зяпаха.

Душовете спираха един по един, момичетата излизаха от кабините, сваляха си найлоновите шапчици, триеха се, пръскаха се с дезодорант, поглеждаха към часовника над вратата. Закопчаваха се сутиени, обуваха се пликчета. Пара се виеше във въздуха, мястото би могло да бъде египетска баня, ако не беше постоянното бръмчене на автомата Джакузи в ъгъла. Подвиквания и подсвирквания се разменяха с лекия пукот и щракане на билиардни топки.

— ... Томи каза, че не ме харесва с него и аз...

— ... отивам със сестра ми и мъжа ѝ. Той си вири носа, ама и тя е същата...

— ... душ след училище и...

— ... прекалено евтино, за да похарчиш и едно пени, затова Сидни и аз...

Мис Дисгардин, слабата им, плоска учителка по физическо, пристъпи навътре, изви врат на всички страни и плесна с две ръце.

— Какво чакаш, Кери? Страшния съд? Звънецът ще удари след пет минути.

Шортите ѝ бяха ослепително бели, краката ѝ недостатъчно заоблени, но удивителни с ненатрапващата си мускулестост. На врата ѝ висеше сребърна свирка, спечелена на състезание по стрелба с лък в колежа.

Момичетата се изкискаха и Кери повдигна глава, погледът ѝ бавен и замъглен от горещината и от неспирното, трещящо бучене на водата.

— Ъхъ? — Това беше странен жабешки звук, но той ѝ подхождаше и момичетата се изкискаха отново.

Су Снел изтри косата си със скоростта на магьосник и започна да се реши. Мис Дисжардин направи ядосан причудлив жест към Кери и излезе.

Кери спря душа. Той замря, капейки и гърголейки.

Едва когато излезе навън, всички видяха кръвта, стичаща се по краката ѝ.

От: „Сянката експлодира: документални факти и конкретни заключения, извлечени от случая. Кериета Уайт“. Дейвид Р. Конгрес. (Талейн Юнивърсити Прес, 1981, стр. 34)

Едва ли може да се оспорва, че липсата на доказателства за конкретни случаи на телекинеза през ранните години на момичето Уайт, може да се припише на това, че способността да придвижва предмети само със силата на волята се проявява само в моменти на краен личностен стрес, както твърдят Уайт и Стърнс в работата си „Телекинеза: възвръщането на един див талант.“ Това умение е наистина добре прикрито, как иначе би могло да остане подтиснато в продължение на столетия, като само върхът на айсберга се е показвал над цяло море от шарлатанство?

Имаме само оскъдна информация от устни свидетелства на очевидци, върху която да градим основанията си в този случай, но дори и тя е достатъчна да покаже, че в Кери Уайт съществува ТК потенциал с огромна сила. Голямата трагедия е в това, че всички ние

днес сме нещо като предните защитници на отбор по ръгби в понеделник сутрин.

— Мен-зис!

Писькът дойде от Крис Харгенсен. Той се блъсна в облицованите с плочки стени, рикошира и се блъсна отново. Су Снел се изкикоти през нос и почувства странна, вълнуваща смесица от омраза, отвращение, раздразнение и жал. Тя изглеждаше просто така няма, стояща там без да разбира какво става. Господи, можеше да се помисли, че тя никога...

— Мен-зис!

Започваше да звучи като монотонно пеене, като заклинание. Някой отзад (може би пак Харгенсен, Су не можеше да познае в джунглата от екоти) пищеше „Запуши го“ с груба, неприкрита невъздържаност.

— МЕН-зис, МЕН-зис, МЕН-зис!

Кери стоеше безмълвна в центъра на формирация се кръг, водата се стичаше по кожата ѝ на струйки. Стоеше като търпелив вол, долавяйки, че се присмиваха на нея (както винаги), объркана, но не и изненадана.

Су усети надигащо се отвращение, когато първите капки менструална кръв се удариха в плочките и разляха в големината на монети.

— За Бога, Кери, дошъл ти е мензисът! — извика Су. — Почисти се!

— А-хъ?

Озърташе се тъпо. Косата ѝ беше прилепнала към бузите във формата на намачкан шлем. На едното ѝ рамо имаше камара от пъпки. На шестнадесет години, очите ѝ вече изглеждаха помръкнали от болка.

— Тя мисли, че те са за червило, — внезапно извика Рут Гроган и избухна в писклив, ликуващ смях.

Су си спомни тези думи по-късно и ги нагласи в общата картина, но сега те бяха само още един безсмислен шум в бъркотевизата. Шестнадесет? Мислеше си тя. Тя трябва да знае какво става, тя...

Още капки кръв. Кери все още примигваше срещу съученичките си объркана.

Хелън Шайърс се извърна и направи жест уж хвърляше нещо.
— Тече ти кръв! — изкрещя Су внезапно, бясно. — Тече ти кръв, дебел, тъп пудинг!

Кери се огледа надолу. Изпищя.

Звукът отекна много силно във влажната съблекалня. Един тампон изведнъж я удари по гърдите и падна с плясък на пода до краката ѝ. Червено цвете обагри попиващия памук и се разля.

Тогава смехът, отвратителен, презрителен, ужасен, като че ли се засили и разцъфтя в нещо назъбено и грозно, а момичетата я обстрелваха с тампони и дамски превръзки, някои от чантичките им, други от счупената аптечка на стената. Те летяха като снежинки, а песента стана: „Запуши се, запуши се, запуши се...“

Су ги хвърляше също, хвърляше и припяваше с другите, без да е съвсем сигурна какво прави — умът ѝ беше очарован и в съзнанието ѝ блестеше като неонов надпис. Няма нищо лошо в това наистина, нищо лошо в това наистина, нищо лошо ... Той все още проблясваше и светеше успокоително, когато Кери изведнъж започна да вие и отстъпва назад, кършейки ръце, сумтейки и гъгнейки.

Момичетата спряха, разбрали, че накрая са стигнали до разпада и експлозията.

По-късно някои от тях, оглеждайки се назад, щяха да обявят, че именно в този момент са почувствали изненадата. Но това беше там през всички тези години, всички тези години на: хайде да скъсим Кериния чаршаф (в Християнския младежки лагер) и на: намерих това любовно писмо от Кери до танцьора Боби Пикет, хайде да го препишем и пуснем наоколо и: да скрием гащите ѝ някъде и да сложим змия в обувката ѝ и пак да я натолим и пак да я натолим; години, в които Кери се влачеше упорито по екскурзиите с колела, наричана една година тъпанар, на другата — селяндур, винаги вмирисана на пот, тътреща се отзад, хванала обриви от отровен бръшлян, когато пикае в храстите и всички разбират това (хей, почеша се по сърбящия задник). Били Престън, намазващ с фъстъчено масло косата ѝ, когато заспива в класната стая; пощипванията, протегнатите, за да я спънат, крака в редиците между чиновете; книгите, събаряни от чина ѝ; мръсната картичка, пъхната в чантата ѝ; Кери на църковния пикник, клекнала тромаво за молитва и шевът на старата ѝ памучна раирана пола се разцепва по дължината на ципа със звука на огромен порив на вятър;

Кери, която винаги изпуска топката, дори на кикбол, пада по лице при модерните танци в първия клас на гимназията и си нащърбва зъба, блъска се в мрежата за волейбол, носи вечно скъсани чорапи, с неизменните петна от пот на блузата си под мишниците; или пък онзи път, когато Крис Харгенсен се отби след училище на път от Кели Фрут Къмпани към града и я попита дали знае, че свински задник се яде като К-Е-Р-И.

Изведнъж след всичко това критичната маса беше достигната. Отдавна търсената крайна форма на всички „затваряй си устата, разкарай се, снижи се“, беше намерена.

Разпадът.

Тя се отдръпна назад, виейки в настъпилата изведнъж тишина, дебелите ѝ ръце скриваха лицето, виждаше се тампон, увиснал в средата на окосмяването на срамните ѝ части.

Момичетата я наблюдаваха и тържествуваха.

Кери отстъпи в дъното на една от четирите големи кабинки за душ и бавно се строполи. Стенеше на пресекулки, очите ѝ се изкривиха, като очите на шопар в кланица.

— Сигурно ѝ е за първи път — промълви Су бавно, колебливо.

Внезапно вратата се отвори с трясък и мис Дисжардин връхлетя вътре да види какво става.

От: „Сянката експлодира“ (стр.41)

Както медиците, така и психолозите, писали по проблема, са единодушни, че изключително закъснялото и травматично начало на менструалния цикъл на Кери Уайт, много вероятно е послужило като спусък за проявата на латентната ѝ дарба.

Изглежда невероятно това, че чак до 1979 г. Кери не е знаела нищо за месечния цикъл на зрелите жени. Почти толкова невероятен и труден за възприемане е фактът, че майката на едно момиче ще позволи дъщеря ѝ да достигне почти седемнадесетгодишна възраст, без да се консултира с гинеколог относно липсата на менструация при дъщеря ѝ.

И все пак, фактите са неоспорими. Когато Кери Уайт е разбрала, че кърви от вагиналният отвор, тя не е имала представа какво точно

става. Била е невежа по отношение на цялото понятие менструация.

Една от оцелелите ѝ съученички, Рут Коган, разказва как е влязла в женската съблекалня на гимназията Иуйн една година преди събитията, които разглеждаме и е видяла Кери да използва тампон, за да си оправи червилото на устата. Тогава мис Коган каза: „Какво, по дяволите, се мъчиш да направиш?“ Мис Уайт отговорила: „Какво лошо има?“ Тогава мис Коган отговорила: „Добре, добре, няма нищо лошо.“ Рут Коган каза на няколко от приятелките си за това (покъсно тя каза пред настоящия интервюиращ, че цялата работа ѝ се видяла „малко смахната“) и, ако някой по-сетне се е опитал да обясни на Кери какво е истинското предназначение на това, което тя използва, за да си оправи грима, тя очевидно е отхвърлила обяснението като опит да бъде изпързаяна. Това е една страна от живота ѝ, това, че е станала изключително бдителна...

Когато момичетата се бяха разотишли за втория си час и звънецът беше заглъхнал (няколко от тях се бяха измъкнали тихичко през задната врата преди мис Дисжардин да започне да записва имената), мис Дисжардин използва стандартната тактика за истерия: тя шляпна Кери остро през лицето. Едва ли би признала удоволствието, което изпита при този акт и положително би отрекла, че гледаше на Кери като на тлъста, скимтяща торба сланина. Учителка за първа година, тя все още вярваше, че смята всички деца за добри. Кери я погледна безмълвно, лицето ѝ все още мъчително разкривено.

— М-М-Мис Д-Д-Дис-Д...

— Стани — каза безизразно мис Дисжардин. — Стани и се оправи.

— Кървя до смърт! — изпищя Кери и една сляпа, търсеца ръка се протегна и вкопчи в белите шорти на мис Дисжардин. Остави кървави отпечатъци.

„Аз... теб... — лицето на физкультурничката се сбръчка в отвращение и тя внезапно изблъска Кери, която, препъвайки се, стана на крака. — Отиди там!

Кери стоеше, олюлявайки се, между душовете и стената със санитарната аптечка с монетен автомат, превита, с гърди провиснали

към пода и отпуснато клатещи се ръце. Приличаше на маймуна. Очите ѝ бяха изцъкдени и празни.

— Сега — злобно и тежко изсъска мис Дисжардин — извади една от онези превръзки... не, остави автомата, той и без това е счупен... вземи една и ... по дяволите, ще го направиш ли! Държиш се така, като че ли никога преди не си имала мензис.

— Мензис? — каза Кери.

Изражението ѝ на пълно неверие беше прекалено истинско, прекалено изпълнено с безмълвен и безнадежден ужас, за да бъде отхвърлено или отречено. Ужасно, черно предчувствие се зароди в съзнанието на Рита Дисжардин. Невероятно беше, не можеше да бъде. При нея самата менструацията беше започнала малко след единадесетия ѝ рожден ден и тя беше излязла на горната площадка на стълбите, за да изреве възбудено: «Хей, мамо, аз съм загазила!»

— Кери — каза тя и се приближи към момичето. — Кери?

Кери се дръпна изплашено. В този миг сноп бейзболни бухалки в ъгъла паднаха на пода със силен, кълтящ трясък. Те се разпиляха всяка на различна страна, карайки мис Дисжардин да подскочи.

— Кери, това първият мензис ли ти е?

Но сега, когато мисълта беше вече преглътната, тя едва ли имаше нужда да пита. Кръвта беше тъмна и падаше ужасно тежко. И двата крака на Кери бяха изплескани и опръскани с нея, като че ли беше нагазила в река от кръв.

— Боли ме — изстена Кери. — Коремът ми...

— Това минава — каза мис Дисжардин и в гласа ѝ се смесиха жалост към момичето и срам от самата себе си. — Ти трябва да... ъъ... спреш кръвта. Ти...

Ярък блясък лумна отгоре, последван от нещо като светкавичен пушечен изстрел и едната лампа изгасна със свистене.

Мис Дисжардин извика стреснато и ѝ дойде на ум (цялото проклето място падаше), че такива неща изглежда винаги се случваха около Кери и като че ли някаква зла съдба се влачеше по петите ѝ като куче, когато беше разстроена.

Мисълта изчезна почти така бързо, както се беше появила. Тя взе една санитарна превръзка от счупеното шкафче и я разопакова.

— Виж — каза. — Ето така...

От: «Сянката експлодира» (стр.54)

Майката на Кери Уайт, Маргарет Уайт, ражда дъщеря си на 21 септември, 1963 год. при обстоятелства, които могат да се определят само като чудновати. Фактически цялостният преглед на случая с Кери Уайт оставя внимателния студент с едно чувство, доминиращо над всички останали: че Кери е била единственото издание на едно толкова странно семейство, каквото никога не е попадало на вниманието на обществеността.

Както споменахме по-рано, Ралф Уайт умира през февруари, 1963 година, когато една стоманена ферма изпада от носещото я въже на строителен обект на къща в Портланд. Мисис Уайт продължава да живее сама в къщата им в предградие на Чембърлейн.

Заради почти фанатичната, фундаменталистка религиозна вяра на Уайтови, мисис Уайт няма приятели, които да я посещават след тежката загуба. И когато започват родилните мъки след седем месеца, тя е съвсем сама.

Към приблизително 1,30 след обед на 21 септември съседите им на Карлин стрийт чуват писъци от къщата на Уайт. Полицията обаче не е повикана на мястото още близо пет часа. За нас остават две непривлекателни алтернативи за обяснение на този разрыв във времето: или съседите по улица на мисис Уайт не са искали да бъдат въввлечени в полицейско разследване, или антипатията към нея е била толкова голяма, че те умишлено са възприели позицията на изчакване и наблюдение от страни.

Мисис Джорджия Маклолин, единствената от тримата останали жители от улицата, която се съгласи да разговаря с мен, каза, че тя не е извикала полицията, понеже мислела, че писъците имат нещо общо със «святото бичуване».

Когато полицията пристига най-накрая в 6,22 ч. след обед, писъците са вече нерегулярни. Мисис Уайт е намерена в леглото ѝ на горния етаж и следователят Томас Г. Миъртън първоначално мисли, че е станала жертва на покушение. Леглото е наквасено с кръв, а на пода лежи касапски нож. Чак тогава вижда бебето на гърдите на мисис Уайт, още обвито частично в плацентата. Тя очевидно е срязала пъпната връв с ножа сама.

Изумително както за въображението, така и за вярата, е да се лансира хипотезата, че мисис Уайт не е знаела, че е бременна и дори не е разбирала какво съдържа тази дума, а наскоро учени като Ж. В. Бенксън и Джордж Фийлдинг излязоха с по-смислено обяснение на хипотезата — че понятието, свързано неизбежно в нейното съзнание с «греховността» на сношението, е било тотално блокирано от ума ѝ. Тя може просто да е отказала да повярва, че такова нещо може да ѝ се случи.

Имаме записите на поне три нейни писма до приятелка в Кеноша, Уискънсин, които изглежда доказват определено, че от петия месец нататък мисис Уайт е вярвала, че има «рак на женските части» и, че скоро ще се съедини с мъжа си на небето...

Когато петнадесет минути по-късно мис Дисжардин поведе Кери нагоре към канцеларията, коридорите, като по милост, бяха празни. Класовете бръмчаха монотонно зад затворените врати.

Письците на Кери бяха спрели най-накрая, но тя продължаваше да хлипа. Дисжардин беше поставила превръзката сама, беше почистила момичето с мокри книжни салфетки и я беше обула с плътните памучни кюлоти.

Опита се на два пъти да ѝ обясни баналната истина за менструацията, но Кери запушваше ушите си с ръце и продължаваше да плаче.

Заместник-директорът мистър Мортън излезе от стаята си за миг, когато те влязоха. Били Делoa и Хенри Тренънт, две момчета, които чакаха полагащото им се назидание за отсъствието от френски език, се пулеха от столовете си.

— Влизайте — каза мистър Мортън отсечено. — Влизайте направо. — Изгледа над рамото на Дисжардин момчетата, които зяпаха кървавите отпечатащи по шортите ѝ. — Какво гледате?

— Кръв — с престорена безучастност се усмихна Хенри.

— Два часа допълнително наказание — изплющя отговорът на Мортън. Той погледна надолу към кървавите отпечатащи и премигна.

Затвори вратата след тях и затършува из горното чекмедже на бюрото си за формуляр за провинение.

— Добре ли сте, мм...

— Кери, подсказа му Дисжардин. — Кери Уайт.

Мистър Мортън беше намерил накрая формуляр за провинение. На него имаше голямо петно от кафе.

— Това няма да ви трябва, мистър Мортън.

— Предполагам, че е от трамплина. Ние точно... няма ли?

— Не. Мисля, че трябва да се разреши на Кери да си отиде в къщи за останалата част от деня. Преживя доста силна тревога. — В погледа ѝ проблесна сигнал, който той долови, но не можа да разбере.

— Да, добре, щом вие казвате. Добре. Хубаво.

Мортън намачка формуляра и го пхна обратно в бюрото, блъсна чекмеджето, притисна си палеца и изохка. Извъртя се елегантно към вратата, отвори я със замах, погледна Били и Хенри и извика:

— Мис Фиш, може ли да получим извинителна бележка, ако обичате? За Кери Райт.

— Уайт — каза мис Дисжардин.

— Уайт — съгласи се Мортън.

Били Делоа се изкикоти.

— Едноседмично задържане след часовете — излая Мортън.

Под нокътя на палеца му се оформяше кърваво петно. Дяволски болеше. Монотонното, непрестанно хлипане на Кери продължаваше.

Мис Фиш донесе жълтата извинителна бележка за отсъствия и Мортън надраска инициалите си на нея със сребърния си джобен молив, потрепвайки от болката при натиска върху наранения палец.

— Нужно ли е да те закараме, Каси — попита. — Можем да извиваме кола.

Тя поклати глава. Той забеляза с отвращение, че от едната ѝ ноздра е провиснал голям мехур от зеленикава слуз. Мортън погледна над главата ѝ към мис Дисжардин.

— Сигурна съм, че ще се оправи — каза тя. — Кери трябва да отиде само до Карлин стрийт. Свежият въздух ще ѝ дойде добре.

Мортън даде на момичето жълтата бележка.

— Можеш да тръгваш, Каси — каза великодушно.

— Това не е моето име! — изкрещя тя внезапно.

Мортън се отдръпна, а мис Дисжардин подскочи, като че ли беше ударена отзад. Тежкият керамичен пепелник на бюрото на Мортън (Това беше Мислителят на Роден, чиято глава беше превърната в място за слагане на угарките) изведнъж се прекатури на килима, като че ли да

се прикрие от писъка ѝ. Угарки и люспи от лулата на Мортън се разпиляха по бледо зеления килим.

— Сега слушай — каза Мортън, опитвайки се да придаде твърдост на гласа си. — Знам, че си разстроена, но това не означава, че трябва да търпя...

— Моля ви — тихо го прекъсна Дисжардин.

Мортън я погледна и кимна учтиво. Когато изпълняваше дисциплинарните си функции, което беше основната му работа като заместник-директор, той се опитваше да си изгражда образа на обичливия Джон Уейн, но това не му се удаваше много добре. Администрацията (обикновено представяна на официалните вечери на Джейкий, на церемониите за връчване на наградите на Американската легия и на службите на П. Т. А. от директора Хенри Грейл) обикновено го наричаше «обичливия Морт». Ученическото тяло беше повече склонно да го нарича «оня смахнат бърбори-хапльо от канцеларията». Но тъй като малко ученици от сорта на Били Делоа и Хенри Тренънт говореха на службите на П. Т. А. или на градски събрания, виждането на администрацията наклоняваше везните. Сега обичливия Морт, все още тайничко разтривайки наранения си палец, се усмихна и каза:

— Тогава тръгвайте, ако обичате, мис Райт. Или, може би предпочитате просто да поседите минутка, за да се съвземете?

— Ще тръгвам — промърмори тя и посегна към косата си.

Стана, огледа се към мис Дисжардин. Очите ѝ бяха широко отворени, с мрачен от разбиране поглед.

— Те ми се смееха. Мятаха неща. Те винаги са ми се присмивали.

Дисжардин можеше само да я погледне безпомощно.

Кери излезе.

За момент настъпи тишина. Мортън и Дисжардин я гледаха докато излиза. Най-накрая, издавайки прочистващ гърлото му звук, мистър Мортън приклепна и започна да замита боклука от падналия пепелник.

— За какво беше всичко това?

Тя въздъхна и погледна засъхващото петно на шортите си с отвращение.

— Дошъл ѝ е мензисът. Първият ѝ мензис. В банята.

Мортън прочисти гърлото си отново, а бузите му порозовяха. Хартията, с която забърсваше, се задвижи още по-бързо.

— Тя не е ли малко, хм...

— Пораснала за първия мензис? Да. Това именно го прави така травмиращ за нея, макар че, не мога да разбера защо майка й... — мисълта заглъхна, забравена за момента. — Не мисля, че се справих много добре, Морти, но не разбрах какво става. Тя мислеше, че ще изкърви до смърт.

Той вдигна глава рязко нагоре.

— Не вярвам тя да е знаела до преди половин час, че има такова нещо като менструация.

— Подайте ми тази малка четчица от ей там, мис Дисжардин. Да, тази. — Тя му подаде малка четка с надпис на дръжката: Чембърлейн Хардуеър и Ламбър Къмпани НИКОГА не ви затрива. Той започна да събира купчината си пепел върху хартия. — Все пак ще остане и за прахосмукачката, предполагам. Тази дълбока стойка е мизерна. Мислех, че съм поставил пепелника навътре на плота на бюрото. Интересно как се претъркулват нещата. — Чукна си главата в бюрото и стана рязко. — Трудно ми е да повярвам, че момиче може да прекара три години в тази или в която и да било друга гимназия и все още да остане незапозната с факта за менструацията, мис Дисжардин.

— За мен е даже още по-трудно — каза тя. — Но това е всичко, което мога да измисля, за да си обясня нейната реакция. Тя винаги е била изкупителната жертва на групата.

— Ъмм — изсипа като през фуния пепелта и угарките в кошчето за боклук и си изтръска ръцете. — Сещам се, мисля. Уайт, дъщерята на Маргарет Уайт трябва да е. Това обяснява нещата. — Седна зад бюрото си и се усмихна извинително. — Толкова много са. След пет години или там някъде всички започват да се сливат в едно групово лице. Наричате момчетата с имената на братята им... такива работи. Трудно е.

— Разбира се, че е.

— Почакайте докато навъртите в играта двадесет години като мен — каза той мрачно, гледайки надолу в червената пришка. — Срещате деца, които ви изглеждат познати и откривате, че сте учили бащите им в годината, когато сте започнали да учителствувате. Маргарет Уайт е била преди мен, за което съм дълбоко признателен.

Някога казала на мисис Бисънт, мир на праха ѝ, че Бог е запазил специално горящо място за нея в Ада, понеже запознавала децата с основите на еволюцията, така както я разбирал мистър Дарвин. На два пъти е била отстранявана временно докато е учила тук — единия път за това, че е набила своя съученичка с чанта. Легендата разправя, че Маргарет видяла съученичката си да пуши цигара. Особени религиозни възгледи. Много особени. — Изражението му а ла Джон Уейн се изпари внезапно. — Другите момичета. Наистина ли са ѝ се присмивали?

— И по-лошо. Цвилеха и мятаха по нея санитарни превръзки когато влязох. Мятаха ги като... като фъстъци.

— О, Боже. — Джон Уейн беше изчезнал. Мистър Мортън почервеня. — Имате ли имената им?

— Да, не на всички, но някои от тях може да обадят и останалите. Кристин Харгенсен изглежда, че е водач на дружината, както обикновено.

— Крис — измърмори Мортън.

— Да. Тина Блейк, Рейчъл Спайс, Хелън Шайърс, Дона Тибодо и сестра ѝ Фърн, Лайла Грейс, Джесика Епшоу. И Су Снел — смръщи се тя. — Човек не би очаквал такъв номер от Су. Никога не е приличала на човек за такива... номера.

— Говорихте ли с момичетата?

— Изпъдих ги от там на минутата — усмихна се мис Дисжардин с неудобство. — Бях твърде нервирана. А и Кери беше в истерия.

— Хм... — преплете пръстите си той. — Не мислите ли, че трябва да им поговорите?

— Да — но в гласа ѝ звучеше неохота.

— Като че ли не сте много сигурна?

— Навярно да — каза тя навъсено. — Аз не живея в стъклена кула, разбирате ли? Разбирам какво са чувствали всички те. От цялата тази работа просто ми се искаше да хвана момичето и да го раздрусам. Може би има нещо като инстинкт, свързан с менструацията, който кара жените да искат да се зъбят, знам ли. Пред очите ми е още Су Снел и начина, по който тя гледаше.

— Хм — повтори дълбокомислено мистър Мортън.

Той не разбираше жените и изобщо нямаше желание да обсъжда менструацията.

— Ще поговоря с тях утре — обеща тя, като ставаше. — Ще ги нарежа като кисели краставици.

— Добре. Направете така, че наказанието да отговаря на простъпката. И ако чувствате, че трябва да изпратите някоя от тях при, хм... при мен, чувствайте се свободна...

— Добре — каза тя учтиво. — Между другото, едната лампа изгърмя докато се опитвах да я успокоя. Тя добави последния щрих.

— Ще изпратя портиера долу — обеща той. — И, благодаря ви, че сте направили всичко, което е по силите ви, мис Дисжардин. Ще кажете ли на мис Фиш да пусне Били и Хенри?

— Разбира се — и напусна.

Той се облегна назад и остави цялата работа да се изплъзне от съзнанието му. Когато Били Делоа и Хенри Тренънт, изключителни нападатели в баскетболния тим на класа, нахълтаха в стаята, той ги погледна щастливо и се подготви да им говори твърдо.

Нападателите ги яде за обяд, както обичаше да казва на Хенк Грейл.

Надпис, издраскан на чин в гимназията в Чембърлейн:

Розите са червени, виолетките са сини, захарта е сладка, а Кери Уайт яде лайна.

Вървеше по Иуин авеню и пресече към Карлин на светофара на ъгъла. Главата ѝ беше наведена, опитваше се да не мисли за нищо. Спазмите идваха и си отиваха на големи стягащи вълни, карайки я да забавя и засилва крачките си като кола с развален карбуратор. Гледаше втренчено надолу в страничната алея. Кварцът пробляскваше в цимента. Квадрати за дама се разливаха в прозрачни контури от размит от дъждовете тебешир. Смачкани дъвки прилепнали към земята. Парчета станиол и хартии от бонбони. Те всички мразят и никога не спират. Никога не им омръзва. Пени, заклещено в цепнатина. Подритна го. Представете си, че крис Харгенсен е цялата В кръв и плаче за милост. И плъхове лазят по цялото ѝ лице. Добре. Добре. Това би било добре. Кучешка фъшкия и в средата ѝ стъпка. Кръгла капачка от шише, която някое дете беше смачкало с камък. Угарки от цигари. Да я

удариш по главата със скала, с голяма канара. Да удариш в сърцата на всичките. Добре. Добре.

(спасителю Исусе слаб и нежен)

Това беше добро за Мама, за нея е добро. Тя не трябваше да ходи сред вълците всеки божи ден на всяка година, да излиза на карнавала на присмехулниците, на подигравачите, на сочещите с пръст, на кикотите. И не казва ли Мама, че ще дойде Денят на Страшния съд.

(името на тази звезда ще бъде страдание и те ще бъдат нападани от скорпиони)

и един ангел със сабя?

Само ако това можеше да стане днес и Исус да дойде не с агне и овчарска гега, а с камък във всяка ръка да смаже подиграващите се и хилещите се, да изкорени злото и да го разруши в писъци — един страховит Исус от кръв и праведност.

И само ако тя можеше да бъде Неговата сабя и Неговата ръка.

Беше се опитвала да се пригоди. Беше се противопоставяла на мама по стотици малки начини, беше се опитала да заличи червения кръг, сключен около нея, още от първия ден, когато беше излязла от контролираната среда на малката къща на Карлин стрийт, за да отиде до началното училище на Бейкър стрийт, с Библията под мишница. Още можеше да си спомни този ден, втренчените погледи и внезапната ужасна тишина, когато беше паднала на колене за молитва преди обяда в училищния бюфет — смехът беше започнал в този ден и кънтеше през всичките години.

Червеният кръг сам по себе си беше като кръв — можехте да го стържете, и стържете, и стържете, а той още щеше да си стои там, не се изличаваше, не се изчистваше. Никога повече не беше падала на колене на публично място, макар че не беше казвала това на Мама. И при все това, първоначалният спомен остана и в нея и в тях. Беше се борила с Мама със зъби и нокти за Християнския църковен лагер и сама с шиене беше спечелила парите, за да отиде. Мама ѝ каза мрачно, че това е Грях, че там има методисти, баптисти и конгрегационисти и, че това е Грях и Падение. Тя забрани на Кери да плува в лагера. Но, макар че тя беше плувала и се беше смяла, когато те я потапяха (докато не можеше вече да си поеме дъх, а те продължаваха и тя изпадеше в паника и започваше да пищи) и се беше опитала да участвува в лагерните работи, хиляди номера бяха погодени на «богомолката»

Кери и тя се беше върнала в къщи с рейс една седмица по-рано, очите ѝ зачервени и подпухнали от плач, а Мама я взе от станцията и Мама ѝ каза мрачно, че трябва да пази като съкровище спомена за бедствието си като доказателство, че Мама знае, че Мама е права, че единствената надежда за сигурност и спасение е вътре в червения кръг. «Защото напред са Дверите» беше казала Мама мрачно в таксито, а в къщи я беше пратила в килера за шест часа.

Мама, разбира се, ѝ беше забранила да се къпе заедно с другите момичета; Кери беше укрила такъмите си за баня в шкафчето си в училищната съблекалня и се беше къпала, участвайки в един гол ритуал, който беше срамен и смуцаващ за нея, с надеждата, че кръгът около нея може да избледнее поне малко, съвсем малко...

(но днес, о, днес)

Томи Ербтър, на пет години, караше колело на другата страна на улицата. Той беше малко момче, напрегнато на двадесетинчовия си Шуйн с яркочервени колела. Тананикаше си под нос: «Скуби-ду къде си?» Видя Кери, оживи се и се изплези.

«Ей, пръдло! Ей, Кери богомолката!»

Кери се вгледа в него с внезапна изпепеляваща ярост. Колелото се разклати на учебните странични колелца и изведнъж се преобърна. Томи извика. Колелото беше върху него. Кери се усмихна и продължи. Звукът на стонове на Томи беше сладка, силна музика за ушите ѝ.

Ако можеше само да направи така, че нещо такова да се случва винаги, когато поиска.

(каквото току що направи)

Спря като закована на седем къщи от дома, гледайки втренчено в нищото. Зад нея Томи с рев се качваше отново на колелото си, триеше ожуленото си коляно. Изкрещя нещо по неин адрес, но не му обърна внимание. По нея бяха крещяли експерти.

Беше си помислила:

(падни от това колело момче изхвъркни от това колело и счупи скапаната си глава).

И нещо се беше случило.

Умът ѝ беше... беше... опипваше за дума. Беше се извил. Това не беше съвсем точното, но беше много близко. Беше станало някакво странно умствено прегъване, почти като прегъване на лакът при вдигане на гири. Не и това не беше съвсем точно, но почти

единственото, което можа да измисли. Лакът без сили. Слаб бебешки мускул.

Извиване.

Изведнъж се втренчи яростно в големия прозорец на мисис Йорати. Помисли си:

(тъпа свадлива стара кучка да се счупи този прозорец)

Нищо. Прозорецът на мисис Йорати светеше ясно в свежата ведрина на ранното утро. Нов спазъм сграбчи корема на Кери и тя продължи.

Но...

Лампата. И пепелникът; да не забрави пепелника.

Огледа се назад

(старата кучка мрази мама)

през рамо. Отново като че ли нещо се изви... но много слабо. Потокът на мислите ѝ потрепна, като че ли от извор дълбоко вътре избълбукаха мехури.

Прозорецът като че ли се понакъдри. Нищо повече. Можеше и от очите ѝ да е. Можеше.

Започна да чувства главата си уморена и замаяна, с първите пулсиращи признаци на главоболие. Очите ѝ пареха, като че ли беше седнала и изчела наведнъж книгата за Апокалипсиса.

Продължи да върви по улицата към малката бяла къща със сини капаци на прозорците. Познатото чувство на обич-омраза-страх бълбукаше вътре в нея. Бръшлян беше израснал по западната страна на вилата (винаги я наричаха вилата, защото белият дом звучеше като политическа шега, а Мама казваше, че всички политици са мошеници и грешници и че ще предадат страната на Червените Безбожници, които ще изправят всички вярващи в Исус, даже и католиците, до стената) и бръшлянът беше живописен, знаеше, че е живописен, но понякога го мразеше. Понякога, като сега, бръшлянът приличаше на гротескна гигантска ръка, с изпъкнали големи вени, изникнала от земята, за да сграбчи сградата. Приближи се, влачейки крака.

Разбира се и камъните.

Отново спря, премигвайки с празен поглед. Камъните. Мама никога не говореше за това: Кери дори не знаеше дали Мама още помни деня с камъните. Учудващо е, че тя самата още го помнеше. Тя е била много малко момиче тогава. Колко малко? На три? На четири?

Имаше едно момиче с бял бански костюм и след това започнаха камъните. И нещата из къщата се бяха разхвърчали. Ето го споменът, изведнъж ярък и силен. Като че ли е бил тук през цялото време, точно под повърхността и е изчакавал нещо като умствен пубертет.

Изчакавал е, може би, днешния ден.

От: «Кери: черната зора на Т. К.» (Ескуайър магазин, 12 септември, 1980 г.) от Джек Гейвър

Естел Норан е живяла дванадесет години в спретнатото предградие на Сан Диего — Периш и на външен вид е типичната мисис Калифорния: носи ярки ризи и слънчеви очила с опушени стъкла; косата ѝ е руса с тъмни кичури, кара спретнат бежов фолксваген, формула Ви, с ваденка с надпис «усмихни се» на капачето на резервоара и екологически стикер със зелено знаме на задното стъкло. Мъжът ѝ е директор в клона на Бенк ъф Америка и Периш; синът и дъщеря ѝ са удостоени членове на Южнокалифорнийското дружество за слънце и смях, загорели плажни същества. В малкия, красиво поддържан заден двор има Хибачи, а звънецът на вратата свири звучна фраза от припева на «Хей, Джуд».

Но мисис Норан още носи някъде в себе си рехавата, трудна земя на Нова Англия и, когато говори за Кери Уайт, лицето ѝ придобива странно, стегнато изражение, което прилича повече на Лавъркрафт от Аркъм, отколкото на Керуак от южна Калифорния.

«Разбира се, че беше странна», казва ми Естел Норан, палейки втора «Виржиния Слим» минутка след като е смачкала първата. «Цялото семейство беше странно. Ралф беше строителен работник и хората от улицата говореха, че всеки ден носи Библията и 38-калибров револвер със себе си на работа. Библията беше за почивките за кафе и обяд. 38-калибровият — в случай, че срещне някой антихрист на работата си. Аз самата помня Библията. За револвера... кой знае? Той беше едър мъж с маслинена кожа, косата му щръкнала като таралеж, винаги високо подстригана. Винаги имаше вид на долен човек. И никога не можеше да срещнете очите му, никога. Те бяха така напрегнати, всъщност като че ли светеха. Като го видиш да идва,

минаваш от другата страна на улицата и никога не се плезиш зад гърба му, не, никога. Ето такъв беше той, като привидение».

Спира, изхвърля кълба цигарен дим към гредите от имитация на червено дърво, които пресичат тавана. Стела Норан е живяла на Карлен стрийт до двадесет-годишнината си, като е пътувала през деня за часовете си в Бизнес колежа Лийн в Мотън. Но тя си спомня случая с камъните много ясно.

«Понякога», казва, «се чудя дали може аз да съм го причинила. Техният заден двор беше до нашия и мисис Уайт беше посадила жив плет, но той още не беше пораснал. Тя беше викала по майка ми дузина пъти заради „разсъбличането“, което разигравах в моя заден двор. Добре де, моят бански Костюм беше напълно приличен, прекалено скромно по днешните стандарти — просто един плътен стар, цял Янтсен. Мисис Уайт навиваше и навиваше за това какъв скандал е за „нейното бебе“. Майка ми... е, тя се опитва да бъде учтива, но темпераментът ѝ е така буен. Не знам какво беше това, което Маргарет Уайт ѝ е казала, за да я изкара най-накрая от релсите — нарекла ме е Вавилонска курва, предполагам — но майка ми ѝ каза, че нашият двор си е наш двор и че аз ще излезна и ще танцувам хучи-кучи с гол задник, ако това ни доставя удоволствие на нея и на мен. Тя също ѝ каза, че е мръсна старица с червеи в главата вместо мозък. Имаше още много викове, но това беше заключението.

Исках веднага да спра слънчевите бани. Мразя неприятностите. Дразнят ми стомаха. Но мама — подхване ли някоя кауза, тя е фурия. Върна се от „Джордан Марш“ с малки бели бикини. Каза ми, че бих могла да събера цялото слънце. „В края на краищата“, каза, „можем да се уединим в собствения си заден двор и толкоз“.

Стела Норан се усмихва леко при спомена и смачква цигарата си.

„Опитах се да споря с нея, да ѝ кажа, че не искам повече неприятности, че не искам да бъда заложник в дворната им война. Не помогна ни най-малко. Да се опитате да спрете майка ми, когато в главата ѝ е влязла някаква муха, е все едно да се опитате да спрете камион «Мек», засилил се по надолнище без спирачки. Но имаше всъщност и още нещо. Страхувах се от Уайтови. Истински религиозните въртоглавци не са нещо, с което да си правите номера. Вярно, Ралф Уайт беше умрял, но може би Маргарет все още пазеше оня 38-калибров.

Но, ето ме тогава, в събота следобед, просната на одеало в задния двор, намазана с лосион за слънце, слушам си класацията Топ форти по радиото. Мама мразеше тия работи и обикновено се провикваше поне по два пъти да го намаля, преди да побеснее. Но в този ден тя самата го усили на два пъти. Самата аз започнах да се чувствам като вавилонска курва.

Но никой не излезе от Уайтови. Даже и старата дама не се показва да си простре прането. А, сетих се и още нещо — тя никога не простираше никакви долни дрехи на въжето отзад. Даже и Керини, а тя беше само на три години тогава. Винаги в къщата.

Започнах да се отпускам. Струва ми се, че си помислих, че Маргарет може да е извела Кери в парка да благославят бога на зелено или нещо такова. Както и да е, след малко се извъртях по гръб, сложих едната си ръка над очите и съм задрямала.

Когато се събудих Кери стоеше до мен, гледаше тялото ми.“

Прекъсва, мръщейки се. Навън колите профучават неспирно. Чувам непрестанното леко виене на касетофона си. Но всичко това изглежда твърде крехко, твърде лъскаво, само евтина патина върху един тъмен свят — реален свят, където се случват кошмари.

„Тя беше толкова хубаво момиче“, подхваща отново Стела Норан, палейки нова цигара». Видях снимките ѝ от гимназията и онази ужасна, мъглява черно-бяла фотография на корицата на Нюзуйк. Гледам ги и всичко, което ми идва наум е, боже мой, къде се е дянала тя? Какво ѝ е направила онази жена? Тогава ми се повдига и съжалявам. Тя беше толкова хубава, с розови бузи и блестящи кафяви очи, а косата ѝ в оня нюанс на русото, който по-късно потъмнява и става пепелнорус. Сладка, това е единствената дума, която ѝ приляга. Сладка, и будна, и невинна. Болестта на майка ѝ не я беше засегнала дълбоко, още не.

Сепнах се и се събудих окончателно, опитах да се усмихна. Мъчно беше да измисля какво да направя, бях като замаяна от слънцето, чувствах ума си бавен и лепкав. Казах «Хей». Беше облечена в жълта рокля, симпатична, но ужасно дълга за малко момиченце през лятото. Стигаше чак до пиццалите ѝ.

Не отвърна на усмивката ми. Само посочи надолу и каза «Какво е това?»

Погледнах се и видях, че горницето ми се е смъкнало докато съм спала. Оправих го и казах: «Това са гърдите ми, Кери».

Тогава тя каза много сериозно: «Бих искала и аз да имам».

Отвърнах: «Трябва да почакаш, Кери. Няма да започнат да ти порастват през следващите ... мм... осем или девет години».

«Не, няма» каза «Мама казва, че добрите момичета нямат».

Изглеждаше странна за малко момиче, хем тъжна, хем убедена в праведността си.

Трудно ми беше да повярвам и изтърсих първото нещо, което ми щукна на ум. Казах: «Добре де. Аз съм добро момиче. А майка ти няма ли гърди?»

Наведе главата си и промълви нещо толкова тихо, че не можах да го чуя. Като я помолих да го повтори, ме погледна предизвикателно и каза, че майка ѝ е била лоша, когато я е направила и затова ги има. Нарече ги мръснивъзглавници, като една цяла дума.

Не можех да повярвам. Бях смаяна. Не можех да измисля какво да кажа. Просто се гледахме втренчено една друга и това, което ми се искаше, беше да сграбча това малко момиченце и да избягам надалече с него.

И в този момент Маргарет Уайт излезе от задната врата и ни видя.

В първия миг просто се втрещи, като че ли не можеше да повярва. След това отвори уста и нададе дрезгав рев. Това беше най-грозният звук, който съм чувала през живота си. Беше нещо като рева на мъжки крокодил в блато. Просто изрева. Ярост. Пълна, безумна ярост. Лицето ѝ стана червено като каросерия на пожарна кола, сви ръцете си в юмруци и изрева към небето. Цялата се тресеше. Помислих, че получава удар. Цялото ѝ лице беше разкривено, лице на горгона.

Мислех, че Кери ще припадне или умре на място. Пое дъх и замря, а личицето ѝ доби цвета на селско сирене. Майка ѝ пищеше: «КЕЕЕЕЕРРРИИИИИИ!» Подскочих и ѝ изкрещях на свой ред: «Стига си врещяла! Засрами се!» нещо от този сорт. Не помня. Кери тръгна да си ходи, спря се, пак тръгна и точно преди да мине от нашата ливада в тяхната, погледна назад към мен и погледът ѝ беше... о, страшно е. Не мога да го опиша. Търсец и мразец и изплашен... и

нешастен. Като че ли самият Живот се беше стоварил върху нея като камък, а тя беше само на три години.

Майка ми излезе на задната веранда и лицето ѝ се сбръчка като видя детето. А Маргарет, о, тя крещеше разни неща за мръсници и стерви и за това, че греховете на бащите спохождат чак до седмо коляно. Чувствах езика си като малко, изсъхнало листо.

Само за миг Кери застана, колебаейки се, между двата двора и тогава Маргарет Уайт изви поглед нагоре и, мили боже, кълна се, тази жена излая към небето. И тогава започна да... да се удря, да се дращи. Впиваше нокти в бузите и врата си, оставяйки червени следи и дракотини. Разкъса роклята си.

«Кери» извика и хукна към дъщеря си.

Мисис Уайт като че ли... извряка като жаба и я сграбчи с ръце с широко разтворени пръсти. Помислих, че ще я смачка и изписках. Жената се хилеше. Хилеше се, а лигите се стичаха точно под брадата. О, повдигна ми се. Господи, така ми се повдигна.

Подхвана я и влязоха в къщата. Изгасих радиото и можех да я чувам. Някои думи, не всички. Не ти трябваше да чуваш всичките думи, за да разбереш какво става вътре. Молитви и хълцания и пронизителни писъци. Бесни звуци. И Маргарет казва на малкото момиче да се пъха в килера и да се моли. Малкото момиче пищи и вика, че съжالياва, че е забравила. След това — нищо. Майка ми и аз само се спогледахме. Никога не съм виждала мама да изглежда така зле, даже и когато татко умря. Каза: «Детето...» и това беше всичко. Влязохме вътре“.

Става и се приближава до прозореца, хубава жена в жълта плажна рокля без гръб. „Почти го преживявам отново, нали разбирате?“, казва без да се обърне. „Пак цялата се разтрепервам от вътре“. Изсмива се и обхваща лактите си с длани.

„О, тя беше толкова хубава. Никога не бихте я познали по тези снимки“.

Колите преминават навън, напред, назад, аз седя и чакам да продължи. Прилича ми на скачач на висок скок, който оглежда летвата и се чуди дали не е много високо.

„Майка ми запари шотландски чай, силен, с мляко, такъв какъвто правеше обикновено, когато аз играех като мъжкарана и някой ме бутнеше в копривата или пък когато падах от велосипеда. Беше

ужасен, но все пак го изпихме, седнали една срещу друга в кухненския кът. Тя беше с някаква стара домашна рокля, с провиснал подгъв отзад на гърба, а аз — с банския си костюм на вавилонска курва. Искаше ми се да плача, но всичко беше прекалено истинско, за да плачеш за него, не като на кино. Веднъж, като бях в Ню Йорк, видях стар пияница, който водеше за ръка малко момиченце в синя рокличка. Момичето беше плакало толкова, че носът му се беше зачервил. Пияницата имаше гуша и вратът му приличаше на изпъкнала тръба. По средата на челото му имаше червен оток, по синьото шевиотено сако, с което беше облечен, висеше дълъг бял канап. Всеки бързаше да ги подмине, защото, като направи това, много скоро няма да ги вижда въобще. Това също беше истинско.

Исках да кажа това на майка ми и, точно си отворих устата да го изрека, се случи другото нещо... това, за което искате да чуете, предполагам. Чу се силен трясък навън, от който чашите в бюфета издрънчаха. Това беше усещане и звук, плътен и мощен, като че ли някой току що е блъснал желязна каса от покрива“.

Запалва нова цигара и започва бързо да бълва дим.

„Отидох до прозореца и погледнах навън, но не можах да видя нищо. И когато се готвех да се обърна, видях че пада нещо. Слънцето блестеше и за секунда си помислих, че е голяма стъклена топка. Тогава то се удари в края на покрива на Уайт и се заклати — не беше стъкло въобще. Беше голям къс лед. Канех се да се обърна и кажа на мама и точно тогава започнаха да падат изведнъж, като дъжд.

Падаха върху покрива на Уайт, в задния и предния двор, удряха се във външната врата на избата им. Капакът беше ламаринен и при първия удар прокътня едно мощно «бонг», като църковна камбана. Майка и аз, и двете изпищяхме. Притиснахме се една в друга, като момичета по време на гръмотевици.

След това спря. Никакъв звук не се чуваше от къщата им. Можеше да се види как водата от топящия се лед се стича по покрития с плочки покрив. Голяма буца лед се беше заклецила в ъгъла между покрива и комина. Блестеше така ярко, че ме заболяваха очите, когато я гледах.

Майка точно ме питаше дали е свършило, когато изпищя Маргарет. Звукът стигна до нас много ясно. В известен смисъл беше по-лош от предишните, защото в него се усещаше ужас. Чуваше се

блъскане и дрънчене, като че ли тя хвърляше по момичето къде-що има чиния и тиган в къщата.

Задната врата се отвори и затвори с трясък. Никой не излезе. Още писъци. Мама ми каза да извикам полицията, но аз не можех да се помръдна. Бях като закована на място. Мистър кърк и жена му Виржиния излязоха в техния двор да видят какво става. Смитови също. Много скоро всички от улицата, които си бяха в къщи, излязоха, дори и старата мисис Уоруик от една пресечка по-нататък, а тя беше глуха с едното ухо.

Започнаха да се блъскат, звънтят и чупят неща. Бутилки, чаши, не знам какво. Тогава се пръсна страничният прозорец и през него почти излетя кухненска маса. Бог ми е свидетел, това беше голям махагонов предмет и отнесе мрежата на прозореца. Трябва да е тежала поне триста фунта. Как може жена, даже и едра жена, да го изхвърли?“

Питам я дали има нещо наум.

„Само ви казвам“, настоява тя, объркана внезапно. „Не ви карам да вярвате...“

После изглежда се съвзема и продължава равномерно:

„След това около може би пет минути нямаше нищо. Водата се стичаше от улиците. По целия двор на Уайтови имаше лед. Топеше се бързо“.

Засмива се кратко, отсечено и гаси цигарата си.

„Защо не? Беше август“.

Отдръпва се безцелно назад към дивана, обръща се. И тогава камъните. Направо от ясно небе. Със свистене и писък, като бомби. Майка ми извика: „Какво става, за Бога!“ и покри главата си с ръце. Аз не можех да помръдна. Гледах всичко това и не можех да помръдна. Но това беше без значение. Така или иначе, те падаха само в Уайтови.

Един от тях удари водосточната тръба и я събори на ливадата. Други пробиваха дупки през покрива чак до тавана. От покрива се чуваше страшен звук на пропукване всеки път, когато някой от тях се удряше отгоре и бликваха облаци от прах. Тези, които падаха на земята, караха всичко да потрепери. Можехте да усетите ударите им с краката си.

Порцеланът ни звънтеше и стилният уелски шкаф се тресеше, а чаената чаша на мама падна на земята и се счупи.

Правеха големи дупки, когато се удряха в задния двор на Уайт. Кратери. По-късно мисис Уайт нае един вехтошар от долната част на града да ги извози с каруца и Джери Смит, който живееше по-нататък по улицата, му плати долар, за да си отчупи парче от единия. Занесе го в Б. Ю., те го огледали и му казали, че е обикновен гранит.

Един от последните падна върху масичката, която държаха в задния двор и я разби на парчета.

Но нищо, нищо извън тяхната ограда не беше ударено.

Спира и се извъръща от прозореца към мен, а лицето ѝ има измъчен вид от спомена на всичко това. Прокарва едната си ръка разсеяно през косата в модна, небрежно разпиляна прическа.

„Малко от това попадна в местния вестник. По времето, когато се появи Били Харис — той пишеше за новините от Чембърлейн — тя вече беше си поправила покрива и когато хората му казваха, че камъните са го надупчили, струва ми се, че той май си мислеше, че го водим за носа.

Никой не иска да го повярва, даже и сега. Вие и всички хора, които ще прочетат това, което записвате, ще се посмеете и ще си кажете — още една гъска, престояла твърде дълго на слънце. Но това се случи. Много хора от квартала видяха как стана и това беше също толкова истинско, колкото и оня пияница дето водеше малкото момиченце с кървавия нос. А сега... и онова другото нещо. Никой вече не може да го отхвърли със смях. Твърде много хора са мъртви.

И това вече не е само в имота на Уайтови.

Усмива се без капка хумор. Казва: «Ралф Уайт беше застрахован и Маргарет Уайт получи много пари, когато той почина... двойно обезщетение. Остави и къщата застрахована, но тя никога не получи и пени за това. То било Боже дело! Поетично оправдание, не ви ли се струва?»

Изсмива се, но и този път без хумор...

Намерен текст, изписан многократно на тетрадка от Гимназията Иуйн, притежавана от Кери Уайт:

Всеки тук я смята/ прокълнатата в главата/ но тя вече откри/ че няма с другите грам разлика дори.

Кери влезе в къщата и затвори вратата след себе си. Изчезна ярката дневна светлина, заменена от кафявите сенки, хладът и потискащата миризма на талк. Единственият звук беше тиктакането на часовника с кукувицата от дневната стая. Мама беше спечелила часовника с кукувицата със Зелени марки. Веднъж в шести клас Кери беше решила да пита Мама дали Зелените марки не са греховни, но не ѝ стигна кураж.

Премина през хола и остави жакета си в килера. Ярка картина над куките за дрехи изобразяваше един призрачен Исус, витаещ неумолимо над семейство, насядало около кухненска маса. Отдолу имаше надпис (също ярък): Невидимия гост.

Отиде в дневната и застана в средата на избелелия, започнал да се различава килим. Затвори очи и наблюдаваше проблясването на малки точки в тъмнината. Главоболието биеше в слепоочията, повдигаше ѝ се.

Сама.

Мама работеше на автоматичната гладачна в пералнята «Синя панделка» на Чембърлейн Сентър. Работеше там още от времето когато Кери беше на пет години и компенсацията и застраховката, дошли от злополуката на баща ѝ бяха започнали да привършват. Работата ѝ беше от седем и половина сутринта до четири след обед. Пералнята беше Безбожна. Мама казваше, че Сатаната е запазил специален син кът от Ада за Елт, както го наричаха в «Синята панделка».

Сама.

Отвори очи. Дневната имаше два стола с изправени облегалки. Имаше маса за шиене, където понякога вечер Кери шиеше рокли, докато Мама плетеше покривчици и говореше за Пришествието. Часовникът с кукувицата беше на отсрещната стена.

Имаше много религиозни картини, но тази, която Кери харесваше най-много, беше на стената над стола ѝ. На нея беше Исус, водещ стадо овце по хълм, който беше зелен и гладък като игрището за голф Ривърсайд. Другите не бяха така спокойни: Исус, който гони лихварите от храма; Мойсей, който хвърля папирусите върху хората, прекланящи се пред Златния телец; Тома Неверника, който слага ръката си в раната на Христос (о, ужасната магия на тази картина и

кошмарите, които ѝ беше предизвикала като малко момиче!), Ноевия ковчег, който плава над агонизиращите, давящи се грешници, Лот и семейството му как бягат от големия пожар в Содом и Гомор.

(Ако разрешите една забележка, уважаеми любители на файловата литература. По-горе става дума за някакви папируси, които Моисей хвърлил, обаче, ние твърде добре знаем, че е била каменна плоча, а не папирус. Разбира се, може пък авторът да е искал по този начин да покаже невежеството на съответния художник, привърженик на някоя от американските християнски деноминации. (Виктор от bezmonitor.com))

На малка чамова масичка имаше лампа и купчина брошури. Най-горната беше илюстрирана с грешник (лицето му имаше изражението на човек в смъртна агония), опитващ се да изпълзи изпод голяма канара. Заглавието тръбеше: И скалата не ще го прикрие В ТОЗИ ДЕН!

Но над цялата стая всъщност доминираше огромното пластмасово разпятие на отсрещната стена, високо цели четири стъпки. Мама беше го поръчала специално по пощата от Сент Луис. Исус, прикован на него, беше застинал в гротескна болезнена гримаса, устата му изкривена надолу в стон. Алени струйки се стичаха по челото и слепоочията му, разкъравени от трънения венец. Очите бяха извърнати нагоре, погледът му — с мистичния израз на агония от средните векове. Ръцете бяха пропити в кръв, а краката му — приковани към малка пластмасова платформа. Това тяло също беше причинявало на Кери безкрайни кошмари, в които осакатеният Христос я беше преследвал по призрачни коридори в ръцете си с чук и пирони, молец ѝ се да поеме своя кръст и да ГО последва. Отскоро в тези сънища се беше появило нещо по-неразбираемо, но по-зловещо. Като че ли не искаше да я убие, а да ѝ направи нещо още по-ужасно.

Сама.

Болката в краката, стомаха и срамните части беше поутихнала малко. Вече не си мислеше, че ще изкърви до смърт. Думата беше менструация и изведнъж тя изглеждаше логична и неизбежна. Това е нейното Време от Месеца. Изкиска се със странен, изплашен кикот в безмълвната тишина на дневната стая. Звучеше като радиовикторина. И вие можете да спечелите безплатно пътешествие до Бермудите по Времето на Месеца. Знанието за менструацията, също както споменът за камъните, изглежда винаги е било там, блокирано, но изчакващо.

Обърна се и тръгна тежко по стълбите нагоре. Банята имаше дървен под, излъскан почти до бяло (чистотата стои на следващо място след благочестието), ваната стоеше на пачи крака. Петна от ръжда се точеха надолу по порцелана под хромовия кран и нямаше душ. Мама казваше, че душовете са греховни.

Кери влезе, отвори шкафа за кърпи и започна да търси целенасочено, но внимателно, за да не остави нещо не на мястото му. Мама имаше остър поглед.

Синята кутия беше в самото дъно, зад старите кърпи, които вече не използваха. На едната ѝ страна имаше мъгляв силует на жена с дълга, прозрачна нощница.

Извади една от превръзките и я огледа любопитно. Беше забърсвала с тях червилото, което държеше в чантичката си, съвсем открито — веднъж даже и на ъгъла на улицата. Сега си спомни (или си въобрази че си спомня) насмешливите, шокирани погледи. Лицето ѝ пламна. Те ѝ бяха казали. Червенината избледня до млечнобял гняв. Влезе в малката си спалня. Тук имаше много повече религиозни картини, но с повече агнета и по-малко сцени на праведен гняв. Знамето на Иуйн беше приковано с габърчета над шкафчето ѝ. На самото шкафче имаше Библия и пластмасов Исус, който проблясваше в тъмното.

Съблече се — първо блузата си, след това омразната си, дълга до коленете пола, комбинезона, пояса, камизолата, колана за жартиери, чорапите си. Изгледа камарата тежки дрехи, копчетата и ластиците им, с изражение на ожесточено обаяние. В училищната библиотека имаше купчина стари броеве на Седемнадесетгодишните и тя често ги прелистваше, като придаваше на лицето си израз на идиотско безразличие. Моделите изглеждаха така свободни и ведри в късите си кокетни поли, чорапогащници и набрано бельо с разни украшения по него. Разбира се свободни беше една от любимите думи, с които Мама (знаеше какво би отговорила Мама на въпроса), ги описваше. А и нея биха я накарали да се чувства ужасно притеснена, знаеше това. Гола, лоша, белязана от знака на ексхибиционизма, вятърът да духа разгулно нагоре по краката ѝ, подтиквайки я към похот. И знаеше, че ТЕ щяха да знаят как се чувства. Те винаги знаеха. Щяха да я дразнят по някакъв начин и щяха да я тласкат дивашки да се върне в обичайното си състояние на клоун. Такива бяха те.

Тя можеше, знаеше, че можеше да бъде
(какво)

на друго място. Беше пълна в талията само защото понякога се чувстваше така нещастна, празна, уморена, че единственият начин да запълни тази зейнала прорязваща празнота беше да яде и яде, и яде, но не беше толкова дебела в ханша. Физиката на тялото ѝ не би позволила да слезе под определена точка. И мислеше, че краката ѝ са наистина хубави, почти така хубави като краката на Су Снел или на Вики Хенскъм. Тя можеше да бъде

(какво о какво какво)

можеше да спре шоколада и пъпките ѝ щяха да се махнат. Винаги се махаха. Можеше да си направи косата. Да си купи чорапогащници и сини и зелени бикини. Да си направи малки полички и рокли по кройките на «Батърик и Симплисити». Цената на автобусен билет и на билет за влак. Можеше да бъде, можеше да бъде, можеше да бъде...

Жива.

Разкопча плътния си памучен сутиен и го остави да падне. Гърдите ѝ бяха млечно бели, изправени и гладки. Зърната имаха светъл цвят на кафе. Прокара ръце по тях и лека тръпка премина през тялото ѝ. Нечестиво, лошо, да, така беше. Мама ѝ беше казала, че има Нещото. Нещото е опасно, тъмно, неизразимо неблагоприятно. Можеше да те направи немоцна. Внимавай, казваше Мама. Идва нощем. Ще те накара да си мислиш за лошото, което става по паркингите и крайпътните заведения.

Но, макар че беше само девет и половина сутринта, Нещото, мислеше си Кери, беше дошло при нея. Прокара ръце по гърдите си

(мръснивъзглавници)

отново и кожата беше хладна, но зърната бяха топли и твърди и когато подръпна едното, усети, че отслабва и се разтапя. Да, това беше Нещото.

Кюлотите ѝ бяха опетнени с кръв.

Изведнъж почувствува, че трябва да избухне в сълзи, да изкрещи или да откъсне Нещото от тялото си и да го удрия, да го мачка, да го убие.

Превръзката, която ѝ беше нагласила мис Дисжардин, вече подгизваше и я подмени внимателно, като си мислеше колко е лоша, колко лоши са ТЕ, колко мразеше и тях и себе си. Само Мама е добра.

Мама беше се сражавала с Черния човек и го беше победила. Кери беше видяла това на сън. Мама го беше изгонила през предната врата с една дълга метла и Черния човек беше избягал в нощта нагоре по Карлин стрийт, двойните му копита изхвърляха червени искри от бетона.

Мама беше изхвърлила Нещото от себе си и беше чиста.

Кери я мразеше.

Улови отражението на лицето си в малкото огледало, което беше закачила на гърба на вратата, огледало с евтина пластмасова рамка, ставаше само за ресане на коса.

Мразеше лицето си, тъпото си, глупаво, кравешко лице, блудкавите очи, червените лъскави пъпки, гнезда на черни точки. Лицето си мразеше най-много.

Отражението изведнъж се пречупи от назъбена, сребриста пукнатина. Огледалото падна на пода и се разпиля в краката ѝ, само пластмасовата рамка остана да я гледа като ослепяло око.

От: «Речник на физическите феномени на Огилви»

Телекинезата е способност да се преместват предмети или да се причиняват изменения в предмети със силата на ума. Най-надеждната информация за явлението говори, че то се проявява по време на криза или на стресова ситуация, като има случаи на повдигане на автомобили от премазани тела или на отломки от развалини на срутени сгради и т. н.

Явлението често се бърка с работата на полтъргайстите, които са игриви духове. Трябва да отбележим, че полтъргайстите са астрални същества, чиято реалност е под въпрос, докато за телекинезата се смята, че е емпирична функция на ума, вероятно с електрохимическа природа.

Когато свършиха да се любят, след като тя беше подредила бавно дрехите си на задната седалка на форда, модел 1963 г. на Томи Рос, Су Снел откри, че мислите ѝ се връщат пак към Кери Уайт.

Беше петък вечер и Томи (който още гледаше замислено през задното стъкло, гащите му все още свалени надолу до глезените; ефектът беше комичен, но странно мил) я беше взел за боулинг. Това, разбира се, беше общоприетото извинение. Сношението беше в ума им още като изричаха думата «да излезем».

Ходеше с Томи, малко или повече постоянно, от октомври (а сега беше май), но бяха любовници само от две седмици. Седем пъти, добави тя наум. Тази вечер беше седмият. Нямаше още фойерверки, не свиреха оркестри, но беше станало малко по-добре.

Първият път беше дяволски болезнено. Приятелките ѝ Хелън Шайърс и Дийн Голт бяха Го правили и двете я уверяваха, че боляло само за минутка — като че ли ти бият пеницилин — а след това идват розите. Но за Су първият път беше като че ли я пробиваха с дръжка на мотика. Томи беше ѝ признал по-късно, че погрешно е търкал.

Тази вечер беше едва втория път, когато започна да чувствава нещо като удоволствие и точно тогава свърши. Томи беше задържал, колкото можеше повече, но тогава... свърши. Приличаше на ужасно много работа за малко топлинка.

След това се почувствува подтисната и меланхолична и мислите ѝ се насочиха към Кери. Вълна от разкаяние я обхвана точно в момент, когато всички емоционални прегради бяха свалени, и когато Томи се извърна от гледката към Брикурд хил, тя плачеше.

— Хей — каза разтревожен. — Ей — притискаше я тромаво.

— ... Всичко е наред, — отвърна тя, все още плачейки. — Не е заради теб. Просто направих нещо много гадно днес.

— Какво? — потупваше врата ѝ отзад нежно.

И така тя се впусна да разказва сутрешния инцидент; като почти не ѝ се вярваше, че чува собствените си думи. Поглеждайки честно на нещата, тя си даваше сметка, че главната причина, поради която беше позволила на Томи да я обладае беше това, че е

(влюбена, увлечена няма значение резултатът е един и същ)

в него, а сега се поставяше в такова положение — да дефилира в гадна шега от училищната баня — едва ли беше общоприет начин да хванеш на въдицата едно момче. Томи, разбира се, беше Популярен. Тя самата, като човек, бил Популярен през целия си живот, смяташе за едва ли не писано правило, че ще ходи и ще се влюби в някой, който е също така Популярен като нея. Съвсем сигурно те щяха да бъдат

избрани за Крал и Кралица на Пролетния бал на гимназията, а абитуриентите вече ги бяха избрали за двойката на класа, която да бъде вписана в дневника на випуска. Те вече бяха станали постоянни звезди в променящата се небесна твърд на взаимоотношенията в гимназията, всепризнатите Ромео и Жулиета. Но, с внезапното обзело я омерзение, тя си даваше сметка, че във всяка гимназия на спретнатите градски предградия в Америка има по една двойка като тях.

И, след като имаше нещо, за което винаги беше мечтала — усещането за място в живота, за сигурност и положение — откри, че то носеше в себе си и своето неудобство, като една тъмна страна. Не така го беше възприемала. Около топлия им кръг от светлина тежко обикаляха тъмни неща. Мисълта, например, че му беше позволила да я чука

(трябва ли да го казваш по този начин да този път трябва)

просто защото беше Популярен. Вярно е, че си подхождаха добре, когато се движеха заедно можеше да погледне отражението им в някоя витрина и да си каже Ето там върви една хубава двойка. Преди беше съвсем сигурна

(или само се надяваше)

че не е така слаба, така податлива да се вписва послушно в самодоволните очаквания на роднини, приятели и дори собствени. А сега стана тази случка в банята, в която и тя беше се включила и беше мятала превръзките с лудо, дивашко веселие. Изразът, който избягваше, беше ДА БЪДЕШ КОНФОРМИСТ в инфинитивна форма и извиКваше във въображението й нещастни Картини на Коса, навита на ролки, на дълги следобеди пред дъската за гладене със сапунените опери, докато центърът на вселената е навън и прави пари в някаква анонимна служба; на влизане в П. Т. А., а след това и в клуба на отбраното общество, когато сметката им набъбне до петцифрено число; на хапчета против забременяване в кръгли жълти кутийки без номерация, за да си сигурен, че няма да се наложи да излезеш от формата на гос'жа преди това да е станало абсолютно наложително и да се предпазиш от натрапливото присъствие на отблъскващи малки странни същества, които се наакват в гащите и пицят за помощ в два през нощта, на самоотвержени, достойни битки срещу нахлуването на «чернилките» в Клин Корнърс, в които стоиш рамо до рамо с Тери Смит (Мис картофен цвят за 1975 г.) и Вики Джоунс (вице-

председателка на женската лига), въоръжени с лозунги и петиции и със сладки, леко отчаяни усмивки на лицата.

Кери, проклетата Кери, това беше нейна грешка. Може би и преди днешния ден е чувала отдалечени, кръжащи стъпки около осветения им кръг, но тази вечер, слушайки собствения си долен, дебелашки разказ видя истинските очертания на всички тези неща и жълтите очи, които блестяха като светкавици в тъмнината.

Беше купила вече абитуриентската си рокля. Синя. Много красива беше.

— Права си, — каза той, когато беше свършил. — Лоши новини. Никак не ти прилича. — Лицето му беше мрачно и тя усети студена тръпка на ужас. Тогава той се усмихна — имаше много лъчезарна усмивка — и тъмнината отстъпи малко.

— Аз ритнах едно момче в ребрата веднъж когато беше повалено на земята. Разказвал ли съм ти за това?

Тя поклати глава.

— Да-а — почеса се той по носа замислено, а на бузата му се яви лек тик, такъв какъвто се беше явил и когато ѝ призна за неправилното търкане първия път. — Името на момчето беше Дени Патрик. Веднъж ми изкара душата от бой когато бяхме в шести клас. Мразех го, но се и страхувах от него. Гласях му се. Знаеш как става това?

Не знаеше, но кимна за всеки случай.

— Както и да е, в края на краищата една година след това той налетя не на когото трябваше. Пийт Тейбър. Той беше нисък на ръст, но имаше яки мускули. Дени налетя на него за нещо си, топчета ли, не знам точно, но накрая Питър само се надигна и му изкара въздуха. Това беше на игрището на старото начално училище Кенеди. Дени падна, удари си главата и замря. Всички се разбягаха. Помислихме, че може да е умрял. Аз също побягнах, но първо го ритнах едно хубаво в ребрата. После се чувствувах наистина кофти заради това. Ще ѝ се извиниш ли?

Хвана я натясно и всичко, което можа да направи, беше да промълви, приключвайки разговора:

— А ти извини ли се?

— Хъм, не, по дяволите! Имах и по-важни работи да върша вместо да си губя времето в дърлене. Но има голяма разлика, Сузи.

— Така ли?

— Вече не сме в седми клас. А и аз имах някаква причина, макар и пиклива. Какво ти е направила тази бедна глупачка?

Не му отговори, защото не можеше. Тя едва ли беше разменила повече от стотина думи с Кери през целия си живот и от тях три дузини се падаха на днешния ден. Физическото беше единственият предмет, който имаха заедно след завършването на основното училище. Кери караше курса по търговски бизнес. Су, разбира се, беше в отдела за подготовка за колеж.

Изведнъж се почувства гадна.

Откри, че не може да понесе това и се нахвърли върху него.

— Кога започна да вземаш всички тези големи морални решения? След като започна да ме чукаш?

Видя доброто настроение да изчезва от лицето му и съжали.

— Предполагам, че трябваше да си мълча — отвърна той и вдигна гащите си.

— Не си виновен ти, а аз — сложи длан на ръката му. — Срамувам се, разбираш ли?

— Знам — отвърна. — Но и аз не трябваше да ти давам съвети. Не ме бива много за това.

— Томи, понякога омразно ли ти е да бъдеш ... добре де, Популярен?

— Аз? — На лицето му се изписа изненада. — Искаш да кажеш — като футболист и председател на класа, в такъв смисъл ли?

— Да.

— Не. Това няма значение. Гимназията не е много важно място. Когато си в нея мислиш, че е голяма работа, но като свърши, никой не мисли, че е велико, освен като се олее с бира. Поне така смятат брат ми и неговата тайфа.

Не я успокои; страховете ѝ нараснаха. Малката Сузи, готово тесто от гимназията Иуйн. Главно сладко парче от цялата Бригада на парчетата. Абитуриентската ѝ рокля, оставена завинаги в Килера, завита в найлонова обвивка.

Нощта се притисна, тъмна, към леко запотените стъкла на колата.

— Аз навярно ще свърша като работник в автомобилния бизнес на татко, — каза той. — Ще прекарвам вечерите в петък и събота в чичо Били или навън в «Кавалера», пиейки бира и разказвайки за оня

съботен следобед, когато се хванах с оня дебел тип от Сондърс и вдигнахме на крак Дорчестър. Ще се ожения за някоя заядлива флърца, винаги ще карам миналогодишен модел, ще гласувам за демократите...“

— Недей — каза тя с уста внезапно изпълнена с тъмен сладникав ужас. Притегли го към себе си. — Обичай ме. Главата ми е много зле днес. Обичай ме. Обичай ме.

И той прави любов с нея, но този път беше различно, този път най-накрая имаше място и нямаше уморително търкане, а беше прелестно и отиваше все по-навътре и по-навътре. Наложил му се да спре, дишайки тежко, на два пъти, да излиза и след това влизаше отново

(той беше девствен преди мен и си го призна аз бих повярвала и на лъжа)

влизаше твърд и дъхът ѝ излизаше на кратки, дълбоки хрипове и след това започна да стене, вкопчи се в гърба му, неспособна да спре, запотена, лошият вкус изчезна, всяка клетка като че ли изживяваше свой оргазъм, тялото ѝ се изпълни със слънчева светлина, музикални звуци в главата ѝ, пеперуди в черепа ѝ.

По-късно, на път за в къщи, той я попита официално дали ще отиде на Пролетния бал с него. Каза му, че ще отиде. Попита я дали е решила какво да направи с Кери. Каза, че не е. Той каза, че това няма значение, но тя си помисли, че има. Започваше да ѝ се струва, че това е от най-голямо значение.

От: „Телекинеза: анализ и последствия“. (Научен годишник, 1982 г.) от Дийн К. Л. Макгафин

Има, разбира се, днес все още такива учени — за съжаление в челните им редици са хората от Дюк Юнивърсити — които отхвърлят ужасните неща, които стоят в дъното на случая Кери Уайт. Също като дружеството Флетландс, Розикрусианците или Корлиевците от Аризона, които са сигурни, че атомната бомба не работи, тези нещастници извърщат лице на логиката и закриват главите си в пясъка — извинявам се за смесената метафора.

Разбира се, човек може да разбере смайването, повишените гласове, гневните писма и споровете на научните съвети. Самата идея за телекинезата е твърде горчив хап, за да може да бъде преглътнат от научната общественост; особено с обвивката ѝ, създадена от филмите на ужасите с дъсчиците със заклинания, от медиумите и почукванията по масите за сеанси и плаващите в пространството перове; но разбирането все пак не извинява научната безотговорност.

Изходът на случая Уайт повдига тежки и трудни въпроси. Земетресение срути добре подредените ни представи за начина, по който се предполага, че действа и реагира естественият свят. Може ли да обвиняваме дори и такъв изтъкнат физик като Джерълд Лапонет за това, че обяви цялата работа за измислица и лъжа и то пред лицето на такива неоспорими доказателства, каквито представи комисията Уайт? Защото, ако Кери Уайт е истината, какво остава от Нютон?...

Седяха в дневната, Кери и Мама, слушаха Тенеси Ърни Форд, който пееше „Нека светят светлините“ по грамофона „Уебкър“ (който Мама наричаше викрола или, ако е в особено добро настроение — вик). Кери седеше пред шевната машина, натискаше педалите и шиеше ръкавите на нова рокля. Мама седеше под пластмасовото разпятие, плетеше мильо и почукваше с крак в такт с песента, която беше една от любимите ѝ. М-р П. П. Блис, който беше написал този химн и други, изглежда безброй такива, беше за Мама един от сияйните примери за Божие дело на лицето на земята. Бивш моряк и грешник (две думи, които бяха синоними в маминия речник), голям богохулник, присмивал се в лицето на Бога. Тогава в морето дошла голяма буря, лодката им щяла да се прекатури и м-р П. П. Блис паднал на отслабналите си от грехове колене и му се явило Видение за Ада, който се отваря под океана, за да го поеме и се молил на Бог. М-р П. П. Блис обещал на Бог, че ако Той го спаси, ще посвети останалата част от живота си на Него. Бурята, разбира се, свършила веднага.

*Ярко свети милостта господна,
от сияйните му небеса
и на нас дарява път*

от светлини покрай брега.

Всички химни на м-р П. П. Блис имаха морски привкус в себе си. Роклята, която шиеше, беше всъщност доста хубава — тъмно винен цвят — най-близкото до червено, което Мама би й разрешила — и ръкавите бяха силно набрани. Опитваше се да съсредоточи мислите си само върху шиенето, но, разбира се, те се разсейваха.

Светлината на лампата беше силна — остра и жълта, малкият, прашен, плюшен диван беше, разбира се, занемарен (Кери никога не беше водила тук момче да поседят), а на отсрещната стена имаше двойна сянка: разпнатият Христос и под него — Мама.

Училището беше извикало Мама от пералнята и тя се беше върнала на обяд. Кери беше я видяла да се прибира по градинската пътека и стомахът ѝ се беше свил. Мама беше много голяма жена и винаги носеше шапка. Напоследък краката ѝ бяха започнали да се подуват и ходилата ѝ винаги изглеждаха така, като че ли ще прелеят от обувките. Носеше палто от черен плат с черна кожена яка. Очите ѝ бяха сини, уголемени зад бифокалните очила без рамки. Винаги носеше голяма торба през рамо и в нея беше чантичката ѝ за дребни пари, портोфелът (и двете черни), голяма Библия (също черна) с името ѝ отпечатано със златни букви на корицата и сноп трактати, вързани с ластик. Трактатите обикновено бяха оранжеви, размазано отпечатани.

Кери знаеше смътно, че Мама и татко Ралф са били някога баптисти, но са напуснали църквата, когато се убедили, че баптистите вършат работата на антихристи. От тогава всички богослужения бяха ставали в къщи. Мама правеше богослужения в неделя, вторник и петък. Тези дни се наричаха Свети дни.

Мама беше свещеникът, Кери — паството. Службите траеха от два до три часа.

Мама беше отворила вратата и пристъпила твърдо вътре. Тя и Кери се бяха погледнали втречено през входното антре за миг, като стрелци преди изстрела. Това беше един от тези кратки мигове, които изглеждат

(страх можеше ли наистина това да е страх в очите на мама)
много по-дълги в ретроспекция.

Мама затвори вратата след себе си.

— Ти си жена — каза меко.

Кери усети, че лицето ѝ се свива и гърчи и не можеше да го преодолее.

— Защо не ми каза? — извика. — О, мамо, бях така изплашена! И момичетата всичките се смееха и хвърляха неща и ...

Мама беше се приближила към нея и сега ръката ѝ изсвистя с внезапната скорост на снаряд, твърда ръка, мазолеста и мускулеста от пералнята. Удари я с опакото през устата и Кери падна на прага между антрето и дневната в силен плач.

— И Бог сътвори Ева от реброто на Адам — каза мама. Очите ѝ бяха много големи зад безрамковите стъкла, приличаха на сварени яйца. Блъсна Кери със страната на ходилото си и Кери изпищя. — Стани, жено. Да влезем и се помолим. Да се помолим на Исус за нашите женски, слаби, лоши, грешни души.

— Мамо...

Хлипанията бяха много силни, за да може да каже повече. Сдържаната истерия беше избила в хилене и лomotене. Не можеше да стане. Можеше само да пропълзи в дневната стая, с коса, провиснала пред лицето ѝ, издавайки силни, дрезгави ридания. Мама непрекъснато подмяташе крак и я тряскаше. Така се придвижваха през дневната към олтара, който едно време е бил малка спалня.

— И Ева беше слаба и ... кажи го, жено. Кажи го!

— Не, мамо, моля те, помогни ми...

Кракът замахна отново. Кери изпищя.

— И Ева беше слаба и донесе бедата на света — продължи мама. — И бедата се наричаше Грях, и първият грях беше сношението. И Господ дари Ева с Проклятие, и Проклятието беше Проклятие на кръвта. И Адам и Ева бяха изгонени от Градината навън в Света и Ева откри, че коремът ѝ е пораснал от бебе в него.

(Съжалявам за втората ми бележка, но явно съм в такова настроение. За всеки случай, иска ми се да отбележа, че това по-горе не е цитат от Свещеното писание, а някаква авторова фантазия, или някакви писания на някоя американска деноминация... (Victor from bezmonitor.com))

Кракът замахна и блъсна в задника на Кери. Носът ѝ ожули дървения под. Влизаха в мястото на олтара. Кръстът лежеше на маса, покрита с избродирана копринена покривка. От двете страни на кръста

имаше бели свещи. Зад тях бяха няколко от отпечатаните в масов тираж икони на Исус и апостолите. А отдясно беше най-лошото от всички места, домът на ужаса, дупката, в която цялата надежда, цялата съпротива на Божията воля — и на Мамината — изгасваше. Вратата на килера злобно се отвори. Вътре, под грозната синя крушка, която винаги светеше, беше изданието на Деро на известната проповед на Джонатан Едуард „Грешниците в ръцете на разгневения Бог“.

— И имаше второ Проклятие, и то беше Проклятието на Детераждането и Ева роди Кайн в пот и кръв.

Сега Мама я влачеше, полуизправена, полупълзяща напред към олтара, където двете паднаха на колене. Мама сграбчи силно китката на Кери.

— И след Кайн Ева роди Авел, без да се е покаяла за Греха на Сношението. И затова Бог посети Ева с трето Проклятие, и това беше Проклятието на Убийството. Кайн се вдигна и смачка Авел със скала. И Ева пак не се покая, нито пък всичките дъщери на Ева се покаяха и върху Ева Змията изгради царството на чумата и разврата.

— Мамо! — изписка тя. — Мамо, моля те, чуй! Не беше моя грешка!

— Сведи глава — каза Мама. — Да се помолим.

— Ти трябваше да ми кажеш!

Мама стовари ръката си отзад върху врата на Кери, а в нея беше цялата тежка сила, развита от единадесетгодишно прехвърляне на тежките кошници в пералнята, от товаренето на камари мокри чаршафи. Главата на Кери залитна напред и челото ѝ се трясна в олтара, оставяйки следа и раздрусвайки свещите.

— Хайде да се молим — каза Мама меко, неумоливо. Кери склони главата си, хълцайки и сумтейки. От носа ѝ беше провиснал сопол и тя го избърса

(ако получавах по грош за всеки път когато ме е карала да плача тук)

с опакото на ръката си.

— О, Господи, — издекламира Мама мощно с глава отметната назад — помогни на тази грешна жена тук до мен да види греха в своите дни и дела. Покажи ѝ, че ако беше останала безгрешна, Проклятието на кръвта никога нямаше да се стовари върху нея. Тя може да е извършила Греха на Похотливите Мисли. Може да е слушала

рок'н рол по радиото. Може да е била изкушена от Антихриста. Покажи й, че това е твоята нежна, отмъстителна ръка и ...

— Не! Пусни ме!

Опита да се изправи на крака и Мамината ръка, силна и безмилостна като железни окови, я притисна обратно на колене.

— ... и Твоят знак, че тя трябва да върви по тесния прав път от тук нататък, ако иска да избегне огнената агония в Преизподнята. Амин.

Извърна бляскащите си, изцъклени очи към дъщеря си.

— Върви в твоя килер сега!

— Не! — Усети как дъхът й спира от ужас.

— Върви в твоя килер. Моли се тайно. Искай прошка за греха.

— Аз не съм съгрешила, мамо. ТИ си съгрешила. Ти не си ми казала и те се смяха.

Отново й се стори, че видя в очите на Мама да проблясва страх, преминал бързо и безшумно като лятна светкавица. Мама започна да тласка Кери към синкавия отсвет на килера.

— Моли се на Бога и греховете ти може да бъдат измити.

— Мамо, пусни ме.

— Моли се, жено.

— Ще накарам камъните пак да дойдат, Мамо.

Мама замря.

Дори и дъхът й като че ли спря за миг на гърлото й. Тогава ръката се стегна около врата й, стегна се, докато Кери видя червени, размазани точки пред очите си и усети, че умът й се замъглява и отдалечава.

Уголемените очи на Мама плуваха пред нея.

— Ти, изчадие дяволско — прошепна. — Защо съм прокълнатата така?

С блуждаещото си съзнание Кери жадуваше да намери нещо достатъчно голямо, за да изрази агонията, срама, ужаса, омразата, страха си. Целият й живот като че ли се беше свел до тази мизерна, предварително бита точка на бунта. Очите й бяха изскочили налудничаво, устата й, пълна със слюнка, се отвори широко.

— ТИ ЦИЦАШ — изкрещя Кери.

— Грях! — изсъска Мама като опарена котка. — О, грях!

Започна да бие Кери по гърба, врата, главата. Залитайки, Кери беше вкарана в тесния син блясък на килера.

— ТИ СЕ ЧУКАШ — изкрещя Кери.

(да това е това е как иначе мислиш че те е родила о боже)

Беше блъсната в килера с главата напред и удари отсрещната стена, падна на пода като в мъгла. Вратата се хлопна и ключът се завъртя в ключалката.

Беше сама с Маминия гневен Бог.

Синята светлина осветяваше картина с огромен, брадат Йехов, който хвърляше огромни тълпи човеци надолу през пушешите дълбини в огнена бездна. Под тях ужасни черни фигури се бореха с огъня на проклятието, а Черния човек седеше на грамаден, огненочервен трон, с тризъбец в ръка. Тялото му беше на човек, но имаше шиповидна опашка и глава на чакал.

Няма да се пречупи този път.

Но, разбира се, пречупи се. Чак след шест часа, но се пречупи, плачейки и викайки Мама да отвори вратата и я пусне навън. Нуждата да уринира беше ужасна. Черния човек ѝ се кривеше с чакалската си уста и алените му очи знаеха всички тайни за женската кръв.

Мама я пусна навън един час след като започна да вика. Кери се втурна лудо към банята.

Чак сега, три часа по-късно, седнала тук, с глава наведена над шевната машина като каещ грешник, си спомни за страха в мамините очи и си помисли, че знае каква е причината за него.

Имаше и други случаи, когато Мама я беше държала в килера по цял ден наведнъж — когато беше откраднала оня четиридесет и пет центов пръстен от магазина на Шубър, когато беше намерила снимката на танцьора Боби Пикет под възглавницата на Кери — и веднъж Кери беше припаднала от глад и от миризмата на собствените си нечистотии. И тя никога, никога не ѝ се беше преговаряла така, както направи днес. Днес беше казала даже и Думата Ч... И, въпреки това, Мама я беше пуснала почти веднага, след като се пречупи.

Готово. Роклята беше свършена. Махна краката си от педала и я вдигна пред себе си да я огледа. Беше дълга. И грозна. Мразеше я.

Знаеше защо Мама я пусна.

— Мамо, може ли да си лягам?

— Да. — Мама не вдигна поглед от мильото си.

Сгъна роклята на лакътя си. Погледна шевната машина. Изведнъж педалът сам се наклони. Иглата започна да подскача нагоре-надолу, улавяйки светлината с метални отблясъци. Бобината се извиваше и тракаше. Страничното колело се въртеше.

Главата на Мама се отметна нагоре, очите ѝ се отвориха широко. Синджирните клюпове по ръба на мильото ѝ, много сложни, а в същото време — точни и равни — изведнъж се разничиха в безпорядък.

— Само почиствам конците, — каза Кери меко.

— Отивай в леглото, — любезно отвърна Мама и страхът беше отново в очите ѝ.

— Да.

(страхуваше се че ще избия вратата на килера от пантите ѝ)

Мамо.

(и мисля че бих могла мисля че бих могла да мисля че бих могла)

От: „Сянката експлодира“ (стр. 58)

Маргарет Уайт е родена и израства в Мотън, малко градче, граничещо с Чембърлейн, което изпраща децата си в основните и средни училища в Чембърлейн. Родителите ѝ са добре обезпечени хора; имат проспериращо нощно заведение съвсем в покрайнините на Мотън, наречено „Веселата Крайпътна Кръчма“. Бащата на Маргарет, Джон Бригъм, е убит в инцидент с престрелки в бара през лятото на 1959 г.

Маргарет Бригъм, която тогава е почти на тридесет години, започва да посещава молитви на фундаменталисти. Майка ѝ се свързва с нов мъж (Харолд Елисън, за когото по-късно се омъжва) и двамата искат Маргарет да не стои в къщата — тя е убедена, че майка ѝ, Джудит и Харолд Елисън живеят в грях и често споделя вижданията си. Джудит Бригъм очаква дъщеря ѝ да остане стара мома за цял живот. Според по-хапливата фразеология на бъдещия ѝ втори баща: „Лицето на Маргарет беше като ауспух на дизелов камион и тялото ѝ му подхождаше“. Той я нарича и „Малък молец се Исус.“

Маргарет отказва да напусне дома до 1960 година, когато се среща с Ралф Уайт на събрание на сектата. През септември същата

година напуска дома на Бригъм в Мотън и се премества в малък апартамент в Чембърлейн Център.

Ухажването на Маргарет Бригъм и Ралф Уайт завършва със женитба на 23 март, 1962 година. На 3 април, 1962 година Маргарет Уайт е приета за кратко в болницата Уестоувър.

„Тя хич не щя да ни каже какво ѝ е, казва Харолд Елисън. Единствения път, когато отидохме да я видим, ни каза, че живеем в прелюбодееяние и че ще отидем в Ада, макар че бяхме женени. Каза, че Бог бил поставил невидим знак на челата ни, но тя можела да го види. Държеше се смахнато като къркан човек в кокошарник, вярно ви казвам. Майка ѝ се опита да бъде мила, опита се да разбере какво ѝ е. Стана истерична и започна да бръщолеви за някакъв ангел със сабя, който щял да премине през паркингите на крайпътните кръчми и да посече порочните. Тръгнахме си“.

Джудит Елисън обаче има поне идея за това, какво може да е станало с дъщеря ѝ, мисли, че дъщеря ѝ е пометнала. Ако е така, бебето е било заченато извънбрачно. Потвърждението на това би хвърлило интересна светлина върху характера на майката на Кери.

В дълго и доста истерично писмо до майка си на 19 август, 1962 година, Маргарет казва, че тя и Ралф живеят без грях, без Проклятието на Сношението. Настоява Джудит и Харолд Елисън да затворят своето „свърталище на порока“ и да правят същото. „Това е, заявява Маргарет в края на писмото си, единственият (сик) начин, по Който ти & този Човек можете да избегнете Дъжда от Кръв, който ще настане. Ралф & аз, както Мария & Йосиф, няма нито да познаем, нито да замърсим (сик) плътта си един друг. Ако има потомство, нека то да бъде Божествено“.

Разбира се, календарът показва, че Кери е зачената по-късно същата година...

Момичетата се обличаха тихо за първия си понеделнишки час — по физическо — без грубовати шеги или пискливи подвиквания и никоя от тях не беше много изненадана, когато мис Дисжардин отвори рязко вратата на съблекалнята и пристъпи навътре. Сребърната ѝ свирка се поклащаше между малките ѝ гърди и, ако шортите бяха

същите, които носеше в петък, по тях не беше останала никаква следа от кървавото петно от Кери.

Момичетата продължиха да се обличат начумерено, без да поглеждат към нея.

— Вие не сте ли компанията, която ще изпращам като абитуриенти? — каза мис Дисжардин меко. — Кога е това? След месец? А Пролетния бал — даже и по-скоро. Повечето от вас вече са подготвили кавалерите и роклите си, хващам се на бас. Су, ти ще ходиш с Томи Рос, Хелън — с Рой Ивъртс, Крис, предполагам, че и ти можеш да си отбереш някого. Кой е щастливецът?

— Били Нолан — каза намръщено Крис Харгенсен.

— Е, не е ли късметлия? — отбеляза Дисжардин. — Какво ще му дадеш като подарък за празника, Крис, окървавена дамска превръзка? Или, какво ще кажеш за малко употребявана тоалетна хартия? Чувам, че тези неща май са твоят гвоздей тези дни.

— Напускам — изчерви се Крис. — Не съм длъжна да слушам това.

Дисжардин не можа да изхвърли образа на Кери от ума си през целия уикенд — Кери, викаща, цивреца, с мокра превръзка, залепнала в средата на срамните ѝ места — собствената ѝ болезнена, гневна реакция.

И сега, когато Крис се опита да профучи покрай нея и излезе навън, тя протегна ръка и с шамар я залепи на редицата очукани, боядисани в маслинен цвят шкафчета до вътрешната врата. Очите на Крис се разшириха, потресени и недоумяващи. Тогава някакъв безумен гняв изпълни лицето ѝ.

— Вие не можете да ни удряте? — изкрещя тя. — Ще си изпатите за това? Ще видим дали няма, кучка такава!

Останалите момичета премигваха, задържали дъха си и гледаха в пода. Всичко излизаше изпод контрол. Су забеляза с края на окото си, че Фърн и Дона Тибодо се държаха за ръце.

— Не ме интересува, Харгенсен, — каза Дисжардин. — Ако ти или някое от вас, момичета, си мисли, че точно сега съм надянала учителската си капа, много грешите. Искам просто всички да знаете, че направихте нещо говняно в петък. Наистина говняно нещо.

Крис Харгенсен се подхилваше към пода. Останалите момичета гледаха нещастно коя където намери, само не и към учителката по

физическо. Су се хвана, че се е втреничила в кабинката за душа — мястото на престъплението — и отвърна погледа си другаде. Някоя от тях не беше чувала преди учител да нарича нещо — говняно.

— Някоя от вас да се е замислила, че Кери Уайт има чувства? Някоя от вас някога да се е замислила? Су? Фърн? Хелън? Джесика? Някоя от вас? Мислите си, че тя е грозна. Добре, вие всичките сте грозни. Видях го в петък сутринта.

Крис Харгсенен мърмореше нещо, че баща ѝ бил адвокат.

— Млъкни! — извреця Дисжардин в лицето ѝ. Крис отстъпи така рязко, че си удари главата в шкафчето отзад. Започна да вие и търка главата си.

— Само една дума още от теб — каза Дисжардин тихо — и ще те метна през цялата стая. Искаш ли да видиш дали казвам истината?

Крис, която очевидно беше решила, че си има работа с луда, не каза нищо.

Дисжардин постави ръце на хълбоците си.

— Канцеларията взе решение за наказание за вас, момичета. Това не е моето Наказание, казвам го със съжаление. Моята идея беше за тридневно изключване и лишаване от пропуски за бала.

Няколко момичета се спогледаха и измърмориха с нещастен вид.

— Това щеше да ви дойде точно на място — продължи Дисжардин. — За съжаление персоналът на Иуйн в административното звено е изцяло от мъже. Мисля, че те нямат реална представа за това колко противна беше постъпката ви. Така. Едноседмично задържане след часовете.

Спонтанна въздишка на облекчение.

— Но, това ще е задържане при мен. Във физкултурния салон. И аз ще ви спукам гъона.

— Аз няма да идвам — каза Крис. Стисна устни със зъби.

— Както желаете, Крис. Както желаете всички вие. Но наказанието за отсъствие от задържането ще бъде тридневно изключване и лишаване от пропуски за бала. Ясна ли ви е картинката?

Никой не каза нищо.

— Добре. Преобличайте се. И мислете за това, което ви казах.

Напусна.

Дълго стояха като ударени в пълна тишина, докато Крис Харгсенен не отрязва истерично:

— Няма да ѝ се размине! — отвори наслуки врата на шкафче, извади отвътре чифт гуменки и ги запофичи през стаята. — Ще я наредя! По дяволите! По дяволите! Ще видите, че ще я наредя! Ако всички се държим заедно, можем...

— Млъкни, Крис — каза Су и беше изумена да чуе мъртвешката, старческа безжизненост на гласа си. — Просто млъкни.

— Това не е краят — отсече Крис Харгенсен, разкопчавайки ципа на полата си с остро дърпане и протягайки се за модно протритите си спортни шорти. — Това не е краят, в никакъв случай.

И беше права.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 60–61)

По наше мнение много от хората, които са изследвали случая Кери Уайт — или за научните списания, или за популярните издания — са слагали неправилно ударението върху едно относително безплодно издирване на инциденти с телекинеза през детството на момичето. Да използваме една груба аналогия — това е като да посветиш години на издирване на ранни случаи на мастурбация в детството на човек, който изнасилва жени.

Драматичният случай с камъните служи като един вид примамка в това отношение. Много изследователи са се водили от погрешното убеждение, че щом е имало един случай, трябва да е имало, и други такива. Да предложим друга аналогия — това е като да закараш екип от наблюдатели на метеорити в Националния парк „Кратер“, защото там е паднал огромен метеорит преди два милиона години.

Доколкото ми е известно, не съществуват други отбелязани случаи на ТК в детството на Кери. Ако Кери не беше единствено дете, можехме да имаме поне устни сведения на дузина по-дребни случки.

В случая с Андреа Колини (вж. Приложение 2. за по-пълна информация) ни се съобщава, че след едно напердашване заради катерене по покрива „Аптечката за лекарства се отвори, шишетата изпопадаха на земята или като че ли се развъртяха из банята, вратите се отваряха и затръшваха с трясък и, във връхната точка на случката, 300-фунтовата стерео-уредба се прекатури и плочите се разлетяха из

цялата дневна, пикирайки около седящите вътре и разбивайки се в стените.“

За отбелязване е, че това описание е от един от братята на Андреа, цитиран в списание Лайф от 4 септември, 1955 година. Лайф едва ли е най-научният или безспорен източник, но съществува много друга документация и мисля, че тя подкрепя гледната точка за предимствата, когато разполагаме със свидетели.

В случая с Кери Уайт единственият свидетел на какъвто и да било възможен пролог на тези бурни събития, е Маргарет Уайт, но тя е мъртва, разбира се...

Хенри Грейл, директор на гимназията Йуйн, го беше очаквал цяла седмица, но бащата на Крис Харгенсен не се появи до петък, след като предишният ден Крис беше избягала от допълнителните наказателни часове при страшната мис Дисжардин.

— Да, мис Фиш? — говореше официално по комуникатора, въпреки че можеше да види мъжа в предната стая през прозорчето си и определено познаваше физиономията му от снимките в местния вестник.

— Джон Харгенсен идва да се срещне с вас, мистър Грейл.

— Пуснете го, моля. — По дяволите, Фиш, трябва ли да изглеждаш толкова впечатлена?

Грейл беше нерепресивен човек, обичаше да извива кламерчетата, да мачка книжните салфетки, да прегъва краищата на листовете. За Джон Харгенсен, правното светило на града, той постави по средата на плота на бюрото си тежката амуниция — цяла кутия с тежки картони.

Харгенсен беше висок, внушителен мъж, със самоуверена походка и сигурни, подвижни черти, които говореха сами по себе си, че това е човек, стоящ едно стъпало по-нагоре от вас в играта на обществени взаимодействия. Носеше кафяв костюм от Савил Роу с дискретни нишки от зелено и златно, преминаващи през тъканта по начин, който осмиваше локалната службица на Грейл. Куфарчето му беше тънко, от истинска кожа, с обков от блестяща неръждаема стомана. Усмивката непогрешима, изпълнена с отлични бели зъби — усмивка, която да кара сърцата на дамите — съдебни заседателки — да

се топят като масло в тиган. Имаше ръкостискането изцяло на човек от висшата лига — твърдо, топло, продължително.

— Мистър Грейл, от известно време искам да се срещна с вас.

— Винаги с удоволствие се срещам със заинтересовани родители — каза Грейл със суха усмивка. — Затова всеки октомври провеждаме Родителски открит семинар.

— Разбира се — усмихна се Харгенсен. — Предполагам, че вие сте зает човек, а и аз трябва да бъда в съда след четиридесет и пет минути. Да минем ли на въпроса?

— Естествено — Грейл бръкна в кутията за кламери и започна да обезобразява първия. — Предполагам, че сте тук във връзка с дисциплинарната мярка срещу дъщеря ви Кристин. Трябва да ви информирам, че училищната политика по въпроса е определена. Като човек, който се занимава с правосъдие, вие самият би трябвало да разберете, че потъпкването на правилата едва ли е възможно или ...

— Очевидно, вие разсъждавате в неправилна плоскост, мистър Грейл, — Харгенсен махна с ръка нетърпеливо. — Аз съм тук, защото дъщеря ми е била третирана неправилно от вашата учителка по физическо, мис Рода Дисжардин. И, страхувам се, че е била обиждана вербално. Мисля, че думата, която мис Дисжардин е използвала по отношение на дъщеря ми, е „говняна“.

— Мис Дисжардин беше порицана — Грейл въздъхна вътрешно.

Усмивката на Джон Харгенсен охладня с тридесет градуса.

— Опасявам се, че порицанието няма да е достатъчно. Мисля, че това е първата година на младата ... хм ... дама като учителка.

— Да, ние смятаме, че тя е във висша степен задоволителна.

— Очевидно, вашето определение за във висша степен задоволителна работа включва блъскането на учениците в шкафчетата и уменията да псуваш като каруцар?

— Като адвокат — парира Грейл — вие трябва да сте наясно, че този щат признава на училището статута на *in loco parentis* — заедно с пълната отговорност, ние успяваме да упражняваме и пълните родителски права по време на учебните занятия. Ако не сте запознат с материята, бих ви препоръчал да погледнете Обединен училищен район Монъндок срещу Крейнпул или ...

— Запознат съм с концепцията — каза Харгенсен. — Ясно ми е също така, че както в случая крейнпул, който вие, администраторите

толкова много обичате да цитирате, така и в случая Фрик, не става въпрос за нещо, което да има, макар и косвено, отношение към физическо или устно издевателство. Съществува, обаче, случаят с Училищен район номер 4 срещу Дейвид. Запознат ли сте с него?

Грейл беше запознат. Джордж Креймър, заместник-директорът на Единното средно училище в Училищен район 4 беше покерджия. На Джордж вече не му беше до покер. Работеше в една застрахователна компания, откакто си позволи веднъж да остриже косата на един ученик. Наложил се училищната районна администрация в крайна сметка да изплати седем хиляди долара за нанесени щети или това прави по един бон за кльцване с ножицата.

Грейл се захвана с нов кламер.

— Хайде да не си цитираме случаи, мистър Грейл, ние сме заети хора. Не желая много неприятности. Не желая каши. Дъщеря ми е в къщи и ще остане там в понеделник и вторник. Тогава ще свърши тридневното ѝ изключване. Нали така? — още един снизходителен жест с ръка.

(дръж Файдо добро момче ето един хубав кокал)

— Ето какво искам — продължи Харгенсен. — Първо, пропуски за абитуриентския бал за дъщеря ми. Абитуриентският бал е много важно нещо за едно момиче и Крис е много разстроена. Второ, да не се подновява договорът за работа на тази жена — Дисжардин. Толкова. Вярвам, че ако си направех труда да дам под съд училището, бих излязъл от съдебната зала и с уволнителната заповед и с една тлъста сметка за щетите в джоба си. Но не искам да бъда отмъстителен.

— Значи, ако не се съглася с исканията ви, алтернативата е съд?

— Разбирам, че той ще бъде предшествуван от обсъждане в Училищния комитет, но само като формалност. Да, съдът би бил крайният резултат. Неприятно за вас.

Нов кламер.

— За физическо и устно издевателство, така ли?

— По същество, да.

— Мистър Харгенсен, давате ли си сметка, че вашата дъщеря и десетина нейни връстнички са мятали дамски превръзки по момиче, на което за първи път е дошла менструацията? Момиче, което е мислело, че кръвта му изтича?

— Аз не смятам, че такова твърдение е предмет на обсъждане — леко смръщване изкриви чертите на Харгенсен, като че ли някой беше говорил от отдалечена стая. — Говоря за действията след ...

— Няма значение — каза Грейл. — Няма значение за какво сте говорили. Това момиче, Керieta Уайт, е била наречена „търп пудинг“ и ѝ е казано „да се запуши“ и е била обект на различни неприлични жестове. Тя въобще не е идвала на училище тази седмица. Това прилича ли на физическо и устно издевателство? За мене — да.

— Нямам намерение — каза Харгенсен — да седя тук и да слушам смесица от полуистини или пък вашата даскалска лекция, мистър Грейл. Познавам достатъчно добре дъщеря си и ...

— Ето — Грейл се пресегна в теления кош с надпис „входящи“ до плота и разхвърли сноп розови картони по бюрото. — Силно се съмнявам, че познавате дъщерята, представена в тези картони, поне наполовина така добре, както си мислите. Ако я познавахте, можехте да разберете, че е дошло време за тоягата. Време е да я поставите на мястото ѝ, преди да е докарала голяма беда на някого.

— Не искате ...

— Иуйн. Четири години — прекъсна го Грейл. — Завършва — юни, седемдесет и девета, следващия месец. Минала тест за интелигентност от сто и четиридесет пункта. Показала средно равнище — осемдесет и три. Въпреки това, както разбрах, е приета в Обърлин. Предполагам, че някой, навярно вие, мистър Харгенсен, е впрегнал някои доста силни връзки. Наказана е със задържане седемдесет и четири пъти. Двадесет от тях са били за сплашване на физически непълноценни ученици, бих добавил. Тя е избягала при петдесет и едно от тези наказания. В основното училище, едно наказание за поставяне на фишек в обувката на едно момиче. В картоната пише, че тази малка шега едва не е струвала на малкото момиче на име Ирма Суоп, два пръста на крака. Момичето Суоп, както разбирам, има заешка уста. Говоря за вашата дъщеря, мистър Харгенсен. Това говори ли ви нещо?

— Да — каза Харгенсен ставайки. Лека червенина се беше разляла по лицето му. — Говори ми, че ще се видим с вас в съда. И когато свърша с вас, ще бъдете щастлив, ако можете да обикаляте да продавате енциклопедии от врата на врата.

Грейл също стана ядосано и двамата мъже се изправиха един срещу друг от двете страни на бюрото.

— Тогава нека да бъде в съда — каза Грейл.

Забеляза бегла тръпка на изненада на лицето на Харгенсен, кръстоса пръсти и посегна към последния си коз, който, надяваше се, ще бъде нокаут, или поне стъпка, която да спаси работата на Дисжардин и да посмачка фасона на този наконтен кучи син.

— Вие, очевидно, не сте разбрали пълния смисъл на *in loco parentis* в този случай, мистър Харгенсен. Този чадър, който покрива вашата дъщеря, покрива също и Кери Уайт. И в момента, в който вие заведете иск за щети за физическо и устно издевателство, ние ще заведем насрещен иск срещу дъщеря ви на същото основание в полза на Кери Уайт.

Устата на Харгенсен провисна отворена, след това се затвори.

— Не можете да се отървете с такъв евтин трик, вие ...

— Мошеник адвокат? Това ли е думата, която търсите? — усмихна се мрачно Грейл. — Мисля, че знаете пътя навън, мистър Харгенсен. Санкциите срещу дъщеря ви остават. Ваше право е да отнесете въпроса по-нагоре.

Харгенсен прекоси стаята изопнато, спря се, като че ли да добави нещо, след това напусна, едва сдържайки се от удоволствието да хлопне силно вратата.

Грейл издиша шумно. Не беше мъчно да се види от къде идва себичният нрав на Крис Харгенсен.

— Как мина? — А. П. Мортън влезе след миг.

— Времето ще покаже, Морти, — каза Грейл. Мръщейки се, погледна купчината разкривени кламери. — На ниво беше до седмия кламер обаче. Това е нещо като рекорд.

— Ще предизвика ли гражданско дело?

— Не знам. Поразклати се, когато казах, че ние ще подадем насрещен иск.

— Вярвам, че е така. — Мортън погледна към телефона на бюрото на Грейл. — Време е да повикаме домакинята за тази торба боклук, нали?

— Да — отвърна Грейл, вдигайки телефона. — Застраховката ми за безработица е платена, слава богу.

— Моята също — лоялно каза Мортън.

От: „Сянката експлодира“ (Приложение 3)

В седми клас Кери Уайт предава следното кратко стихче като домашна работа по поезия. Мистър Идуйн Кинг, който преподава английски на Кери в седми клас, казва: „Не знам защо съм го запазил. Тя определено не изпъква в спомените ми като силна ученичка, а и това не е кой знае какво стихотворение. Беше много тиха и не си спомням някога да е вдигала ръка в клас. Но тук като че ли изплаква нещо.“

*Исус ме гледа от стената,
с лице, студено 'кат скала.
И, ако ме обича, както казва тя,
защо се чувствам тъй съвсем сама?*

Краищата на листа, на който е написан този малък стих, са украсени с много кръстовидни фигури, които създават впечатление, че танцуват...

Томи беше на тренировка по бейзбол в понеделник след обед и Су отиде да го изчака в Кели Фрут Къмпани в центъра.

Кели беше най-близкото подобие на място за постоянно сорище на гимназистите, с което можеше да се похвали доста разлятия град Чембърлейн, след като шерифът Дойл беше затворил дискотеката след една голяма оргия на наркомани. Държеше го мрачен, дебел мъж на име Хюбърт Кели, който си боядисваше косата черна и непрестанно се оплакваше, че електронният му стимулатор може всеки момент да го убие с електрошок.

Мястото беше комбинация от бакалница, сифон за сода и бензиностанция — отпред имаше ръждясала помпа „Дгени“, която Хюбърт така и не си беше направил труда да махне, когато компанията се сля. Той продаваше и бира, евтино вино, мръсни книги и голям

избор от странни марки цигари, като Мюрадс, Кинг Сано и Марвъл Стрейтс.

Сифонът за сода беше на плоча от истински мрамор. Имаше четири-пет сепарета, в които деца, достатъчно нещастни или достатъчно самотни, за да нямат къде да отидат, можеха да се напият или олеят. Вехта машина за китайски билиард, която винаги се наклоняваше на третата топка, светваше на пресекулки за включено-изключено в дъното зад лавицата с мръсни книги.

Су видя Крис Харгенсен веднага щом влезе. Седеше в едно от задните сепарета. Сегашната ѝ любов, Били Нолан, преглеждаше последния брой на Попюлър Мекеникс до лавицата на списанията. Не разбираше какво намира в Нолан такова богато и Популярно момиче като Крис. Той беше като странен битник от 50-те години с омазнената си коса, коженото яке с цип и вечно боботещата пътна машина Шевролет.

— Су — махна ѝ Крис — ела тук.

Кимна и вдигна ръка, въпреки че в гърлото ѝ като книжна змия се надигна неприязън. Да гледа Крис, беше като да гледа през откренатата врата към мястото, където Кери Уайт седеше превита, с ръце над главата. Както можеше да се очаква, намери собственото си лицемерие (въплътено в поздрава и в кимването) за непонятно и противно. Защо не можеше просто да я отреже?

— Бира от корени за десет цента, — каза на Хюби.

Хюби имаше истинска маркова бира от корени и я сервираше в огромни, запотени халби от 1890 година. Надяваше се бавно да си надига бирата, въпреки поразите, които бирата от корени причиняваше на цвета на лицето ѝ и да прегледа някоя повест от вестниците, докато чака Томи. Но не се изненада като разбра, че е загубила желание за това.

— Как си със сърцето, Хюби? — попита.

— Вие, деца — каза Хюби, като обираше пяната на бирата на Су с нож и доливаше халбата. — Вие хич не разбирате. Включих си електрическата самобръсначка тази сутрин и сто и десет волта веднага преминаха през този стимулатор. Вие, деца, не знаете като какво е това, прав ли съм?

— Предполагам, че не.

— Не, дано бог никога да не ви даде да разберете какво е. Колко дълго ще издържи старото ми тракало? Вие, деца, всички ще видите като си купя фермата и ония хапльовци от градското благоустройство направят паркинг на това място. Ето ти за десетачка.

Тя бутна десетачката си по мрамора.

— Петдесет милиона волта направо през старите тръби — каза Хюби мрачно и се втренчи в малката подутина на горния си джоб. Су отиде и се пъкна внимателно на свободната седалка в сепарето на Крис. Тя изглеждаше изключително добре, с черната коса, прихваната с детелинова зелена лента и в стегната испанска блуза, която подчертаваше твърдите ѝ, изправени гърди.

— Как си, Крис?

— Адски добре — каза Крис малко пресилено весело. — Чу ли последната новина? Изхвърлят ме от бала. Обаче, хващам се на бас, че оня педераст Грейл ще загуби работата си.

Су беше чула последната новина. Както и всички други в Иуйн.

— Татко ги съди — продължи Крис. През рамо — Билии! Ела тук и кажи здрасти на Су.

Той пусна списанието и се помъкна, палците му подпъкнати в странично закопчания войнишки колан, пръстите отпуснато поклащащи се към намачкания чатал на стегнатите му дънки. Су почувства, че върху нея се пуска вълна от нереалност и трябваше да се бори с импулса да сложи ръце пред лицето си и да се изкиска лудо.

— Чао, Суз — каза Били. Плъзна се в сепарето до Крис и веднага започна да масажира рамото ѝ. Лицето му беше съвършено безизразно. С такова изражение би могъл да опипва и парче говеждо.

— Мисля, че ние и без това ще сринем абитуриентския бал, — каза Крис. — Като протест или нещо такова.

— Това вярно ли е? — Су беше искрено стресната.

— Не, — отвърна Крис — не знам. — Лицето ѝ изведнъж се изкриви в израз на ярост, внезапна и изненадваща като стълб от торнадо. — Тази проклета Кери Уайт! Що ли не вземе нейните светийоански номера да си ги натика отзад.

— Ще ти мине — каза Су.

— Само ако вие останалите бяхте излезли заедно с мен... За бога, Су, ти защо не го направи? Можехме да ги хванем за топките. Никога не съм си представяла, че си такава конформистка пионка.

Су усети, че лицето ѝ пламва.

— Не знам за другите, но аз не съм била ничия пионка. Приех наказанието, защото мисля, че съм го заслужила. Ние направихме нещо калташко. Край на заявлението.

— Глупости. Оная шибана Кери само тича наоколо и разправя, че всички, освен нея и нейната майка със златен ореол, ще отидат в ада, а ти си се хванала за нея. Трябваше да вземем онези парцали и да ги натикаме в гърлото ѝ.

— Сигурно. Даа. Ще се видим наоколо, Крис. — Измъкна се от сепарето.

Този път Крис се изчерви; кръвта нахлу в лицето ѝ на внезапна вълна, като че ли над някакво вътрешно слънце беше преминал червен облак.

— Ти да не би да ставаш тук местната Жана Д'Арк! Струва ми се, доколкото си спомням, че и ти беше там и мяташе с нас.

— Да, — каза Су разтреперана — но аз спрях.

— О, така ли? — тържествуваше Крис. — О, боже, да. Вземи си бирата с теб. Страхувам се, че може да я докосна и да се превърна в злато.

Не взе бирата си. Обърна се и, къде препъвайки се, къде крачейки, излезе. Вълнението вътре в нея беше много голямо, прекалено голямо все още, за да избие в сълзи или гняв. Тя беше сговорчиво момиче и сега за първи път, след времето на първолашкото подръпване на плитките, влизаше в схватка, физическа или устна. И за първи път през живота си беше изложила активно един Принцип.

И, разбира се, Крис я беше чукнала точно на място, беше я чукнала точно там, където беше най-уязвима: тя беше лицемерка, нямаше, като че ли, начин да избегне тази истина и, дълбоко скрита в нея, беше омразната мисъл, че една от причините да ходи на часовете по ритмична гимнастика на мис Дисжардин и да се облива в пот от обиколките на салона по физическо, няма нищо общо с благородството. Нямаше да изпусне последния си Пролетен бал за нищо на света. Не, за нищо.

Томи го нямаше наоколо.

Тръгна назад към училището, стомахът ѝ къркореше. Малката Мис Женска лига, Сузи Мармаладчето, Доброто момиче, което ГО прави само с момчето, за което планира да се ожени — с подходящо

отразяване на корицата на неделната притурка, разбира се. Две деца. Ще ядат бой до посиняване всеки път когато покажат някакви признаци за честност, връткане, сбиване или откажат да кимват всеки път, когато някой митичен големец бълва жаби и гущери.

Пролетния бал. Синя рокля. Корсаж, държан цял следобед в хладилника. Томи в бяло официално сако, колан, черни панталони, черни обувки. Родителите снимат пози до дивана в дневната със светкавици Полароид. Ярък креп, увит около тръбите в гимнастическия салон. Два състава — един рок и един блуз. Няма място за долнопробни. Безделници, моля стойте настрана. Само за кандидат-членове на клуба на отбраното общество и бъдещи жители на Клийн Корнърс.

Накрая сълзите дойдоха и тя започна да тича.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 60)

Следният откъс е от писмо на Кристин Харгенсен до Дона Келог. Момичето Келог се премества от Чембърлейн в Провидънс, Род Айланд, в началото на 1978 година. Тя е очевидно една от малкото близки приятелки и доверенички на Кристин Харгенсен. Писмото има пощенски щемпел от 17, май, 1979 год.:

„Така, аз съм във от Бала и скапаният ми баща казва, че няма да им даде това, което заслужават. Но няма да им се размине. Още не знам точно какво ще направя, но ти гарантирам, че всички ще получат голям шибан сюрприз...“

Беше седемнадесети. Седемнадесети май. Зачеркна деня на календара в стаята си веднага щом се пъкна в дългата бяла нощница. Зачеркваше всеки ден, след като отmine, с дебел черен флумастер и подозираше, че това изразява много лошо отношение към живота. Не я интересуваше въобще. Единственото нещо, което наистина я интересуваше, беше мисълта, че Мама я накара да се върне в училище утре и ще трябва да застане очи в очи с всички ТЯХ.

Седна до прозореца в малкия бостонски стол-люлка (купен и платен с нейни собствени пари), затвори очи и измете от ума си и ТЯХ

и цялата бъркотия от съзнателни мисли. Беше нещо като измитане на под. Повдигаш килима от подсъзнанието си и помиташ цялата мръсотия отдолу. Сбогом.

Отвори очи. Погледна към четката за коса на бюрото.

Извиване.

Повдигаше четката. Тежеше. Беше като повдигане на варел със слаби ръце. Оу. Сумтене. Четката се плъзна към края на бюрото, приплъзна се отвъд онази точка, след която гравитацията би я съборила и тогава увисна, като че ли на невидим конец. Очите на Кери се бяха притворили до процепи. Вените ѝ пулсираха в слепоочията. Някой лекар може би би се заинтересувал от това, което ставаше в тялото ѝ в този миг; нямаше разумно обяснение. Дишането беше спаднало до 16 вдишвания в минута. Кръвното налягане беше скочило на 190/100. Пулс — 140 — по-висок от този на космонавтите в момента на най-голямо натоварване при излитането. Температурата — паднала до 94,3° по Фаренхайт. Тялото ѝ изгаряше енергия, която като че ли не идваше от никъде и не отиваше никъде. Една енцефалограма би показала алфа вълни, които вече не бяха вълни, а големи назъбени шипове.

Постави внимателно четката долу. Добре. Миналата вечер я беше изтървала. Разхлаби всичките си части.

Затвори отново очи и се разлюля. Физическите функции започваха да се връщат към нормалното; дишането ѝ се ускори докато започна да се задъхва. Столът поскърцваше леко. Не дразнещо, обаче. Успокояващо. Люш, люш. Прочисти си ума.

— Кери? — Изплува гласът на майка ѝ, леко разтревожен.

(тя получава смущения като радиото когато му преместваш стрелката по скалата добре добре)

— Каза ли си молитвите, Кери?

— Казвам ги — извика в отговор.

Да, казваше ги, много добре.

Погледна към малкото си легло.

Извиване.

Огромна тежест. Грамадна. Непоносима.

Леглото потрепна и краят му се повдигна може би на три инча.

Падна с трясък. Тя чакаше с тънка усмивка, която играеше на устата ѝ, майка ѝ да се качи горе ядосана. Не се качи. Кери стана,

отиде до леглото си и се пъкна между хладните чаршафи. Главата я болеше и се чувстваше замаяна, както винаги след тези упражнения. Сърцето ѝ биеше яростно, страховито.

Протегна се, изгаси лампата и легна. Без възглавница. Мама не ѝ даваше възглавница.

Замисли се за дяволи и семейства и вещици
(аз вещица ли съм мамо курвата на дявола)

които яздят в нощта, пресичат млякото, обръщат наопаки коритата за масло, попарват посевите докато ТЕ се гушеха в своите къщи със знакът Х издраскан на ТЕХНИТЕ врати.

Затвори очи, заспа и сънува огромни живи камъни, които се тряскат в нощта, търсейки Мама, търсейки ТЯХ. Те се опитваха да избягат, опитваха се да се скрият. Но скалата не ги укриваше; мъртвото дърво не даваше подслон.

От: „Името ми е Сузан Снел“. От Сузан Снел (Ню Йорк, Саймън & Шастър, 1986, стр. 1–4)

Има едно нещо от това, което се случи в Чембърлейн на абитуриентския бал, което никой не разбра. Пресата не го разбра, учените от Дюк Юнивърсити не го разбраха, Дейвид Конгрес не го разбра — въпреки, че неговата книга Сянката експлодира е навярно единствената що-годе сносна книга, написана по въпроса — и съвсем определено — комисията Уайт, която ме използва като изкупителна жертва, не го разбра.

Това едничко нещо е най-важният факт: ние бяхме деца.

Кери беше на седемнадесет, Крис Харгенсен беше на седемнадесет, аз бях на седемнадесет, Томи Рос беше на осемнадесет, Били Нолан (който беше загубил една година, повтаряйки девети клас, очевидно преди да се научи как да използва маншетите си за пищови по време на изпити) беше на деветнадесет години...

По-големите деца реагират по по-приемлив за обществото начин от малките деца, но и те имат склонност да вземат лоши решения, да реагират пресилено, да подценяват.

В първите глави след този увод аз трябва да покажа тази склонност в самата себе си, доколкото мога. И все пак, въпросът, който

ще разглеждам, е в дъното на моето участие в абитуриентския бал и, за да изчистя името си, трябва да започна с разказа за някои сцени, които намирам за особено болезнени...

Разказвала съм тази история и преди, най-обстойно пред комисията Уайт, която я посрещна с недоверие. Пред лицето на двеста мъртъвци и цял разрушен град е толкова лесно да забравиш едно нещо: ние бяхме деца. Ние бяхме деца. Ние бяхме деца, които се опитват да направят каквото е по силите им...

— Трябва да си луда.

Той премигваше пред нея, не желаейки да повярва, че наистина е чул това. Бяха в неговия дом и телевизорът беше включен, но забравен. Майка му беше отишла да види мисис Клайн на отсрещната страна на улицата. Баща му беше в работилницата в мазето и правеше къщичка за птички.

— Аз така искам, Томи — Су изглеждаше притеснена, но решителна.

— Е, добре, но аз не искам така. Мисля, че това е най-смахнатото нещо, което някога съм чувал. Също като нещо, което правиш заради бас.

— О, мислех — лицето ѝ се стегна. — Че ти беше човекът, който държеше големите речи оня ден. Но когато се стигне до това да сложиш парите си там където е голямата ти, дебела уста...

— Чакай, хм. — Не беше се обидил, мръщеше се. — Не съм казал не, нали? Все още не съм, във всеки случай.

— Ти ...

— Чакай. Просто почакай. Нека да кажа. Искаш да покания кери Уайт на Пролетния бал. Добре, това го разбрах. Но има някои неща, които не разбирам.

— Кажй ги. — Тя се наведе напред.

— Първо, каква полза от това? И второ, ако аз я покания, какво те кара да мислиш, че тя ще каже да?

— Да не каже да? Защо... — Обърка се тя. — Ти си... всеки те харесва и...

— Ние и двамата знаем, че Кери няма причини да се интересува много от хората, които всеки харесва.

— Тя ще дойде с тебе.

— Защо?

— Виждала съм как те поглежда. Пада си по тебе. Както половината момичета от Иуйн. — Притисната, тя изглеждаше предизвикателна и горда едновременно.

Той обърна очи.

— Добре, просто ти казвам, — каза Су отбранително. — Тя няма да може да каже не.

— Да предположим, че ти повярвам, — продължи той. — Какво ще кажеш за другото нещо?

— Имаш предвид — каква полза от това ли? Защо... това ще я извади от черупката ѝ, разбира се. Ще я накара... — оплете се.

— Сума неща. Хайде Суз. Ти не вярваш на този боклук, нали?

— Добре де. Може би не вярвам. Но може би все пак мисля, че ѝ дължа за нещо.

— За банята?

— За много повече от това. Може би, ако това беше всичко, щях да си кажа: карай да върви, но долните номера, които продължават още от началното училище. Не съм участвала в много от тях, само в някои. Ако учех в класовете на Крис, басирам се, че щях да съм била в още повече. Приличаха на... ее, голям смях. Момчетата могат да бъдат подли като котки за такива неща, а момчетата не ги разбират наистина. Момчетата дразнеха Кери за малко и след това забравяха, а момчетата... караха и караха и даже не мога да си спомня вече кога е започнало всичко това. Ако аз бях на мястото на Кери, нямаше да мога вече даже да си подам носа пред хората. Просто щях да намеря голяма скала и да се скрия под нея.

— Били сте деца — каза той. — Децата не знаят какво правят. Децата даже и не знаят, че техните реакции истински, действително нанасят другите хора. Децата нямат мм... съчувствие. Схващаш ли?

Тя откри, че се мъчи да изрази мисълта, която се зараждаше в нея, защото изведнъж ѝ се стори, че в нея има нещо основно, разтворило се извън случката в банята, така както небето се разтваря над планините.

— Но едва ли някой въобще някога открива, че действията му истински, действително нанасят други хора! Хората не стават по-добри, те стават просто по-умни. Когато станеш по-умен не спиращ да

късаш крилцата на мухите, просто си измисляш по-добра причина, за да го правиш. Много деца казват, че съжالياват Кери Уайт — повечето от тях момичета и това е най-смешното, — но, хващам се на бас, че никоя от тях не разбира какво значи това да СИ Кери Уайт, всяка секунда, на всеки божи ден. А и не ги е грижа всъщност

— А тебе?

— Не знам! — извика тя. — Но някой трябва да се опита и да я съжали по начин, който личи... по начин, който значи нещо.

— Добре. Ще я поканя.

— Така ли? — Въпросът излезе в равен, учуден тон. Не беше мислила, че той наистина ще се съгласи.

— Да. Но мисля, че тя ще каже не. Надценяваш мъжкото ми привличане. Тази работа с популярността е боклук. Влязла ти е муха в главата за това.

— Благодаря ти — каза тя и това прозвуча странно, като че ли беше благодарила на инквизитора за изтезанията.

— Обичам те — каза той.

Погледна го стресната. Беше го казал за първи път.

От: „Името ми е Сузан Снел“ (стр.6)

Има много хора, повечето от тях мъже, които не са изненадани от това, че помолих Томи да заведе Кери на Пролетния бал. Изненадани са, обаче, от това, че той го направи, което показва, че мъжкият ум очаква да срещне много малко алтруизъм в себеподобните.

Томи я заведе защото ме обичаше и защото аз исках това. Как, пита ме скептикът от балкона, разбра, че той те е обичал? Защото той ми го каза, мистър. И ако го познавахте, това щеше да бъде достатъчно и за вас също...

Покани я в четвъртък, след обяд, и откри, че се чувства нервен като дете, което отива на първото си сладоледово гости.

Тя седеше през четири чина от него в класната стая за петия час и когато той свърши, Томи си проби път до нея през масата, втурнали се навън, тела. При катедрата мистър Стивънс, висок мъж, точно

започнал да напълнява, сгъваше отнесено листове и ги буташе в мишо-кафявото си куфарче.

— Кери?

— Ъхъ?

Вдигна поглед от книгите си с изплашено премигване, като че ли очакваше удар. Денят беше на преваляне, а редицата флуоресцентни лампи, закрепени на тавана, не бяха особено благоразположени към бледото ѝ лице. Но той видя за първи път (защото това беше първият път когато наистина я беше погледнал), че тя далеко не беше отблъскваща. Лицето ѝ беше по-скоро кръгло, отколкото овално, а очите бяха така тъмни, че, като че ли хвърляха сенки под себе си, като синилки от натъртване. Косата ѝ беше тъмноруса, леко остра, пристегнатата отзад на кок, който не ѝ отиваше. Устните ѝ бяха пълни, почти сочни, зъбите — естествено бели. Тялото ѝ, общо взето, беше неопределено. Широка като торба жилетка прикриваше гърдите ѝ, виждаха се само като очертания. Полата беше цветна, но при все това — ужасна: спускаше се до обшит с ширит подгъв, мода 1958 година, в странна и тромава линия, наподобяваща А. Прасците ѝ бяха силни и закръглени (опитът да се скрият под мъхести три-четвърти чорапи беше показателен, но неуспешен) и хубави.

Гледаше нагоре с израз, който беше леко изплашен, леко нещо друго. Той беше сигурен, че разбира какво е другото нещо. Су беше права, а като е права, имаше време точно колкото да се зачуди, дали това щеше да е за добро или щеше още повече да влоши нещата.

— Ако нямаш уговорка за бала, би ли искала да дойдеш с мен?

Сега тя запремигва и, като правеше това, се случи нещо странно. Времето, през което се случи, не отне повече от миг, но по-късно той не се затрудняваше да го възпроизведе, също както при сънищата или усещането за дежа ви. Усети някаква замъгленост, като че ли умът му вече не контролираше тялото — нещастното чувство за загуба на контрол, което обикновено свързваше с прекомерно пиене, а след това идваше моментът на повдигане.

След това мина.

— Какво? Какво?

Поне не беше ядосана. Беше очаквал кратък изблик на гняв, а след това — помитащо отстъпление. Но тя не беше ядосана; изглежда не можеше да се справи въобще с това, което той беше казал. Бяха

сами в класната стая сега, точно в промеждутъка между излизането на предишните ученици и нахлуването на новите.

— За Пролетния бал — каза той, леко разтърсен. — Той е другия петък и знам, че поканата ми е закъсняла, но...

— Не обичам да ми правят номера — каза меко и сведе главата си. Поколеба се за секунда и след това мина покрай него. Спря, обърна се и той изведнъж видя достойнство в нея, нещо толкова естествено, че се съмняваше дали тя въобще си даваше сметка за това. — Вие, хората, да не мислите, че можете да продължите вечно да ми правите номера? Аз знам с кого излизаш.

— Аз не излизам с никой с когото не искам. — отвърна Томи търпеливо. — Каня те, защото искам да поканя тебе. — В края на краищата, той знаеше, че това е истина. Ако Су правеше жест на изкупление, правеше го само чрез втора ръка.

Вече идваха учениците за шестия час и някой поглеждаха с любопитство. Дейл Улман каза нещо на момче, което Томи не познаваше, и двамата се изкискаха.

— Хайде — каза Томи. Излязоха в коридора. Бяха на половината път до Четвърто крило — неговият час беше в другата посока — вървяха заедно, но, може би съвсем случайно, когато тя каза толкова тихо, че едва се чу:

— Бих искала. Бих.

Той беше достатъчно чувствителен, за да разбере, че това не е съгласие, и отново го обзе съмнение. Все пак започна.

— Тогава, направи го. Ще бъде добре. И за двама ни. Ще се погрижим за това.

— Не — каза Кери и във внезапната ѝ упоритост изглеждаше красива. — Ще бъде кошмар.

— Нямам пропуски — каза той, като че ли не беше чул. — Днес е последният ден, в който ги продават.

— Хей, Томи, тръгнал си в грешна посока — изрева Brent Гилян.

— Ще закъснееш — спря се тя.

— Ще дойдеш ли?

— Часът ти — беше объркана. — Часът ти. Звънецът ще удари.

— Ще дойдеш ли?

— Да — каза с гневна безпомощност. — Знаеше, че ще дойда.

Обърса очите си с опакото на ръката.

— Не — каза той. — Но сега знам. Ще те взема в седем и половина.

— Добре — прошепна. — Благодаря. — Изглеждаше така, като че ли ще припадне.

И тогава, неуверен повече от всякога, той докосна ръката ѝ.

От: „Сянката експлодира“ (стр.74-76)

Навярно никоя друга страна на случая Кери Уайт не е така недоразбрана, забулена в мистерия и обект на толкова догадки, като ролята на Томас Евърт Рос, охуления кавалер на Кери на Пролетния бал на Иуйн.

Мортън Крацбаркен, в умишлено сензационно послание до Националния колоквиум по физическите явления миналата година, пише, че двете най-потресаващи събития на двадесетия век са убийството на Джон Ф. Кенеди през 1963 година и разрушението, което се стоварва върху Чембърлейн, Мейн през май 1979 година. Крацбаркен посочва, че и двете събития са направени достояние на гражданството чрез средствата за масова информация и че двете събития показват по крещящ начин факта, че, докато нещо е привършило, нещо друго е пуснато, неотвратимо в действие, за добро или зло. Ако може да се прави сравнение, то тогава Томас Рос играе ролята на Лий Харви Осуалд — на човека-спусък в една катастрофа. Въпросът, който все още остава, е: дали е направил това волно или неволно?

Сузан Снел, по собствените ѝ думи, е трябвало да бъде придружавана от Рос на годишното събитие. Тя твърди, че тя е предложила Рос да заведе Кери, за да компенсира участието си в случката в банята. Тези, които се противопоставят на този разказ, напоследък оглавявани от Джордж Джеръм от Харвард, твърдят, че той е или силно романтично изопачен или гола лъжа. Джеръм аргументира с голяма сила и красноречие, че едва ли е типично за подрастващите на гимназиална възраст да чувстват, че трябва да „изкупят“ нещо — особено пък обида на свой съученик, който е отхвърлен от съществуващите клики.

„Вдъхновяващо би било, ако можехме да повярваме, че човешката природа на подрастващите е способна да спаси с такъв жест гордостта и самочувствието на ниско летящата птица в ятото“ казва Джеръм в един от последните броеве на Атлантик Мантли, „но ние знаем добре. Другарите на падналата птица не я повдигат нежно от прахта; по-скоро я ликвидират бързо и без милост“.

Джеръм, разбира се, е абсолютно прав — за птиците, във всички случаи — и красноречието му е несъмнено отговорно за лансирането на теорията за „практичния играч“, подхваната, но никога всъщност не обявена, от комисията Уайт. Тази теория издига хипотезата, че Рос и Кристин Харгенсен (вж. стр. 10–18) са в центъра на една широка конспирация, целяща да закара Кери Уайт на Пролетния бал и, веднъж като отиде там, да бъде подложена на пълно унижение. Някои теоретици (повечето от тях криминални писатели), твърдят също, че Су Снел играе активна роля в тази конспирация. Това хвърля възможно най-лошата светлина върху мистериозния мистър Рос, поставя го в ролята на практичния играч, който умишлено манипулира едно лабилно момиче, за да го доведе до състоянието на краен стрес.

Авторът не вярва това да е правдоподобно в светлината на характера на мистър Рос. Това е страна, останала крайно недоразвита от неговите зложелатели, които го обрисуват като доста сив, групово-центричен атлет; фразата „тъп играч“ изразява този възглед за Томи Рос най-добре.

Вярно е, че Рос е атлет с възможности над средните. Най-добър е в бейзбола и е член на училищния отбор на Иуйн още от първата година на горния курс. Дик О'конъл, мениджър на Бостън Ред Сокс, сочи, че на Рос, ако беше останал жив, са щели да предложат доста добра цена, за да сключи договор с тях.

Но Рос е също и отличен ученик (което едва ли се връзва с определението „тъп играч“) и родителите му и двамата казват, че той бил решил да остави бейзбола, да почака докато завърши колеж, където е искал да вземе диплома по английски. В интересите му влиза и писането на стихове, а поема, написана шест месеца преди смъртта му, е публикувана в добре известно „малко списание“ — Евърлийф. Включена е в Приложение 5.

Оцелелите му съученици също му дават висока оценка, а това е важно. Само дванадесет души оцеляват от събитието, станало известно

в популярната преса като Нощта на бала. Тези, които не присъствуват, са най-вече непопулярните ученици от горните класове. Ако тези „аутсайдери“ си спомнят за Рос като за приятелски настроен с добър нрав човек (много от тях го определят като „страшно готин тип“), това не показва ли съответно слабости в тезата на професор Джеръм?

Училищното досие на Рос — фотокопие от което, според закона не може да бъде показано тук, — когато се вземе заедно със спомените на съученици, коментарите на роднини, съседи и учители, изграждат образа на един изключителен млад човек. Това е факт, който много лошо се сблъсква с образа, изграден от професор Джером, на прекланящ се пред съучениците, лукав млад негодник. Той очевидно се отличава с достатъчно висока търпимост към устните обиди и достатъчна степен на самостоятелност от връстниците си, за да покани Кери, преди всичко. Фактически Томас Рос изглежда е бил нещо като рядкост: социално зрял млад човек.

Тук няма да изграждаме теза, че е бил светец. Няма защо да се изгражда. Но интензивното проучване ме довежда до становището, че той не е бил пък и теле в училищния обор, което безмозъчно да се включи в унищожаването на една слаба крава.

Тя лежеше

(не ме е страх от нея не ме е страх от нея)

на леглото си с ръка, положена над очите. Беше събота вечер. Ако ще си прави роклята, която искаше, трябва да започне утре най-

(не ме е страх мамо)

късно. Вече беше купила плата от магазина на Джонс в Уестоувър. Тежкият му, наситен виолетов разкош я плашеше. Цената също я беше изплашила, а беше стресната и от размерите на мястото, от шикарните дами, които се скитаха насам натам в леките си пролетни рокли, разглеждайки топовете платове. Имаше някаква кънтяща странност в атмосферата и това беше друг свят в сравнение с Чембърлейн Уулуъртс, където обикновено си купуваше платовете.

Беше изплашена, но не спряна. Защото, ако искаше, можеше да ги изкара всички, крещящи, на улицата. Прекатурващи се манекени, падащи леки стойки, топове платове, профучаващи през въздуха като

развиващи се ленти. Също като Самсон в храма, тя можеше да докара разруха над главите им, ако поиска.

(не ме е страх)

Пакетът беше скрит сега на суха лавица долу в мазето и щеше да го изнесе. Довечера.

Отвори очи.

Извиване.

Бюрото се повдигна във въздуха, заклати се за миг и след това се издигна почти до тавана. Свали го. Повдигна го. Свали го. Сега — леглото, заедно със собствената ѝ тежест. Нагоре. Надолу. Нагоре. Надолу. Точно като елеватор.

Почти не беше изморена. Е, само малко. Не много. Способността, почти загубена преди две седмици, беше в пълен разцвет. Беше се развила със скорост, която беше...

почти ужасяваща.

И сега, привидно без да го иска — също като знанието за менструацията — порой от спомени я бяха връхлетели, като че ли в нея се беше съборил някакъв умствен бент и напред бяха рукнали непознати води. Това бяха замъглени, изкривени момичешки спомени, но въпреки това — много реални. Как кара картините да танцуват по стените, завърта крановете на чешмите от далеко; как Мама я моли

(Кери затвори прозорците ще вали)

да свърши нещо и изведнъж всички прозорци в къщата се отварят с трясък; как подреди мис Макафърти с четири напълно сплескани гуми като развинти клапаните на фолксвагена ѝ; камъните...

(!!!!!! не не не не !!!!!)

... но сега вече не можеше да се отрече спомена, така както не можеше да се отрече и месечното кръвотечение и този спомен не беше замъглен, не, не и този; той беше ярък и светеше като назъбена линия на светкавица; малкото момиченце

(мамо спри мамо не мога не мога да дишам гърлото ми мамо съжалявам че погледнах мамо о езика ми кръв в устата ми)

бедното малко момиче

(пици: малка мръсница о аз знам знам какво ти е виждам какво трябва да се направи)

бедното малко момиче, проснато наполовина в килера и наполовина извън него, вижда черни точки, които танцуват пред

всичко, сладко, далечно жужене, подут език, провиснал между устните й, гърлото й обрамчено от ивица намачкана, разкъравена плът там, където Мама я беше душила и тогава Мама се връща обратно, идва за нея, Мама държи големия касапски нож на Татко Ралф

(ще го изрежа аз трябва да изрежа злото покварата греха на плътта о аз знам че това е от очите ще ти изрежа очите)

в дясната си ръка, лицето на Мама изкривено и напрегнато, лиги по бузата й, държи Библията на Татко Ралф в другата си ръка

(ти никога вече няма да погледнеш тази гола поквара)

и нещо се изви не изви, а ИЗВИ, нещо огромно, и неоформено, и титанично, извор на сила, която не беше нейна и никога вече нямаше да бъде и тогава нещо падна на покрива и Мама изпищя и изтърва Библията на Татко Ралф и това беше хубаво и след това — още бумкания и трясъци и след това къщата започна да подхвърля мебелите насам натам и Мама изтърва ножа и падна на колене и започна да се моли, опънала ръце нагоре, поклащаща се на колене докато столове просвистяваха, из хола горе леглата се тряскаха в пода, а масата за хранене се приклеци на един прозорец и тогава очите на Мама се разшириха, изскочиха от орбитите си, гледаха лудо, пръстът й насочен към малкото момиче

(ти си ти си изчадие адово дяволска вещице ти го правиш)

и тогава — камъните и Мама беше припаднала когато покривът им пропука и запраща като че ли от стъпките на Бог и тогава...

Тогава и тя самата беше припаднала. След това нямаше никакви спомени. Мама не говореше за това. Касапският нож беше обратно в чекмеджето. Мама превърза големите черни и сини рани по врата й и Кери си спомня, че беше попитала Мама откъде са се получили, а Мама сви устни и не каза нищо. Малко по малко, всичко беше забравено. Окото на паметта се отваряше само на сън. Картините вече не танцуваха по стените. Прозорците не се хлопаха. Кери не помнеше времето, когато нещата са били различни. Не, до сега.

Лежеше на леглото си, гледаше тавана, потеше се.

— Кери! Вечерята!

— Благодаря,

(не ме е страх)

— Мамо.

Стана и прикрепи косата си с тъмносиня лента. След това слезе долу.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 59)

„Доколко очевиден е бил «дивия талант» на Кери и какво е мислела за него Маргарет с нейната екстремистка Християнска етика? Навярно никога няма да узнаем това. Но човек се изкушава да мисли, че реакцията на мисис Уайт трябва да е била крайна...“

— Не си докоснала кекса си, Кери. — Мама погледна над трактата, който преглеждаше докато пиеше чая си. — Домашен е.

— От него ми излизат пъпки, Мамо.

— Пъпките ти са Божият начин да те накаже. Изяж си кекса сега.

— Мамо?

— Да?

— Томи Рос ме покани на Пролетния бал следващия петък.

Трактатът беше забравен. Мама се вторачи в нея с разширените очи на човек, който не вярва на ушите си. Ноздрите ѝ потрепваха като ноздри на кон, чул остро съскане на змия.

Кери се опита да преглътне ужаса и само

(не се страхувам о да не се страхувам)

успя да се освободи от частица от него.

— Той е много добро момче. Обеща да мине и се срещне с теб преди и...

— Не.

— Да ме върне до единадесет часа. Аз...

— Не, не, не!

— Приех. Мамо, разбери, че трябва да започна да... да се опитам да се справям в света. Аз не съм като тебе. Аз съм смешна — искам да кажа, че децата ме смятат за смешна. Не искам да бъда такава. Искам да се опитам да стана цялостна личност преди да е станало твърде късно за...

Мисис Уайт плисна чая си в лицето на Кери.

Той беше само топъл, но не би спрял думите на Кери така внезапно дори и ако беше парещо горещ. Тя седеше зашеметена, Кехлибарената течност се стичаше по бузите и брадичката ѝ и се разливаше надолу върху бялата ѝ блуза. Беше лепкава и миришеше на Канела.

Мисис Уайт седеше разтреперана, с вкаменено лице, само ноздрите ѝ продължаваха да потрепват. Рязко изметна назад глава и започна да крещи към тавана.

— Господи! Господи! Господи! — челюстите ѝ изтракваха на всяка сричка.

Кери седеше, без да помръдне.

Мисис Уайт стана и заобиколи масата. Ръцете ѝ бяха вплетени в тресящи се клещи. Лицето ѝ имаше налудничавото изражение на страдание, примесено с омраза.

— Килера — каза — отивай в килера и се моли.

— Не, Мамо.

— Момчетата. Да, след това идват момчетата. След кръвта идват момчетата. Като душещи кучета, кривят се и се лигавят, за да открият откъде идва тази миризма. Тази... миризма!

Извъртя цялата си ръка в един удар и звукът от пляска на дланта ѝ в бузата на Кери

(о боже толкова се страхувам сега)

беше като изсвистяването на кожен каиш, размахан рязко във въздуха. Кери остана седнала, въпреки, че горната част на тялото ѝ се олюля. Белегът на бузата ѝ беше отначало белезникав, след това стана кърваво червен.

— Белегът — каза мисис Уайт. Очите ѝ бяха разширени и празни; дишаше на чести, бързи пресекулки. Приличаше на човек, който сам си говори, когато лапата ѝ се спусна върху рамото на Кери, сграбчи я и я измъкна от стола.

— Видях го, добре. О, да. Но. Аз. Никога. Не го направих. Освен за него. Той, Ме. Взе. — Спря, погледът ѝ блуждаеше по тавана. Кери беше ужасена. Мама изглеждаше в преддверието на някакво голямо разкритие, което можеше да я унищожи.

— Мамо...

— В коли. О, аз знам те къде те прегръщат в обятията си. В края на града. Крайпътните заведения. Уиски. Миризми... о, те те

надушват! — гласът ѝ се повиши до писък. Жилите на врата ѝ бяха изпъкнали, главата ѝ се поклащаше във въртеливо движение.

— Мамо, по-добре спри.

Това, като че ли я върна рязко в някаква замъглена реалност. Устните ѝ се извиха в нещо като обикновена почуда, спря, като че ли търсеше стари опорни точки в един съвършено нов свят.

— Килера, — измърмори — отивай в килера и се моли.

— Не.

Мама замахна с ръка да удари.

— Не!

Ръката спря като закована във въздуха. Мама се вторачи в нея, за да се убеди, че все още е там и е цяла.

Чинията с кекса се надигна от масата, профуча през стаята и се разби до вратата на дневната, разплисквайки сладкото от малини.

— Ще отида, Мамо!

Преобърнатата чаена чаша на Мама се надигна, прелетя покрай главата ѝ и се счупи с трясък на печката. Мама изпищя, падна на колене с ръце над главата си.

— Дяволско изчадие — изстена тя. — Дяволско изчадие. Дете на Сатаната...

— Мамо, стани.

— Похот и разгул, жаждата на плътта...

— Стани!

Гласът на Мама ѝ изневери, но тя стана, с ръце все още над главата, като на военнопленник. Устните ѝ се движеха. Кери си помисли, че произнася Божията молитва.

— Не искам да се боря с теб, Мамо — каза Кери и гласът ѝ почти се пречупи и стопи. Мъчеше се да го контролира. — Искам само да бъда оставена да живея своя собствен живот. Аз... аз не харесвам твоя. — Спря, ужасена от себе си. Крайната форма на сквернословие беше изречена и то беше хиляди пъти по-лошо от думата Ч...

— Вещица — прошепна Мама — В книгата на Бога е казано: „Ти не ще търпиш вещица да живее.“ Баща ти свърши Божията работа.

— Не искам да говорим за това — каза Кери. Винаги се смущаваше когато Мама говореше за баща ѝ. — Искам просто да разбереш, че тук нещата ще се променят, Мамо. — Очите ѝ светеха и И ТЕ трябва да го разберат.

Но Мама отново си шепнеше нещо.

Неудовлетворена, с буца в гърлото и къркорещ от нерви корем, Кери отиде в мазето да си вземе плата.

По-добре беше, отколкото в килера. Ето, това е. Всичко друго беше по-добро от килера с неговата синя светлина и всепоглъщаща воня на пот и на собствения ѝ грях. Всичко друго, но не и това. Всичко.

Стоеше с опакования плат, притиснат до гърдите ѝ и затвори очи, за да пропъди слабата светлина на голата крушка, провиснала на кабел. Томи Рос не я обича, знаеше това. Това беше някакво странно изкупление и тя можеше да го разбере и да му отвърне. Беше се срастнала с понятието за покаяние още от времето когато порасна достатъчно, за да започне да разсъждава.

Беше казал, че ще е хубаво, че те ще се погрижат за това. Добре, тя щеше да се погрижи за това. По-добре е ТЕ да не започват нищо. Просто по-добре е за тях. Не знаеше дали дарбата ѝ идва от бога на светлината или на тъмнината и сега, след като най-накрая установи, че това не я интересува, беше обхваната от неописуемо чувство на облекчение, като че ли от раменете ѝ е паднал огромен, дълго носен товар. Горещо Мама продължаваше да шепне. Не беше Божията молитва. Беше Молитвата на Заклинанието от Второзаконието.

От: „Името ми е Сузан Снел“ (стр. 23)

Най-накрая направиха и филм за това. Видях го миналия април. Когато излязох накрая ми се повдигаше. Когато в Америка се случи нещо значимо, непременно трябва да го лустросат. Така можете да го забравите. А да се забрави Кери Уайт е може би грешка много по-голяма, отколкото си даваме сметка...

Понеделник сутрин. Директорът Грейл и неговият подгласник Пит Морган пиеха кафе в кабинета на Грейл.

— Никакви вести от Харгенсен, нали? — попита Морти. Устните му се разляха в усмивка а ла Джон Уейн, но в леко извитите им краища прозираше малко боязън.

— Нито гък. И Кристин е спряла да разправя как баща ѝ щял да ни изхвърли на улицата. — Грейл подуха кафето си.

— Не приличаш на човек, който ще си остави магарето в калта.

— Не съм такъв човек. Знаеш ли, че Кери Уайт ще ходи на Бала?

— С кого? — премига Морти. — С Човката? — Човката беше Фреди Холт, друг костелив орех от учениците на Иуйн. Той навярно тежеше 100 фунта с мокри дрехи и случайният минувач можеше да помисли, че 60 от тези фунтове са в носа му.

— Не — каза Грейл. — С Томи Рос.

Морти глътна кафето си с кривото гърло и се задави в кашлица.

— И аз приех така тази новина — каза Грейл.

— А приятелката му? Малката Снел?

— Мисля, че тя го е въвлякла в това — каза Грейл. — Тя положително изглеждаше като човек, който се чувства виновен, когато говорих с нея за случката с Кери Уайт. Сега работи в Комитета по украсата, доволна, като че ли отсъствието от абитуриентския бал е нищо работа.

— О — възкликна Морти мъдро.

— А Харгенсен — мисля, че сигурно е говорил с някои хора и е разбрал, че наистина можем да заведем дело от името на Кери Уайт. Мисля, че си е направил добре сметката. Дъщерята ме безпокои повече.

— Мислиш ли, че ще стане някакъв инцидент в петък вечерта?

— Не знам. Но знам, че Крис има много приятели, които ще бъдат там. И тя се мотае с онзи тип Били Нолан; той също има цял зоопарк приятели. От тия, дето правят кариера като изкарват ангелите на бременни жени. Крис Харгенсен, както чувам, го върти на малкия си пръст.

— Опасяваш ли се от нещо конкретно?

— Конкретно? — Грейл направи нервен жест. — Не. Но от достатъчно дълго време съм в играта, за да разбирам, че положението е лошо. Помниш ли мача със Стедлър през седемдесет и шеста?

Морти кимна. Трябваше да минат доста повече от три години, за да се заличи спомена за мача Иуйн — Стедлър. Брус Тревър беше слаб ученик, но фантастичен баскетболист. Треньорът Гейнс не го обичаше, но Тревър можеше да класира Иуйн за зоналния турнир за първи път от десет години. Беше изгонен от отбора една седмица преди

последния квалификационен мач на Иуйн срещу Стедлър Бобкетс. Редовната инспекция на шкафчетата беше открила кило марихуана зад учебниците на Тревър. Иуйн загуби мача — при това със 104:48. Но никой не запомни това; това, което всички запомниха, бяха безредиците, които прекъснаха играта в четвъртата ѝ част. Подети от Брус Тревър, който упорито твърдеше, че му е била подложена динена кора, те завършиха с четири контузени, които бяха откарани в болница. Един от тях беше треньорът на Стедлър, който беше ударен по главата с куфарче за първа медицинска помощ.

— Имам някакво вътрешно чувство — каза Грейл. — Подозрение. Че някой ще дойде с развалени ябълки или нещо такова.

— Може и да психясваш — успокои го Морти.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 92–93)

Сега е общоприето да се смята, че ТК феноменът е генетикресесивен — обратното на такава болест като хемофилията, която се разкрива само при мъжете. В тази болест, наричана едно време „Кралска злина“, генът е рецесивен при жените и се носи безвредно. Мъжкният потомък обаче е хемофилик. Тази болест се генерира само в случай, че засегнат мъж се ожени за жена с рецесивен ген. Ако потомъкът на този брак е от мъжки пол, той ще бъде хемофилик. Ако е от женски пол, ще бъде дъщеря, носител на гена. Трябва да подчертаем, че генът на хемофилията може да се носи рецесивно в мъжа. Като елемент от неговия генетичен строеж. Но ако той се ожени за жена със същия ген, резултатът ще бъде — хемофилия, ако детето им е от мъжки пол.

В случаите с кралските семейства, където кръвосмесителните бракове са нещо общоприето, шансовете генът да се възпроизвежда след като веднъж е влязъл в семейното дърво, са много големи — от тук и името „Кралска злина“. Много случаи на хемофилия се проявиха в Апалачия в началото на нашия век и това обикновено се наблюдава при тези култури, за които кръвосмешението и браковете между първи братовчеди са общоприето нещо.

При ТК феномена мъжът изглежда е носител; ТК генът може да бъде рецесивен при жените, но той доминира само при жените.

Изглежда, че Ралф Уайт е бил носител на гена. Маргарет Уайт, по чиста случайност, също е носела този низвергнат ген, но можем да бъдем сигурни, че той е бил рецесивен при нея, тъй като не е намерена никаква информация, която да показва, че тя е имала телекинетични способности, подобни на тези на дъщеря ѝ. Сега се правят проучвания на живота на бабата на Маргарет Бригъм — Сади Кочран — тъй като, ако при ТК гена важи същият модел на доминантен/рецесивен, както при хемофилията, тогава мисис Кочран трябва да е била с ТК доминантен.

Ако потомството на Уайтови беше от мъжки пол, резултатът щеше да бъде — още един носител. Би имало много големи шансове мутацията да изчезне с него, тъй като както от страна на Ралф Уайт, така и от страната на Маргарет Бригъм не е имало първи братовчеди на близка възраст, за които този теоретичен мъжки потомък би могъл да се ожени. А шансовете да срещне и се ожени за друга жена с ТК ген случайно са нищожни. Никой от екипите, които работят по проблема не е изолирал гена още.

Никой не се съмнява, предвид катастрофата в Мейн, че изолирането на този ген трябва да стане най-важен приоритет на медицината. Хемофиличният, или Н-генът произвежда мъжко потомство, на което му липсват кръвни тромбоцити. Телекинетичният, или ТК-генът произвежда „Тифозни Мари“ , способни да разрушават всичко на воля...

Сряда следобед.

Сузан и четиринадесет други ученици — комитета по украсата за Бала — подготвиха голямото пано, което щеше да виси зад подиумите на двата състава в петък вечерта. Темата беше „Пролет във Венеция“ (кой ли избираше тези сладникави теми, чудеше се Су. Тя беше вече четвърта година ученичка в Иуйн, беше участвала в два бала и пак не знаеше. Защо проклетото нещо трябваше въобще да има тема? Защо просто не си го направят танцова забава и толкоз?). Джордж Чизмар, най-добрият художник в Иуйн, беше направил с тебешир скица на гондоли, плаващи по канал по залез и гондолиер с огромна сламена шапка, приведен към веслото и огромна паноплия в розово, червено, оранжево обагрят небето и водата. Беше красиво, няма спор. Той беше

разчертал в контури всичко това на грамадно, равно опънато платно и номерирал отделните сектори, така че да отговарят на скиците с тебешир. Сега комитетът търпеливо ги оцветяваше, като деца, които лазят върху грамадната страница на блокчето на някой великан. Все пак, помисли си Су, оглеждайки ръцете си, плътно омазани с розов тебешир, ще бъде най-красивият бал, провеждан до сега.

Седнала до нея по хълбок Лелън Шайърс се протегна и простена когато гръбнакът ѝ изпука. Забърса с опакото на ръката си провисналия над челото ѝ кичур и остави розов белег.

— Как, по дяволите, ме кандардиса за това?

— Искаш да бъде хубаво, нали? — изимитира Су старата мома, председателка (една подходяща работа за мис Мустаци) на комитета по декорацията.

— Да, ама защо не в комитета по закуските или комитета по забавленията? Искане по-малко гърбина, повече мозък. Мозъкът — там е моята стихия. Освен това, ти няма даже... — секна се на думата.

— Да бъда? — Сузан сви рамене и се хвана отново за тебешира. — Не, но все пак искам да е хубаво, — добави срамежливо — Томи ще бъде.

Поработиха мълчаливо малко и тогава Хелън пак спря. Наоколо нямаше никой; най-близо беше Холи Маршал, от другата страна на паното, оцветяваше кила на гондолата.

— Може ли да те попитам за това, Су? — накрая изплю камъчето Хелън. — За Бога, всички говорят.

— Разбира се. — Су спря да оцветява и изви ръката си. — Може би трябва да кажа на някой, така че нещата да дойдат на мястото си. Аз помолих Томи да заведе Кери. Надявам се, че това ще я извади за малко от черупката ѝ... ще срути някои бариери. Мисля, че ѝ дължа това.

— Това къде поставя нас, останалите? — попита Хелън незлобливо.

Су сви рамене.

— Вие трябва сами да прецените това, което направихме, Хелън. Аз не мога да хвърлям камъни по другите. Но и не искам хората да мислят, че аз мм...

— Играеш ролята на мъченица?

— Нещо такова.

— И Томи го прие? — Това я интригуваше най-много в цялата работа.

— Да — каза Су и не започна да обяснява. — Предполагам, че другите смятат, че съм мръднала.

— Добре де — Хелън обмисляше това. — Всички говорят за това. Но повечето все пак мислят, че си наред. Както казваш, всеки сам взема решенията си. Има, обаче, една малка разколническа фракция. — Тя премига печално.

— Хората на Крис Харгенсен?

— И хората на Били Нолан. Господи, той е гнусен.

— Тя не ме обича много? — Попита Су.

— Сузи, тя те мрази от дъното на душата.

Сузан кимна, удивена да открие, че това я подтискаше и вълнуваше едновременно.

— Чух, че баща ѝ се канел да съди училището, но след това се отказал — каза тя.

— Тя не си спечели приятели с това — Каза Су, кимайки. — Не знам какво ни беше обхванало тогава всичките. Кара ме да се чувствам така, като че ли не познавам и собствения си ум.

Продължиха да работят в мълчание. В другата страна на залата Дон Барет издигаше бояджийска стълба, с която щеше да обвива горните метални греди с разтегателна хартия.

— Виж — каза Хелън, — Крис идва.

Сузан вдигна очи точно навреме, за да види как Крис влиза в малката кабинка отляво на входа на гимнастическия салон. Беше облечена с винено-червени хавлиени къси панталонки и копринена бяла блуза — без сутиен, както се виждаше от свободно поклащащите се, щръкнали напред гърди. Мечтата на всеки стар мръсник — помисли си Су кисело и тогава се зачуди какво може да търси Крис там, където комитетът си беше направил работилница. Разбира се, Тина Блейк беше в комитета, а те двете бяха неразделни приятелки.

— Престани — смъмри се тя. — Да не искаш да я видиш в позата на дълбока скръб и примирение?

— Да, — призна си. Частица от нея искаше точно това.

— Хелън?

— Ъхъ?

— Дали няма да направи нещо?

Лицето на Хелън неволно придоби застиналия израз на маска.

— Не знам. — Тонът ѝ беше лековат, прекалено невинен.

— О — каза Су неопределено.

(ти знаеш ти знаеш нещо по дяволите ако това засяга само тебе кажи ми го)

Продължиха да оцветяват и никоя не проговори. Знаеше, че не всичко е така наред, както беше казала Хелън; тя никога вече нямаше да бъде същото златно момиче в очите на съучениците си. Беше направила нещо неуправляемо и опасно — беше свалила обвивката и показала истинското си лице.

Късната следобедна слънчева светлина — топла като масло и сладка като детство — нахлуваше през високите, светли прозорци на салона.

От: „Името ми е Сузан Снел“ (стр. 40)

Мога да разбера някои от нещата, които доведоха до събитията на Бала. Колкото и ужасно да е, мога да разбера как човек като Били Нолан, например, е влязъл в играта. Крис Харгенсен го водеше за носа, поне по-голямата част от времето. А той също така лесно водеше своите приятели. Кени Гарсън, който отпадна от училище на осемнадесет години, беше минал теста по четене само за трети клас. В клиничен смисъл Стив Дийгън беше малко нещо повече от идиот. Някои от другите имаха досиета в полицията. Джеки Талбот беше заловен за първи път на девет години за кражба. Ако имате разбиранията на социален работник, бихте гледали на тези хора като на нещастни жертви.

Но какво ще кажете за самата Крис Харгенсен?

Струва ми се, че от началото до края нейната единствена мисъл е да унищожи Кери Уайт...

— Не мога да го направя — каза Тина Блейк с неудобство. Тя беше дребно, хубаво момиче, с къдрава червеникава коса. Сега в нея беше затъкнат молив. — И ако Норма се върне, тя ще издрънка.

— Тя е отгатък — каза Крис. — Хайде.

Леко шокирана, Тина се изкиска. Все пак реши да окаже символична съпротива.

— Защо искаш да погледнеш, между впрочем? Ти не можеш да отидеш.

— Няма значение — отвърна Крис и както винаги в гласа ѝ звучеше мрачен хумор.

— Ето — каза Тина и бутна през бюрото лист, обвит в намачкан найлон. — Аз отивам за Кола. Ако оная кучка Норма Уотсън се върне и те хване — въобще не съм те виждала.

— Добре — измърмори Крис, вече задълбочено разглеждаща плана на залата. Не чу затварянето на вратата.

Джордж Чизмар беше правил плана на залата и той беше безупречен. Ясно беше отбелязан дансингът. Платформите за съставите. Сцената за коронясването на Краля и Кралицата.

(бих искала да коронясам тази шибана вещица Кери също)

Около трите страни на дансинга бяха наредени масите за абитуриентите. Всъщност маси за карти, но завити с покривки от разтегателна хартия с панделки и на всяка от тях — поздравителни картички, програма за вечерта и бюлетини за избора на Крал и Кралица.

Прокара добре оформения си, лакиран нокът по редиците с маси от дясната страна на дансинга, след това от лявата. Ето: Томи Р. & Кери У. Значи наистина щяха да го направят. Трудно ѝ беше да повярва. Разтрепера се от гняв. Те наистина ли си въобразяваха, че ще им мине номера? Сви мрачно устни.

Огледа се през рамо. Норма Уотсън не се виждаше наоколо.

Крис остави схемата на мястото ѝ и бързо затършува из останалите документи в бюрото. Фактури (най-вече за разтегателна хартия и ха-ха — габърчета), списък на родителите, които бяха дали на заем масите за карти, касови бележки, сметка от „Стар Принтърс“, които бяха направили пропуските за бала, образец на бюлетина за Крал и Кралица...

Бюлетина! Бързо я сграбчи.

Никой не трябваше да вижда истинската бюлетина за Крал и Кралица до петък, когато цялото ученическо тяло щеше да чуе по училищната радиоуредба имената на кандидатите. Кралят и Кралицата ще бъдат избрани само от участниците в Бала, но празни бюлетини се

раздаваха сред учениците един месец преди него. Резултатите от това допитване трябваше да се държат в пълна тайна.

Сред учениците набираше сила движение за прекратяване на цялата тази работа с Краля и Кралицата — някои от момчетата твърдяха, че било секс-бизнес, момчетата смятаха, че било пълна глупост и се смущаваха от това. Имаше голяма вероятност тази година да се проведе последният толкова официален и в традиционен стил бал.

Но за Крис това беше последната година, която имаше значение. Тя се взираше в бюлетината с алчна напрегнатост.

Джордж и Фрида. Няма начин, Фрида Джейсън беше еврейка.

Питър и Майра. И тук няма начин. Майра беше от онази феминистка клика, която искаше да се премахне цялата работа с непрестанните състезания. Тя нямаше да приеме, дори и да я изберат. Освен това тя беше една хубавица, приличаше на задник на стар товарен кон.

Френк и Джесика. Доста вероятно. Френк Грайър беше влязъл тази година във футболния отбор на Нова Англия, но Джесика беше една малка гъска, която имаше повече пъпки отколкото мозък.

Дон и Хелън. Забрави ги. Хелън Шайърс не можеше да бъде избрана дори и за кучкар.

И последната двойка: Томи и Су. Само че Су беше задраскана и името на Кери беше написано вместо това. Е, това беше двойка, с която да се посмееш. Наду я странен, гърлен смях и притисна с ръка устата си, за да се сдържи.

— За Бога, Крис, още ли си тук? — Тина беше връхлетяла в стаята. — Тя идва.

— Не се тръшкай, маце — каза Крис и остави книгата на бюрото. Подхилваше се като излезе от стаята и спря да помахва подигравателно към Су Снел, която още се потеше над това глупаво пано.

В другата зала изрови монета от чантата си, пусна я в автомата и се обади на Били Нолан.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 100–101)

Човек се чуди до колко запланирано е било унищожението на Кери Уайт — било ли е плод на внимателно обмислен план, репетиран и проиграван многократно или е станало като нещо, което се надига като лавина?

... Аз съм привърженик на втората идея. Подозирам, че Крис Харгенсен е мозъкът на цялата работа, но че тя самата е имала само мъгляви идеи за това, как може да се „притисне“ момиче като Кери. Предполагам, че тя е човекът, предложил на Уилям Нолан и приятелите му да направят това пътешествие до фермата на Труин Хенти в Северен Чембърлейн. Сигурен съм, че мисълта за въображаемия резултат от това пътешествие трябва да е изглеждала привлекателна според нейната изкривена представа за поетична справедливост...

Колата свистеше нагоре по издълбания от коловози Стек Енд Роуд в северен Чембърлейн с шестдесет мили в час, скорост, опасна за живота, загребвайки пръст и камънаци. Ниско провиснали клони, натезжали от майски листа, от време на време простъргваха покрива на Бискейна, модел 61 година, който беше с очукана каросерия, ръждясала тук таме, повдигната отзад, съоръжена с двойни заглушители. Единият фар не светеше, другият примигваше в среднощната тъмнина, когато колата се удряше в по-едра бабуна.

На розовото, покрито с мъхеста обвивка кормило, седеше Били Нолан. Вътре се бяха натъпкали Джеки Талбот, Хенри Блейк, Стив Дийган, братята Гарсън — Кени и Лу.

— Сигурен ли си, че Хенти не се мотае наоколо? — попита Хенри. — Нямам мераци да се връщам в стария Суйт Уилям. Там дават лайна за кльопане.

Кени Гарсън, който имаше зъб на петата власт, намери това за неописуемо смешно и изпусна поток от писклив кикот, примесен със слюнки.

— Не е наоколо — каза Били. Дори и тези няколко думи, излизаха от него като че ли с теглене, против волята му. — На погребение е.

Крис случайно беше открила това. Стария Хенти държеше една от малкото добре работещи независими ферми в района на

Чембърлейн. За разлика от своенравния стар фермер със златно сърце, който е основната тема на пасторалната литература, стария Хенти беше подъл като стара котка. По времето когато зрееха ябълките, той зареждаше пушката си не с каменна сол, а със сачми. Беше осъдил няколко души за дребни кражби. Единият от тях беше приятел на момчетата, Фреди Овърлок. Копелето нямаше късмет. Беше хванат на тясно в кокошарника на стария Хенти и беше получил двойна доза сачми номер шест на мястото, където Господ му беше оставил цепка. Добрият стар Фред беше прекарал четири часа в бълнуване и псуване, опънат по корем в амбулаторията на Бърза помощ, докато един весел стажант вадеше малки топчета от бутоните му и ги пускаше в стоманен леген. И не му стигаше нараняването, ами трябваше да понесе и обидата да плати двеста долара глоба за незаконно нахлуване и дребна кражба. От тогава Ъруин Хенти не се ползуваше с любовта на Чембърлейнските тарикати.

— А Ред? — попита Стив.

— Той се мъчи да сваля една нова келнерка в „Кавалера“ — каза Били, завъртя кормилото и Бискейнът премина с друсане през пясъчна купчина и зави по пътя на Хенти. Ред Трелъни беше наемен работник на стария Хенти. Беше голям пияч, но със сачмите се оправяше така добре, както и боса му. — Няма да се върне преди да затворят.

— Адски рискована игра — изсумтя Джеки Талбот.

— Искаш ли да излезеш от нея? — стегна се Били.

— Не, мм — каза Джеки бързо. — Готина игра е.

Кери отвори шкафчето за ръкавици ??? извади отвътре украсена със сложни орнаменти шнола за коса (беше на Крис) и прищипна с нея димящата угарка. Тази операция го поразя като много забавна и той изпусна отново пискливия си кикот.

Сега просвистяваха покрай табелките „Минаването забранено“ от двете страни на пътя, където се точеха прясно изорани ниви, заградени с плет от бодлива тел. Мирисът на прясно разкопаната земя беше тежък, плоден и сладък в топлия майски ден.

Когато стигнаха до следващия хълм, Били загаси светлините, дръпна лоста на скоростите до неутрално положение и заключи мотора. Заспускаха се по инерция, тиха грамада от метал, към входа на Хенти.

Били взе завоя без проблеми и повечето от скоростта им беше убита, когато стигнаха следващото малко възвишение и минаха покрай тъмната, безлюдна къща. Сега можеха да видят големия сайвант, а зад него луната просветваше в голямото корито за кравите и ябълковата градина.

В кочината две свини подаваха дебелите си муцуни през летвите. В сайванта се чуваше мекото похъркване на крава, която навярно спеше.

Били застопори колата с ръчната спирачка — това всъщност не беше нужно, тъй като моторът беше загасен, но му харесваше като жест на командос — и излязоха навън.

Лу Гарсън се протегна през рамото на Кени и извади нещо от шкафчето под предното стъкло. Били и Хенри отидоха отзад до багажника и го отвориха.

— Копелето ще се посере на място като се върне и види — каза Стив, развеселен.

— За Фреди — каза Хенри, вадейки чук от куфара. Били не каза нищо, но, разбира се, цялата работа не беше заради Фреди Овърлок, който беше едно нищо. Правеше го заради Крис Харгенсен, както правеше и всичко друго само заради нея още от момента, в който тя беше слязла от високия си колежански Олимп и му се беше отдала. И убийство би извършил за нея, че и нещо повече. Хенри размахваше десетфунтовия ковашки чук в ръката си. Тежкият блок на края му просвистяваше зловещо при размахването във въздуха и другите момчета се скупчиха около Били, който отвори хладилния сандък и извади оттам две метални, галванизирани кофи. Бяха леко покрити със скреж, ледено студени на пипане.

— Хайде — каза.

Шестимата тръгнаха бързо към кочината, дишането им учестено от възбуда. Двете свини бяха кротки като домашни котки, а старият нерез спеше в отдалечения край. Хенри размаха още веднъж чука във въздуха, но този път — без ентузиазъм. Подаде го на Били.

— Не мога — каза. — Ти.

Били го пое и погледна въпросително към Лу, който държеше големия касапски нож, който беше извадил от чекмеджето на колата.

— Не се грижи — каза той и допря края на пръста си в острието на ножа.

— На гърлото — напомни му Били.

— Знам.

Кени си тананикаше и се кривеше докато даваше на прасетата остатъците от чипс, които вадеше от смачкана кесия.

— Ни съ плашете, прасета, кротко, голям Били ще ви изскубне скапаните глави и няма да съ тривожите за бомбата вече. — Драскаше ги леко по муцуните и прасетата грухтяха и сумтяха доволно.

— Хайде сега — отбеляза Били и чукът просвистя надолу.

Излезе звук, който му напомни случая, когато двамата с Хенри бяха хвърлили тиква от надлеза на Кларидж Роуд над 495 улица в западната част на града. Едно от прасетата падна мъртво с изплезен език, още отворени очи и трохи от чипс по муцуната.

— Нямахше време и да изквичи — изкиска се Кени.

— Хайде, бързо, Лу, — каза Били.

Братът на Кени се промуши през тарабите, повдигна главата на прасето към луната — проблясващите очи гледаха полумесеца с поглъщаща чернота — и удари с ножа.

Фонтанът кръв рукна внезапно и страшно. Оплиска няколко от момчетата и те отскочиха назад с викове на погнуса.

Били се наведе и постави едната кофа под струята. Тя се напълни бързо и той я махна. Втората беше наполовина пълна, когато струята изтъня и замря.

— Другото — каза той.

— Господи, Били — извика Джеки. — Не е ли това до...

— Другото — повтори Били.

— Гъци, гъци, гъци — подмами го Кени, шумолейки с празната кесия от чипс. Прасето се върна до оградата, чукът просвистя, втората кофа беше долята и останалата кръв беше оставена да изтече на земята. Във въздуха се носеше тежка, бакърена смрад. Били установи, че е изплескан с кръв до лакти.

Като носеше кофите назад към камиона, в мозъка му се появи мъгляв символичен образ. Свинска кръв. Това беше добре. Крис беше права. Наистина беше добре. Всичко си отиваше на мястото.

Свинска кръв за свиня.

Нагнезди галванизирани железни кофи сред буците лед и хлопна капака на сандъка.

— Хайде да тръгваме — каза на другите.

Качи се зад волана и освободи ръчната спирачка. Петте момчета отидоха отзад, подпряха с рамо и колата потегли с остър, безшумен завой, изтъркаля се покрай сайванта към върха на хълмчето пред къщата на Хенти.

Когато колата започна да се спуска от него сама, те заподскачаха покрай вратите и се накачиха вътре, задъхвайки се и сумтейки.

Колата набра достатъчно скорост, за да завие леко от алеята към Хенти Роуд. В подножието на хълма Били отпусна съединителя и включи двигателя. Колата избумтя и тръгна с тласък.

Свинска кръв за свиня. Да, това беше добре. Това беше наистина добре. Усмихна се и Лу Гарсън го погледна с учудване и страх. Не си спомняше Били някога да се е усмихвал преди. Не се и говореше такова нещо даже.

— На чие погребение е старецът? — попита Стив.

— На майка му — каза Били.

— На майка му? — Каза шашардисан Джеки Талбот. — Исусе Христе, тя трябва да е била по-стара от самия Бог.

Пискливото кискане на Кени се разнесе из благоуханната тъмнина, Която потрепваше в очакване на лятото.

ЧАСТ ВТОРА

НОЩТА НА БАЛА

Облече роклята си за първи път сутринта на 27 май в стаята си. Беше си купила и специален сутиен за нея, който повдигаше добре гърдите ѝ (не че те толкова се нуждаеха от това), но оставяше горните им половини открити. Допирът на роклята върху тялото ѝ създаваше странно, мъгляво чувство хем на срам, хем на непокорна възбуда.

Роклята беше дълга почти до земята. Полата ѝ падаше свободно, но в талията беше прибрана, платът допираше кожата ѝ с непривично усещане за мекост. Беше свикнала само с памучните и вълнени материи.

Линията, като че ли, беше добра — или щеше да бъде с новите обувки. Обу ги, оправи си деколтето и се приближи до прозореца. Можеше да се види само като един влудяващо призрачен образ, но всичко, изглежда, беше наред. Може би по-късно щеше...

Вратата се отвори рязко зад гърба ѝ с бързо прещракване на бравата и Кери се обърна с лице към майка си.

Беше облечена за работа, с бялата жилетка и черния тефтер в едната ръка. В другата държеше Библията на Татко Ралф.

Втренчиха се една в друга.

Без да си дава сметка за това, Кери почувствува, че гърбът ѝ се изправя докато стоеше права в лъчите на ранната пролетна слънчева светлина, която бликаше от прозореца.

— Червено — измърмори Мама. — Можех да се сетя, че ще е червено.

Кери не каза нищо.

— Мога да видя твоите мръснивъзглавници. Всеки ще ги види. Ще ти оглеждат тялото. В книгата пише...

— Това са си моите гърди Мамо. Всяка жена има.

— Свали тази рокля — каза Мама.

— Няма.

— Свали я, Кери. Ще слезем долу и ще я изгорим заедно и после ще си помислим за опрощение. Ще се покаем. — Очите ѝ започнаха да блестят със странния, разфокусиран плам, който я обземаше в случаите, които тя считаше за изпитание на вярата. — Аз ще остана в къщи, няма да ходя на работа и ти ще останеш, няма да ходиш на училище. Ще се молим. Ще молим Бога да ни прати знак. Ще паднем на колене и ще се молим за Петдесетнишкия огън.

— Не, Мамо.

Майка ѝ се протегна и оципа лицето си. Остана червена следа. Погледна да види реакцията на Кери, но като не последва такава, сви пръстите на дясната си ръка като птичи пръсти и заби ноктите си в собствената си буза. Показа се тънка струйка кръв. Изохка и се олюля назад. Очите ѝ светеха от екзалтация.

— Престани да се нараняваш! Мамо! Това няма да ме спре.

Мама изпищя. Сви дясната си ръка в юмрук и се удари в устата, от която потече кръв. Пръстите ѝ бяха изцапани с нея, тя ги погледна като в просъница и зацапа корицата на Библията.

— Окъпани в кръвта на агнето — шепнеше. — Много пъти. Много пъти той и аз...

— Тръгвай, Мамо!

Погледна Кери с блестящи очи. На лицето ѝ беше изписан ужасяващ израз на праведен гняв.

— Не можеш да излъжеш Бога — шепнеше. — Бъди сигурна, че грехът ти ще те споходи. Изгори я, Кери! Махни от себе си това дяволско червено и го изгори! Изгори го! Изгори го!

Вратата се отвори сама.

— Махни се, Мамо.

Мама се усмихна. На разкъравената ѝ уста усмивката изглеждаше гротескна, изкривена.

— Както Джезабел падна от кулата, нека така да стане и с теб — каза — и кучетата дойдоха и изблизаха кръвта. Има го в Библията. Това е...

Краката ѝ започнаха да се плъзгат по пода, тя ги погледна смаяно. Дървото като че ли се беше превърнало в лед.

— Спри това! — изпищя.

Сега беше в антрето. Сграбчи дръжката на вратата и се задържа за момент, след това пръстите ѝ се откопчаха, като че ли сами.

— Обичам те, Мамо — каза Кери твърдо, — съжалявам.

Представи си как вратата се захлопва и тя направи точно това, като че ли подкарана от лек бриз. Внимателно, така че да не я нарани, отпусна мислено ръцете, с които беше изтласкала майка си навън.

След миг Маргарет заблъска по вратата. Кери я държеше затворена, а устните ѝ потреперваха.

— Ще има съд! — пророкуваше Маргарет Уайт. — Аз си измивам ръцете от това. Опитах се!

— Пилат е казал това — измърмори си Кери.

Майка ѝ се махна. След минута Кери я видя да минава долу по пътеката и да пресича улицата.

— Мамо — каза меко и залепи чело до стъклото.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 129)

Преди да преминем към по-подробен анализ на самата Нощ на Бала, би било добре да обобщим това, което знаем за лицето Кери Уайт.

Знаем, че Кери е жертва на религиозната мания на майка си. Знаем, че тя притежава латентна телекинетична дарба, обикновено обозначавана като ТК. Знаем, че тази, т. нар. „дива дарба“ е наистина наследствена черта, произвеждана от ген, който обикновено е рецесивен, ако въобще присъства. Подозираме, че телекинетичната способност може да е свързана с работата на жлезите. Знаем, че Кери е показала поне веднъж способността си като малко момиче, когато е била поставена в екстремална ситуация на вина и стрес. Знаем, че втора екстремална ситуация на вина и стрес възниква при инцидента в банята. Лансира се теорията (особено от Уйлям Тронбъри и Джулия Дживънс от Бъркли), че повторната поява на ТК способността в този момент е предизвикана както от психологически фактори (т.е. реакцията и на другите момичета и на самата Кери при първата менструация), така и от физиологически фактори (т.е. настъпването на пубертета).

И накрая, знаем, че в Нощта на Бала, възниква трета стресова ситуация и предизвиква ужасните събития, които започваме да разглеждаме сега. Ще започнем с...

(не съм нервна ни най-малко не съм нервна)

Томи се беше отбил по-рано да ѝ донесе нагръдното букетче и сега тя се мъчеше да го забодне с топлийка на рамото на роклята си сама. Нямаше, разбира се, Мама, която да го направи вместо нея и трябваше да внимава да го сложи там на място. Мама се беше затворила в стаята за молитви преди два часа и се молеше там истерично. Гласът ѝ се повишаваше и стихваше на страховити, неритмични цикли.

(съжалявам мамо но не мога да се извинявам)

Когато го беше закачила така, че да ѝ хареса, отпусна ръце и застана мълчаливо за момент със затворени очи.

В къщата нямаше голямо огледало,

(суета суета всичко е суета)

но мислеше, че всичко е наред. Трябваше да бъде. Тя...

Отвори отново очи. Часовникът с кукувицата, купен със зелени марки, показваше седем и десет.

(той ще дойде след двадесет минути)

Ще дойде ли?

Може би всичко беше просто преднамерена шега, последният удар, последният смазващ удар. Да я оставят да седи тук половин нощ със смачкана бална рокля, която в талията е като дреха на принцеса, има ръкави като на роклята на Жулиета и проста свободна пола — и с чаените рози, забодени на лявото ѝ рамо.

От другата стая, сега на висок тон: „Знаем, че ти носиш Окото, което наблюдава, скритото око и звука на черните тръби. Ние най-сърдечно се разкайваме...“

Кери си мислеше, че никой не би могъл да разбере какъв зверски кураж ѝ беше нужен, за да се изправи срещу това, да се открие за всевъзможните страшни неща, които можеха да се случат тази нощ. Да се изправят срещу нея едва ли беше най-лошото от тях. Всъщност, в нея се прокрадваше някаква мъглява мисъл, че може би би било най-добре ако...

(не спри това)

Разбира се, че щеше да е по-лесно, да си остане тук с Мама. Побезопасно. Тя знаеше ТЕ какво мислеха за Мама. Добре де, Мама

беше, може би, фанатичка, ненормална, но тя беше предсказуема поне, къщата беше предсказуема. Тя никога не беше ходила в домовете на смеещите се, писукащи момичета, които мятаха неща.

Ами, ако той не дойде, ако тя се оттегли и откаже? Училището свършва след месец. Тогава какво? Пълзящо, подземно съществуване в тази къща, поддържана от Мама, с викторините и сапунените опери по телевизията в къщата на мисис Гарисън, когато тя Покани Кери Да Я Посети (мисис Гарисън беше на осемдесет и шест), с разходките до Центъра, за да купи малц за след вечеря от Кели Фрут. Щеше да бъде изоставена, да надобелее, да загуби надежда, да загуби дори и способността да мисли.

Не. О, Боже, моля ти се, не.

(моля те нека има щастлив край)

— ... защити ни от НЕГО, с разцепеното стъпало, който причаква в алеите и по паркингите на крайпътните заведения. О, спасителю...

Седем и двадесет и пет.

Неспокойна, без да мисли, тя започна да повдига предмети с ума си и да ги поставя обратно долу, така както нервна жена, очакваща някого в ресторант, сгъва и разгъва кърпичката си. Можеше да повдигне половин дузина предмети във въздуха едновременно, без никакъв признак на умора или главоболие. Очакваше силата да започне да отслабва, но тя остана на висок градус, без признак за избледняване. Оня ден на път от училище за в къщи, беше преобърнала една паркирана кола

(о боже дано не е шега)

надолу до завоя за главната улица, без да се напрегне въобще. Безделниците, които се мотаеха около сградата на съда, се бяха втрещили така, че очите им щяха да изскочат. Разбира се, и тя се втрени натам, но вътрешно се подсмиваше.

Кукувицата изскочи от часовника и изкука веднъж. Седем и половина.

Беше започнала да се тревожи малко от страхотното напрежение, което причиняваше използването на силата, върху сърцето и дробовете, и вътрешния ѝ термостат. Подозираше, че не е невъзможно сърцето ѝ буквално да се пръсне от напрежението. Беше нещо като че ли си влязъл в чуждо тяло и го караш да тича и тича и тича. Ти самият

няма да заплатиш за това, другото тяло ще плати. Започваше да разбира, че нейната сила навярно не е много различна от силата на индийските факири, които ходят на горещи въглени, забиват си игли в очите или истински се погребват за периоди до шест седмици. Господството на ума над материята във всякаква форма е ужасно изсмукване на ресурсите на тялото.

Седем и тридесет и две.

(няма да дойде)

(не мисли за това наблюдаван чайник не завира той ще дойде)

(не няма той е навън и ти се присмива с приятелите си и скоро те ще префучат в една от техните бързи шумни коли, заливайки се в смях и викове)

Започна да мести шевната машина нагоре и надолу като описваше широка дъга във въздуха.

— ... и ни защити от непокорни дъщери, обсебени от безумието на Покварената...

— Млъкни! — рязко изкрещя Кери.

Последва уплашена тишина за момент и след това бръщолевенето започна отново.

Седем и тридесет и три.

Няма да дойде.

(тогава ще потроша къщата)

Мисълта се яви някакси естествено и ясно. Първо с шевната машина ще пробие стената на дневната. Диванът — през прозореца. Маси, столове, книги и трактати — всичко ще се разлети. Ще разкъса водопроводната инсталация и тя ще рукне като току-що срязани артерии. Покривът, ако е по силите ѝ, керемидите ще хвърчат нагоре в нощта като подплашени гълъби.

В прозореца ярко блеснаха фаровете на автомобил.

Другите коли бяха подминавали, карайки сърцето ѝ да трепне, но тази вървеше много по-бавно.

(о)

Изтича до прозореца, неспособна да се сдържи и — това беше той, Томи, точно излизаше от колата си и даже и на уличното осветление беше хубав и жизнен и почти... пращеше. Странната дума, която ѝ хрумна, я накара да се изкиска.

Мама беше спряла да се моли.

Сграбчи лекия си копринен шал от облегалката на стола, където го беше положила и го обви около голите си рамене. Облиза устните си, докосна косата си, би продала душата си за едно огледало в този миг. Звънецът в антрето издаде остър звук.

Насили се да изчака, като контролираше треперенето на ръцете си, за второто позвъняване. Тогава тръгна бавно, съпроводена от шумоленето на коприна.

Отвори вратата и той беше там, почти ослепителен с официалното си бяло сако и тъмни панталони.

Гледаха се един друг и никой не продумваше.

Тя чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне, ако той произнесеше дори и един неуместен звук, а ако се засмееше — щеше да умре. Чувстваше — съвсем физически — че целият ѝ мизерен живот се е стеснил до една точка, която би могла да бъде или край или начало на разширяващ се лъч.

— Харесваш ли ме? — промълви накрая безпомощно.

— Красива си — отвърна той.

Тя беше красива.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 131)

Докато тези, които ще ходят на Бала, се събират пред училището или точно напускат заведенията, в които са взели аперитива си преди бала, Кристин Харгенсен и Уйлям Нолан са се срещнали в една стая над местната крайградска кръчма „Кавалера“. Знаем, че те са се срещали там от известно време; има го в протоколите на комисията Уайт. Това, което не знаем, е дали плановете им са разработени и необратими или дали са тръгнали просто по моментна прищявка...

— Време ли е вече? — попита тя в тъмното.

— Не — отвърна той, след като погледна часовника си.

През дървения под слабо се чуваше думкането на джубокса, който свиреше Тя трябва да е светица на Рей Прайс. „Кавалера“, помисли си Крис, не си е сменял плочите още от първия път когато

беше дошла тук с момче преди две години. Разбира се, тогава тя беше долу в кръчмата, не в една от „специалните стаи“ на Сам Дево.

Цигарата на Били премигваше в тъмното, като окото на неспокоен демон. Гледаше я замислено. Не беше му позволявала да спи с нея до миналия понеделник, когато той ѝ беше обещал, че заедно с приятелите си ще ѝ помогне да нареди Кери Уайт, ако тя наистина се осмели да отиде на бала с Томи Рос. Но те бяха идвали тук и преди това и бяха се отдавали на някои много жарки нежности, които тя наричаше на ум „шотландска любов“, а той, с неизменната си способност да подчертава вулгарното — сухо дразнене.

Имаше намерение да го кара да чака, докато той наистина направи нещо,

(ама разбира се той направи намери кръвта)

но нещата започнаха да се изплъзват от ръцете ѝ и това я тревожеше. Ако не беше му се отдала доброволно в понеделник, той щеше да я обладае насила.

Били не беше първият ѝ любовник, но беше първият с когото не можеше да си играе на воля. Момчетата ѝ преди него бяха умни марионетки, с чисти от пъпки лица и родители с връзки и членски карти за клуба на отбраното общество. Караха собствени скъпи коли. Учеха в Бостонския колеж. Носеха типичните за студентското братство винтяги през зимата и опънати по мускулите фанелки с ярки раета през лятото. Пушеха много марихуана и говореха за смешните неща, които са им се случвали когато са дрогирани. В началото се държаха с нея приятелски покровителствено (всички гимназистки, колкото и да са хубави, са от Лигата на Буш) и винаги свършваха като подтичваха след нея със задъхана, кучешка похот. Ако подтичваха достатъчно дълго и изхарчваха достатъчно много, тя обикновено им позволяваше да спят с нея. Доста често лежеше пасивно под тях докато свършеха като нито им помагаше, нито им пречеше. По-късно тя постигаше свой собствен самотен оргазъм като преживяваше случката като затворена брънка от спомени.

Беше срещнала Били Нолан след оргия с наркотици в един апартамент в Кембридж. Четириима студенти, сред тях и тогавашното гадже на Крис, бяха заловени, че притежават наркотици. Крис и другите момичета бяха обвинени за това, че са присъствали. Баща ѝ се погрижи да потули всичко тихо и ефикасно и я попита дали си дава

сметка как би се отразило на имиджа му, ако дъщеря му бъде въввлечена в дело за наркотици. Тя му отвърна, че се съмнява дали нещо би могло въобще да навреди на някой от тях и тогава той ѝ отне колата.

Една седмица по-късно Били ѝ предложи да я закара до къщи и тя прие.

Той беше това, което другите момчета наричаха „бял негър“ или тип от залите с игрални автомати. И въпреки това, в него имаше нещо, което я възбуждаше и сега, лежаща сънливо на това незаконно легло (но с будното чувство за възбуда и сладостен страх) си мислеше, че може да е било заради колата му — поне в началото.

Тя беше съвършено различна от серийните, анонимни коли на приятелите ѝ от нейния кръг с техните цели спускащи се стъкла, пречупващи се волани, леко неприятна миризма на калъфи от изкуствена кожа и сенници на предните стъкла.

Колата на Били беше стара, мрачна, някакси зловеща, предното стъкло беше помътняло по краищата, като че ли започваше да се образува катаракт. Седалките бяха продънени и неокачени. Отзад се търкаляха и звънтяха бирени бутилки (гаджетата от нейния кръг пиеха „Будвайзер“, Били и приятелите му пиеха „Рейнголд“) и тя трябваше да поставя краката си от двете страни на огромен, омазан със смазка сандък за инструменти, който нямаше похлупак. Инструментите вътре бяха от най-различни видове и подозираше, че повечето от тях са крадени. Колата миришеше на масло и газ. Звукът от мотора минаваше през тънкия под и нахлуваше вътре шумно и освежително. Задницата беше повдигната и капакът като че ли сочеше към пътя.

И, разбира се, той караше бързо.

На третия ден, когато я караше към къщи, една от предните гуми изгърмя при шестдесет мили в час, колата се поднесе със свистене, тя изпищя силно, внезапно обзета от мисълта за собствената си смърт. В ума ѝ като таблоидна фотография се появи образът на потрошено, окървавено тяло, изхвърлено до цокъла на телефонна кабина като купчина парцали. Били изпсува и започна да бърше замъгленото предно стъкло от край до край.

Спряха от лявата страна на платното и когато излезе от колата с колене, които заплашваха да поддадат на всяка стъпка, видя, че са оставили лъкатушна следа от размазана гума, дълга седемдесет стъпки.

Били вече отваряше багажника и вадеше от него крик като си мърмореше нещо сам. Нищо вътре не се беше разместило.

Мина покрай нея, от ъгъла на устата му вече висеше цигара.

— Донеси оная кутия с инструменти, маце.

Тя беше сащисана. Устата ѝ се отвори и затвори на два пъти, като на риба на сухо, преди да успее да изрече нещо.

— Аз... аз няма! Ти почти ме у... ти... почти... ти лудо копеле! Освен това, тя е мръсна!

— Донеси я или няма да те заведа на шибаните борби утре вечер — беше се обърнал назад и я изгледа с ледено безразличие.

— Мразя борбите!

Никога не беше ходила на борби, но гневът и яростта ѝ изискваха абсолютни. Гаджетата от нейния кръг я водеха на рок концерти, които тя ненавиждаше. В края на краищата там винаги попадаш до някой, който не се е къпал от седмици.

Той вдигна рамене, върна се при предната част и започна да повдига колата с крика.

Тя донесе инструментите, като при това зацапа навсякъде с масло новата си фирмена жилетка. Той изсумтя без да се обръща. Фланелката му се беше извадила от джинсите и плътта на гърба му се показваше гладка, загоряла, трепкаща от мускули. Това я развълнува и усети, че езикът ѝ се показва в ъгъла на устата. Помогна му да извади гумата от колелото. Колата се заклати заплашително върху крика.

Когато работата беше свършена и тя се качи пак в колата жилетката и скъпата ѝ червена пола бяха оплескани с големи мазни петна.

— Ако си мислиш... — започна, когато той седна зад волана.

Той се премести по седалката към нея и я целуна, а ръцете му се движеха тежко по тялото ѝ от кръста към гърдите. Дъхът му имаше аромата на тютюн, от него се носеше мирис на крем за бръснене и пот. Тя се втренчи надолу в тялото си, дишайки тежко. Сега жилетката беше омазана и с прахоляк и кал от пътя. Двадесет и седем и петдесет в „Джордан Маршал“, а не ставаше за нищо друго вече, освен за кофата за боклук. Беше силно възбудена, почти болезнено.

— Как ще обясниш това? — попита той и я целуна отново. Имаше усещането, че устата му се усмихваше докато я целуваше.

— Пипай ме — прошепна в ухото му. — Опипвай ме цялата. Изцапай ме.

Той не се поколеба. Найлонът се разцепи като зейнала уста. Полата ѝ — и без това къса — беше вдигната грубо нагоре до кръста ѝ. Той я опипваше алчно, без никакъв финес въобще. И нещо — може би това, може би внезапния повей на смъртта — я доведе до внезапен разтърсващ оргазъм. Отиде на борбите с него.

— Осем без четвърт — каза той и седна в леглото. Запали лампата и започна да се облича. Тялото му все още я вълнуваше. Помисли си за вечерта на миналия понеделник и за това как беше. Той беше...

(не)

Ще има достатъчно време да мисли за това по-късно, може би, когато от това би имало някаква полза, а не би предизвиквало само безполезна възбуда. Прехвърли краката си през ръба на леглото и обу пликчетата си.

— Може би идеята не струва — каза, но не беше сигурна дали изпитва него или себе си. — Може би трябва просто да се върнем пак в леглото и...

— Идеята е добра — каза той и по лицето му премина сянка на веселие. — Свинска кръв за свиня.

— Какво?

— Нищо. Хайде. Обличай се.

Тя се облече и когато излизаха по задните стълби усещаше, че в слабините ѝ се надига и разраства като дива лоза силна възбуда.

От: „Името ми е Сузан Снел“ (стр. 45)

Разбирате ли, аз не съжалявам за всичко това толкова много, колкото си мислят хората, че би трябвало да съжалявам. Не че го казват направо; но хората винаги говорят колко ужасно много съжаляват. Това е обикновено точно преди да ми поискат автограф. Но те очакват от тебе да съжаляваш. Очакват да плачеш непрестанно, да пиеш малко повече от обичайното или да вземаш наркотици. В такъв случай казват: „О, това е такъв срам. Но, нали знаете какво ѝ се случи“ — и дъра, дъра, дъра.

Но „съжалявам“ е дума за охлаждане на човешките чувства. Използуваме я когато разлеем чаша кафе или ударим накриво топката на боулинга с момичетата от Лигата. Истинското съжаление е рядко срещано нещо, също както и истинската любов. Аз вече не съжалявам, че Томи е мъртъв. Той вече ми изглежда като сън, който някога съм преживяла. Може би си мислите, че това е жестоко, но много вода изтече от Нощта на Бала. И не съжалявам за това, че се явих пред комисията Уайт. Казах им истината — толкова, колкото знаех от нея.

Но съжалявам за Кери.

Нея я забравиха, разбирате ли? Превърнаха я в нещо като символ и забравиха, че тя беше човешко същество, също така реално, както и вие, които четете тази книга, с надежди и мечти и т. н. Излишно е да ви казвам, че предполагам, че вече нищо не е в състояние да промени образа ѝ от сух вестникарски портрет в човешка личност. А тя беше, и нея я болеше. Болеше я повече отколкото можем да си представим.

Затова съжалявам за нея и се надявам този бал да е бил хубав за нея. Докато започне ужасът, разбира се. Надявам се да е бил хубав и чудесен, и магически...

Томи влезе в паркинга до новото крило на училището, остави мотора да работи на място за секунда и след това го изгаси. Кери седеше на седалката, придържайки шала около голите си рамене. Изведнъж ѝ се стори, че преживява сън от скрити намерения и току-що е осъзнала това. Какво правеше? Беше оставила Мама сама.

— Нервна ли си? — попита той и скочи.

— Да.

Засмя се и излезе. Тя точно се канеше да отвори вратата, когато той я отвори пред нея.

— Недей да нервничиш — каза той. — Ти си като Галатея.

— Кой?

— Галатея. Четохме за нея в часовете на мистър Ивърс. Тя се превърнала от робиня в красива жена и никой никога не я познал.

— Аз искам те да ме познаят — каза тя след като размисли.

— Не те коря. Хайде.

Джордж Досън и Фрида Джейсън стояха до апарата за Кола. Фрида беше в оранжева тюлена феерия и приличаше на туба. Дона

Тибодо прибираше пропуските на входа заедно с Дейвид Брекен. Те и двамата бяха членове на Националното дружество на честта, част от личното Гестапо на мисис Гиър и носеха бели долнища и червени блейзери — цветовете на училището. Тина Блейк и Норма Уотсън раздаваха програмите и упътваха хората навътре според схемата на местата. И двете бяха облечени в черно и, мислеше си Кери, вероятно предполагаха, че са много шик, но ѝ приличаха на продавачки на цигари от стар гангстерски филм.

Всички се обърнаха да огледат Томи и Кери, когато влязоха и за момент настъпи плътна, странна тишина. Кери почувства силно желание да оближе устните си, но се въздържа. Тогава Джордж Досън каза:

— Господи, странно изглеждаш, Рос.

— Кога слезе от клона, Бомба? — усмихна се Томи.

Досън се впусна напред с вдигнати юмруци и в миг Кери усети да я обзема пронизителен ужас. В напрегнатото ѝ състояние, тя беше на ръба да вдигне Джордж и да го метне през хола. Тогава си даде сметка, че това е стара игра, често практикувана и обичана.

Двамата се боксираха в центъра на нарастващия кръг. Тогава Джордж, който беше ръгнат на два пъти в ребрата, започна да кряка и вика:

— Убийте тези Конги! Хванете ония Гууки! Копията! Тигрови клетки!

И Томи свали гарда, смеейки се.

— Не се тревожи за тях — каза Фрида, почесвайки се по носа. — Ако се убият един друг, аз ще танцувам с теб.

— Изглеждат твърде глупави, за да убиват — осмели се да вметне Кери — Като динозаври.

И когато Фрида ѝ намигна, почувствува нещо много старо и ръждясало да се отпуска вътре в нея. Обзе я някаква топлина. Облекчение. Свобода.

— От къде си купи роклята? — попита Фрида — Харесвам я.

— Уших си я сама.

— Уши си я? — Очите на Фрида се разшириха от истинска почуда. — Ама наистина ли?

Кери почувствува, че се изчервява силно.

— Да. Аз я уших. Аз... аз обичам да шия. Купих плата от „Джонс“ в Андоувър. Кройката е наистина много лесна.

— Хайде — каза Джон, обръщайки се към всички. — Музиката ще започне.

Когато влизаха Джордж разиграваше импресии на Боби Пикет и гримасничеше. Кери обясняваше на Фрида за роклята си и Томи се подхилваше с ръце в джобовете. Су би му казала, че така разваля линията на сакото си, но, по дяволите, изглежда помагаше. До сега помагаше добре.

На него, на Джордж и на Фрида им оставаха по-малко от два часа живот.

От: „Сянката експлодира“ (стр. 132)

Позицията на комисията Уайт за това, което е послужило като спусък за отприщването на цялата работа — две кофи свинска кръв, поставени на една греда над сцената — е много слаба и колеблива дори и в светлината на оскъдните конкретни доказателства. Ако човек реши да се довери на устните свидетелства на кръга най-близки приятели на Нолан (и, за да бъдем безпощадно честни, трябва да признаем, че те не изглеждат достатъчно интелигентни, за да им се доверим), тогава излиза, че Нолан е поел тази част от конспирацията изцяло в свои ръце и е действал по свое усмотрение...

Не говореше, когато шофираше; обичаше да шофира. Това му създаваше усещане за власт, което не можеше да си съперничи с нищо друго, даже и с чукането.

Пътят се извиваше пред тях като черно-бяла фотография и стрелката на скоростомера потрепваше малко над седемдесет. Той беше от семейство, което, според терминологията на социалните работници, се определяше като разбито; баща му си беше вдигнал чуковете след като се провали с една авантюра с лошо стопанисвана бензиностанция; тогава Били беше на дванадесет години. А майка му имаше четири гаджета според последното преброяване. Брус беше най-

предпочитан в момента. Работеше в Сийграмс 7. Тя все повече заприличваше на дебела торба.

А колата: колата, със собствените си мистични силови линии го подхранваше с чувство за сила и слава. Тя го правеше човек, с когото другите да се съобразяват, човек с „манна“. Не случайно повечето от чукането беше правил на задната седалка. Колата беше негов роб и негов Бог. Тя даваше и можеше да взема. Били я беше използвал, за да взема, много пъти. В дългите, безсънни нощи, когато майка му и Брус се караха, Били си напукваше пуканки и излизаше на лов за скитащи кучки. Понякога сутрин оставяше колата да се вмъкне с изгасен мотор в гаража, който беше построил зад къщата, с броня, потънала във вода.

Тя вече познаваше привичките му достатъчно добре, за да не си прави труда да започва разговор, който и без това щеше да бъде напълно игнориран. Седеше до него с един крак подвит под тялото ѝ и гризеше кокалчето на пръста си. Фаровете на колите, които просветваха срещу тях по шосе 302, блясваха в косата ѝ, обливайки я в сребро.

Той се чудеше колко ще я задържи. Може би не дълго, след тази нощ. Всичко някакси беше довело до това, дори и началните дни, и когато свършеха днес, спойката, която ги държеше заедно, щеше да изтънее, можеше да се разтопи и щяха да останат с учудването си как въобще е могло да се случи. Той си мислеше, че тя все по-малко щеше да прилича на богиня и все повече щеше да се превръща в типичната кучка от отбраното общество, а от това все повече щеше да му се иска да я потупва малко с колана. Или, може би, много. Да натрие носа ѝ с него.

Изправиха се на Брикярд Хил и в ниското под тях, беше училището, паркингът му изпълнен с блестящите коли на татковците. Усети познатото чувство на погнуса и омраза, които се надигаха в гърлото му. Ще им дадем нещо

(една нощ която да запомнят)

Можем да направим това.

Крилата с класните стаи бяха тъмни и мълчаливи, и пусти; фойето беше осветено с обичайната жълтеникава светлина, а камарата от стъкло, която беше в източната част на гимнастическия салон, грееше в мека, оранжева светлина, която беше ефирна, почти призрачна. Отново горчивият вкус и желанието да хвърля камъни.

— Виждам светлините, виждам светлините на бала — измърмори той.

— Ъ? — обърна се Крис към него, стресната в собствените си мисли.

— Нищо — докосна гърба на врата ѝ. — Мисля, че ще ти дам ти да дръпнеш конците.

Били направи всичко сам, защото знаеше чудесно, че не може да се довери на никой друг. Усвояването на този урок беше тежко, много по-тежко от уроците, които се учат в училище, но той го беше научил добре. Момчетата, с които беше ходил предишната нощ до фермата на Хенти, въобще не знаеха за какво му е кръвта. Навярно подозираха, че Крис има пръст в тази работа, но не можеха да са сигурни дори и в това.

Пристигна до училището само няколко минути, след като вечерта на четвъртък беше преваляла в утрото на петък и обиколи два пъти, за да се увери, че е пусто и, че никоя от двете полицейски коли на Чембърлейн не е наоколо.

Вкара колата в паркинга с изгасени фарове и зави към задната част на сградата. По-нататък просветваше футболното игрище под мембрана от тънко разстлана над земята мъгла. Отвори багажника и отключи хладилния сандък. Кръвта беше се втвърдила и замръзнала, но всичко беше наред. Имаше следващите двадесет и четири часа, за да се разтопи.

Сложи кофите на земята и извади някои инструменти от кутията, пхна ги в задния си джоб и грабна една кафява кесия от седалката. Вътре издрънчаха гайки.

Работеше без да бърза, със спокойната съсредоточеност на човек, който не очаква да бъде прекъснат. Салонът, в който щяха да бъдат танците, служеше едновременно и за училищна аула и малката редица прозорци гледащи към мястото, на което беше паркирал, се отваряха към пространство зад сцената, което служеше за склад. Подбра един плосък инструмент с край на шпатула и го мушна в малкия процеп между горния и долния панел на прозореца. Инструментът беше добър. Сам го беше направил в Чембърлейнската железарница. Преместваше го леко, докато накрая бравата на прозореца се освободи. Бутна панела нагоре и се вмъкна вътре.

Беше много тъмно. Разнасяше се миризма от старите бои на декорите на Драматичния кръжок. Наоколо като стражи стояха източените сенки на стойките и кутиите с инструменти на Бенд Съсайъти. Пианото на мистър Доунър стоеше в единия край.

Били извади фенерче от торбата, освети си пътя към сцената и мина пред червените плюшени завеси. Подът на салона, с очертаните баскетболни полета и много излъскана повърхност, блестеше като кехлибарена лагуна. Насочи светлината си към авансцената пред завесите. Там, с прозрачни тебеширени линии, някой беше очертал на пода силуетите на тронове на Краля и Кралицата, които щяха да бъдат поставени на следващия ден. Тогава цялата авансцена щеше да е обсипана с изкуствени цветя... защо, само Бог знае.

Изви врат и насочи лъча от фенерчето нагоре в тъмното. Отгоре в сенчести линии преминаваха греди. Гредите над дансинга бяха обвити с разтегателна хартия, но на мястото точно над авансцената, не бяха украсени. Малка завеска ги прикриваше и не се виждаха от салона. Тя прикриваше също и прожекторите, които щяха да осветяват паното с гондолата.

Били изгаси фенерчето, пристъпи към лявата страна на авансцената и се покатери по стоманената стълба, закрепена с болтове към стената. Съдържанието на кафявата му торба, която, за безопасно беше пхнал в ризата си подрънкваше със странно, празно веселие в пустия салон.

На горния край на стълбата имаше малка платформа. Сега, като погледнеше към авансцената, сценичните решетки за декори оставаха отдясно, самият салон — от ляво. Имаше решетки с всевъзможни декори на Драматичния кръжок, някои от тях чак от 1920 г. Един бюст на Палас, използван в някаква вехта драматична версия на „Гарванът“ на Едгар По, се блещеше срещу Били с празни очи от върха на една ръждясала решетка. Право напред вървеше греда, която пресичаше авансцената. Прожекторите, които щяха да осветяват паното, бяха прикрепени към нея с болтове.

Той стъпи върху нея и започна да се придвижва без усилие, без страх, над завеската. Тананикаше си тихо популярна мелодия. Върху гредата имаше поне един инч прах и краката му оставяха дълги, размазани следи. На половината път спря, опря се на колене и погледна надолу.

Да. С помощта на светлината на фенерчето можеше да различи тебеширените линии точно отдолу. Подсвирна си беззвучно.

Отбеляза с х точното място върху прахта и проследи с лъча на фенерчето пътя обратно до платформата. Никой нямаше да се качва тук до Бала; прожекторите, които щяха да осветяват паното и авансцената, където щяха да бъдат коронясани Краля и Кралицата

(добре ще ги короняса той)

се контролираха от шалтера зад сцената. Всеки, който би погледнал право нагоре отдолу, би бил заслепен от тези същите прожектори. Пригответленията му щяха да бъдат забелязани само, ако някой се качи горе при скарите за нещо. Не вярваше, че някой би направил това. Рискът беше приемлив.

Отвори кафявата торба и извади чифт гумени ръкавици „Плейтекс“, сложи ги и извади една от двете малки макари, които беше купил вчера. Беше ги взел от една железария в Боксфърд, за по-сигурно. Пъхна няколко пирона в устата си, като цигари и взе чука. Все още тананикайки си през затворената уста, пълна с пирони, прикрепил макарата добре в ъгъла над платформата за оркестъра. До нея заби малък гвоздей с дупка.

Слезе по стълбата, прекоси пространството зад сцената и се покатери по друга стълба, недалеч от мястото, през което беше влязъл. Озова се в таванско помещение — нещо като училищен килер. Тук имаше топове училищни дневници, проядени от молци спортни униформи, стари учебници, огризани от мишки.

Като погледнеше наляво, можеше да освети над сценичните решетки и прожектори, макарата, която току-що беше закрепил. Като се обърнеше надясно в лицето го удряше хладният нощен въздух, нахлуващ от отдушник на стената. Все още тананикайки си, извади втората макара и я прикрепил.

Слезе пак долу, изпълзя през прозореца, който беше отворил и взе двете кофи със свинска кръв. Работеше вече половин час, а те още не показваха признаци за разтопяване. Вдигна кофите и отиде обратно до прозореца. В тъмното силуетът му приличаше на фермер, който се връща от първото доене. Повдигна кофите, пъхна ги вътре и влезе след това.

Беше му по-лесно да ходи по гредата с по една кофа във всяка ръка за равновесие. Когато стигна до отбелязания в прахта X, постави

долу кофите, взря се отново в очертанията с тебешир на авансцената, кимна и се върна обратно на платформата. Мислеше при последното си отиване при кофите да ги избърше, защото по тях имаше отпечатъци на Кени, Дон и Стив, но май по-добре да се откаже. Щяха да преживеят малка изненада в събота сутринта. Сви устни при тази мисъл.

Последното нещо в торбата беше кълбо канап от юта. Отиде обратно при кофите и завърза на хлабав възел дръжките и на двете. Прекара канапа през дупката на винта, след това — през макарата. Хвърли неразвиващото се кълбо отсреща към тавана и направи същото и там. Навярно не би му се видяло забавно да научи, че в мрака на аудиторията, покрит и изцапан с десетилетен прах, със сивите мушици, които летяха сънливо около косата му с форма на гарваново гнездо, той приличаше на гърбавия, малоумен Руде Голдберг, погълнат в строителството на по-добър миши капан.

Скупчи разхлабения канап на върха на камара от щайги, близо до отдушника. Слезе за последен път и си изтръска ръцете. Работата беше свършена.

Погледна през прозореца, провери се и скочи на земята. Затвори прозореца, провери отново лоста си и затвори ключалката доколкото можа. Тогава се върна при колата си.

Крис казваше, че има големи шансове Томи Рос и оная кучка Уайт да бъдат хората под кофите; тихомълком тя беше провела своята агитация с приятелите си. Това щеше да бъде добре, ако стане. Но, за Били, щеше да е добре и с всеки друг също.

Започваше да си мисли, че щеше да е добре, даже и ако там беше самата Крис.

Подкара колата.

От: „Името ми е Сузан Снел“ (стр. 48)

„Кери отишла да види Томи в деня преди бала. Чакала го навън пред класната стая и, той каза, че имала наистина нещастен вид, като че ли е мислела, че той ще й кресне да престане да виси наоколо и да му досажда.

Казала, че трябва да се прибере най-късно в единадесет и тридесет, защото иначе майка ѝ щяла да се тревожи. Казала, че не иска да му разваля вечерта или нещо такова, но че нямало да е честно да остави майка си да се тревожи.

Томи предложил да спрат след бала в Кени Фрут и да обърнат една бира с хамбургер. Всички други щели да ходят в Уестоубър или Люистън, така че те щели да бъдат сами. Лицето на Кери светнало, каза той. Казала му, че това би било добре. Много добре.

Това е момичето, което наричат чудовище. Искам добре да запомните това. Момиче, което можеше да се задоволи с хамбургер и халба бира след единствената си училищна танцова забава, само и само майка ѝ да не се безпокои...“

Първото нещо, което поразил Кери, когато влязоха, беше Разкошът. Не разкош, а Разкош. Наоколо се носеха красиви сенки в тафта, дантела, коприна, сатен. Въздухът беше наситен с аромата на цветя, обонянието непрестанно беше изненадвано от него. Момичета с рокли без гръб, с дълбоки деколтета, разкриващи гънката между гърдите им, с Имперски талии, дълги поли, волани. Ослепително бели официални сака, пристегнати пояси, черни обувки, излъскани до блясък.

На дансинга имаше малко хора все още и в меката, въртяща се мъглявина те изглеждаха като безплътни същества. Тя всъщност не искаше да ги вижда като свои съученици. Искеше да бъдат красиви непознати.

Ръката на Томи държеше здраво лакътя ѝ.

— Паното е красиво — каза той.

— Да — съгласи се тя почти шепнешком.

Беше добило някакво меко земно лъчение под оранжевите светли петна, гондолиерът облегнат с безкрайна отпуснатост на веслото си, а слънцето огрява всичко наоколо и върховете на сградите се сливат над градския канал. Осени я внезапна и лека мисъл, че този момент ще остане с нея завинаги, непрестанно в паметта ѝ.

Съмняваше се дали всички останали го чувстваха — те бяха виждали света — но дори и Джордж беше замлъкнал за миг докато гледаха и сцената, ароматът, дори звукът на оркестъра, който свиреше

смътно различима филмова музика, бяха запечатани в нея завинаги и тя беше спокойна. Душата ѝ позна минута спокойствие, като че ли беше разгъната и изгладена с ютия.

— Йехууу — извика Джордж изведнъж и поведе Фрида към дансинга. Започна саркастични буйни джазови стъпки следвайки вехтата музика от времето на биг-бендите и някой му извика. Джордж изтрака с токовете, изхили се и започна бесен казашки пирует с кръстосани ръце, от който едва не падна по задник на земята.

— Джордж е забавен — усмихна се Кери.

— Несъмнено. Той е добро момче. Тук има много добри хора. Искаш ли да седнеш?

— Да — отвърна с благодарност.

Той отиде обратно до вратата и се върна с Норма Уотсън, чиято коса беше изтеглена нагоре в огромна, рошава експлозия.

— На другата СТРАНА сте, — каза и огледа Кери отгоре до долу, търсейки измъкната презрамка, цъфнали пъпки или някакви други вести, които да занесе като се върне на входа, след като изпълни задачата си. — ХУБАВА е роклята ти, Кери. От къде я взе?

Кери ѝ каза, докато Норма ги водеше към масата, покрай дансинга. От нея се разнасяха аромати на сапун „Ейвън“, парфюм от „Уоолуорт“ и дъвка „Джуси Фрут“.

До масата имаше два сгъваеми стола (обвързани и накичени с панделки от неизменната разтегателна хартия) и самата маса беше украсена с разтегателна хартия в цветовете на училището. Върху нея имаше свещ, затъкната във винена бутилка, програма за танците, тънък позлатен молив и два сувенира за празника — гондоли, пълни с различни ядки от „Плантърс“.

— Не мога да го ПОЕМА — казваше Норма. — Изглеждаш толкова РАЗЛИЧНА. — Погледна Кери странно, крадешком и това я накара да се почувства нервна. — Ти определено БЛЕСТИШ. Каква е ТАЙНАТА ти?

— Аз съм тайната любовница на Дон Маклийн — каза Кери. Томи прихна, но бързо сподави кикота си. Усмивката на Норма помръкна малко, а Кери беше удивена от собственото си остроумие и дързост. Така изглежда човек когато на него му се присмиват. Като че ли пчела го е ужалила отзад. Кери установи, че ѝ се харесва Норма да изглежда така. Това определено не беше християнско чувство.

— Добре, трябва да се връщам — каза Норма. — Не е ли ВЪЛНУВАЩО, Томи? — Усмивката ѝ беше състрадателна. — Не би ли било вълнуващо да...

— Студена пот се стича по бедрата ми на ручеи, — каза Томи мрачно.

Норма си тръгна със странна, объркана усмивка. Нещата не вървяха така както се очакваше. Всички знаеха как се очаква да се развиват нещата при Кери. Томи се изкиска отново.

— Искаш ли да танцуваме? — попита я.

Тя не можеше да танцува, но все още не беше готова да признае това.

— Нека поседнем за минута.

Видя свещта докато Томи придърпваше стола ѝ, за да седне и го попита дали би я запалил. Той я запали. Очите им се срещнаха над пламъка. Той се пресегна и хвана ръката ѝ. Оркестърът продължаваше да свири.

От: „Сянката експлодира“ (стр.133-134)

Навярно майката на Кери ще стане обект на цялостно изследване някой ден, когато темата за самата Кери придобие по-академичен характер. Аз самият бих опитал да направя това, ако не за друго, то поне, за да се добера до семейното дърво на Бигъм. Би било изключително интересно да видим на какви странни неща може да попаднем като се върнем с две-три поколения назад...

И налице е, разбира се, фактът, че Кери се е върнала вкъщи в Нощта на Бала. Защо? Трудно е да се каже доколко мотивите на Кери по това време са нормални. Може да е отишла за оправдание и опрощение, а може и да е отишла с ясната цел да извърши майкоубийство. Във всички случаи, наличните факти показват, че Маргарет Уайт изглежда я е чакала...

Къщата беше напълно тиха.

Беше излязла.

Вечерта.

Излязла.

Маргарет Уайт влезе бавно от спалнята си в дневната стая. Първо беше дошло кръвотечението и мръсните помисли, които Дяволът изпраща с него. След това — тази адска сила, която ѝ беше дал Дяволът. Тя дойде по времето на кръвта и времето на космите по тялото, разбира се. О, тя познаваше Силата на Дявола. Собствената ѝ баба я притежаваше. Тя можеше да запали камината без даже да се помръдне от люлеещия се стол до прозореца. Тя караше очите ѝ да блестят с

(няма да търпиш вещица да живее)

някаква магьосническа светлина. А понякога на вечеря захарницата започваше да се върти бясно като дервиш. Когато това се случваше Баба кудкудякаше дивашки и бръщолевеше несвързано и правеше знака на Лошото Око около себе си. Понякога се задъхваше като куче в горещ ден и когато умря от сърдечен удар на шестдесет и шест години, вече сенилна до идиотизъм, Кери нямаше още и годинка. Не бяха минали и четири седмици от погребението на Баба, когато, веднъж Маргарет влезе в спалнята си и намери момиченцето, което лежеше в люлката, да се смее и гука като наблюдаваше шише, което се поклащаше, висейки свободно във въздуха над главата ѝ.

Маргарет едва не я уби тогава. Ралф я спря.

Не трябваше да допуска да я спре.

Сега Маргарет Уайт стоеше в средата на дневната. Христос от Разпятието я гледаше с наранени, страдащи, укорителни очи. Часовникът с кукувицата тик-такаше. Беше осем и десет.

Тя можеше да почувства, буквално да почувствува Дяволската Сила, която работеше в Кери. Тя пролазваше по цялото ѝ тяло, повдигайки и оттласквайки я като с лоши, гъделичкащи пръсти. Беше започнала да изпълнява задълженията си отново, когато Кери беше на три години и я беше хванала да гледа греховно Дяволската мръсница от съседния двор. Тогава дойдоха камъните и тя беше отслабнала. Но силата се върна отново след тринадесет години. С Бог шега не бива.

Първо кръвта, след това Силата,

(напиши си името напиши го с кръв)

а сега момчето и танците и той ще я заведе в крайпътно заведение след това, ще я закара на паркинга, ще я вкара на задната седалка, ще я вземе...

Кръв, свежа кръв. Кръвта беше винаги в дъното на това и само кръвта можеше да изкупи греха.

Тя беше голяма жена, с масивни ръце над лактите, които бяха умалили раменете ѝ до вдлъбнатини, но главата ѝ изглеждаше изненадващо малка на края на силния ѝ врат с изпъкнали жили. Лицето ѝ някога е било красиво. Все още беше красиво по един особен, фанатизиран начин. Но очите ѝ бяха приели един странен, блуждаещ вид, а около непреклонната, но някакси слаба уста, се бяха образували жестоки, дълбоки бръчки. Косата ѝ, която беше почти съвсем черна преди една година, сега беше почти съвсем бяла.

Единственият начин да убиеш греха, истинския черен грях, е да го удавиш в кръвта на

(тя трябва да бъде пожертвана)

покаяващо се сърце. Съвсем сигурно е, че Бог разбираше това и беше положил пръста си върху нея. Не беше ли сам Бог изкомандвал Авраам да заведе сина си Исак горе на върха на планината?

Прошляпа навън към кухнята със старите си, шатрави чехли и отвори чекмеджето за кухненски прибори. Ножът, който използваша за рязане на месо, беше дълъг и остър, вдлъбнат като дъга по средата от непрестанното точене. Седна на високия стол до плота, извади бруса от малката му алуминиева чинийка и започна да го прокарва по лъскавия край на острието с апатичното, болезнено съсредоточено внимание на прокълнатия.

Часовникът с кукувицата тик-такаше и тик-такаше и най-накрая птичето изскочи навън, за да изкука веднъж и оповести осем и половина.

В устата ѝ имаше вкус на маслини.

КЛАСЪТ НА АБИТУРИЕНТИТЕ ПРЕДСТАВЯ ПРОЛЕТНИЯ
БАЛ 79-ТА

27 Май, 1979

Свирят: Били Босмън Бенд

Джоси енд Мунглоус

ПРОГРАМА

„Кабаре“ — Бейтън Туърлинг

„500 мили“

„Лимоново дърво“

„Господин с тамбурина“
Фолк музика от Джон Суидън и Морийн Коуан
„Улицата, на която живееш“
„На главата ми падат капки дъжд“
Хор на Гимназията Иуйн
„Мост над бурни води“

ПРИДРУЖИТЕЛИ

Мистър Стивънс, мис Гиър, мистър и мисис Люблин, мис Дисжардин.

Коронация в 22.00 часа

Запомнете — това е ВАШИЯТ бал; направете го такъв, че да го запомните завинаги!

Когато я покани за трети път, Кери трябваше да признае, че не умее да танцува. Не добави, че сега, когато рок-съставът беше поел щафетата за половин час, тя щеше да се чувства не на място, ако започне да се върти на дансинга.

(и грешна)

да, и грешна.

Томи кимна и се усмихна. Наклони се към нея и каза, че мрази да танцува. Би ли искала да станат и обиколят по другите маси? Към гърлото ѝ пропълзя вълна на ужас, но кимна. Да, добре би било. Той се грижеше за нея. И тя трябваше да се грижи за него (дори и той да не очакваше това от нея); това беше част от сделката. А и се чувстваше прочистена от магията на вечерта. Изведнъж се изпълни с надежда, че никой няма да протегне крак да я спъне, или да направи зад гърба ѝ знак, че е смахната, или да плисне вода в лицето ѝ и да отстъпи кривейки се, докато всички останали се смеят и подвикват.

Ако имаше магия, тя не беше божествена, а езическа.

— Кери? — чу колеблив глас.

Толкова се беше унесла да наблюдава оркестъра и дансинга, и другите маси, че не беше видяла някой да се приближава до масата им въобще. Томи беше отишъл да вземе пунш.

Обърна се и видя мис Дисжардин.

В първия миг двете само се гледаха, а помежду им премина споменът, предаван

(тя ме видя тя ме видя гола и плачеща и окървавена)

без думи или мисли. С очи.

— Много добре изглеждате, мис Дисжардин, — каза накрая Кери срамежливо.

Истина беше. Беше облечена в опъната по тялото сребриста лъскава рокля, чудесно подхождаща на русата ѝ коса, която беше вдигната нагоре. На врата ѝ висеше много семпъл медальон. Изглеждаше много млада, достатъчно млада, за да е участничка, а не придружителка в Бала.

— Благодаря — поколеба се и след това постави ръката си, облечена в ръкавица, върху ръката на Кери. — Ти си красива — каза и всяка дума беше натоварена с особено съдържание.

Кери почувствува, че се изчервява отново и сведе очи към масата.

— Толкова мило от ваша страна да кажете това. Знам, че не съм... наистина... но, благодаря ви.

— Истина е — каза Дисжардин. — Кери, всичко, което се случи преди... добре де, всичко е забравено. Исках да знаеш това.

— Аз не мога да го забравя — каза Кери. Вдигна очи. Думите, които напиреха на устата ѝ бяха: „Не обвинявам вече никого“. Сдържа ги. Беше лъжа. Обвиняваше всички тях и винаги щеше да ги обвинява, а повече от всичко на света искаше да бъде честна. — Но вече е приключило. Сега вече е приключило.

Мис Дисжардин се усмихна и очите ѝ като че ли улавяха и задържаха меката смес от светлини в някакъв влажен блясък. Погледна към дансинга. Кери проследи погледа ѝ.

— Спомням си моя собствен бал — каза Дисжардин меко. — Като се качих на токчета, бях два инча по-висока от момчето, с което отидох. Той ми даде букетче, което не отиваше на роклята ми. Ауспухът на колата му беше счупен и моторът... о, страшен пукот. Но беше вълшебно. Дори не знам защо. Но никога след това не съм имала среща като тази, никога. — Погледна Кери. — И за теб ли е така?

— Много е хубаво — каза Кери.

— И това ли е всичко?

— Не, има и още нещо. Не бих могла да кажа всичко. На никого. Дисжардин се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Няма да го забравиш никога — каза, — никога.

— Мисля, че сте права.

— Приятно прекарване, Кери.

— Благодаря.

Томи дойде с чашите пунш точно когато Дисжардин си тръгна към масите на придружителите, заобикаляйки дансинга.

— Какво искаше? — попита той, поставяйки внимателно чашите на масата.

— Мисля, че искаше да каже, че съжاليا, — каза Кери, гледайки след нея.

(мамо отпусни каишките на престилката си аз пораствам)

и така искаше да бъде.

— Виж — каза той когато ставаха.

Двама или трима сценични работници избутваха тронове за Краля и Кралицата, а мистър Лавоайе, председателят на настоятелството, ги напътваше с ръце към очертаните места на сцената. Помисли си, че тези тронове приличат на мебели от времето на Крал Артур, така както бяха обвити целите в ослепително бяло, по което бяха накачени живи цветя и огромни знамена от разтегателна хартия.

— Красиви са, — каза тя.

— Ти си красива — каза Томи и тя се почувствува съвсем сигурна, че нищо лошо не можеше да се случи тази вечер — може би дори те самите да бъдат избрани за Крал и Кралица на Бала. Усмихна се на собствената си суета.

Беше девет часа.

Су Снел седеше мълчаливо в дневната, подшиваше подгъва на една рокля и слушаше албума Лонг Джон Силвър на Джеферсън Еърплейн. Плочата беше стара и стържеше, но мелодията беше успокояваща.

Майка ѝ и баща ѝ бяха излезли да прекарат вечерта навън. Те знаеха какво става, сигурна беше, но ѝ бяха спестили празните приказки за това как се гордеят със Своето Момиче или колко са доволни от това, че тя накрая Пораства. Доволна беше, че я оставиха сама, тъй като все още имаше съмнения относно мотивите си и се страхуваше да ги анализира много дълбоко, защото можеше да открие искрата на користта, която да свети и ѝ смигва иззад черната завеса на подсъзнанието.

Беше го направила и това беше достатъчно, задоволяваше я.

(той може да се влюби в нея)

Вдигна очи, като че ли някой беше проговорил от антрето, с изплашена усмивка, потрепваща на устните ѝ. Това щеше да бъде завършек като в приказка, нали? Принцът се навежда над Спящата Красавица, докосва устни до нейните.

Су, не знам как да ти кажа това, но...

Усмивката изчезна.

Мензисът ѝ беше закъснял. Почти с една седмица. А винаги беше точен като часовник.

Грамофонът изщрака; върху диска се спусна нова плоча. Във внезапно настъпилата тишина, чу как нещо вътре в нея се преобърна. Навярно просто душата ѝ.

Беше девет и петнадесет.

Били докара колата в отдалечения ъгъл на паркинга и я паркира в квадрат, който гледаше към асфалтовата алея, водеща към главния път. Крис понечи да слезе, но той я бутна обратно на седалката.

— Какво — попита тя нервно.

— Използват мегафон, за да оповестят Краля и Кралицата — каза той. — След това единият от оркестрите ще изсвири училищния химн. Това значи, че те седат там, на онези тронове.

— Знам всичко това. Пусни ме, боли.

Той стисна китката ѝ още по-силно и почувствува как дребните ѝ кости изпукват. Достави му мрачно удоволствие. Тя не извика. Добро момиче беше.

— Слушай сега. Искам да знаеш в какво участвуваш. Ще дръпнеш въжето когато свири музиката. Силно ще го дръпнеш. Между макарите е малко хлабаво, но не много. Като го дръпнеш и усетиш, че кофите падат, ще бягаш. Няма да стоиш наоколо, за да слушаш писъците или за нещо друго. Тази работа не е играчка. Това е криминално престъпление, разбираш ли? За него няма да те глобят. Ще те бутнат в затвора и ще те подключат там.

За него това беше огромна реч.

Очите ѝ само светеха срещу него, изпълнени с непокорен гняв.

— Разбра ли?

— Да.

— Добре. Като паднат кофите, аз ще се затичам. Като стигна до колата, тръгвам веднага. Ако си там, можеш да дойдеш. Ако не си, оставям те. Ако те оставя, ти ще се раздрънкаш. Ще те убия. Вярваш ли ми?

— Да. Махни си шибаната ръка от мен.

Махна я. Неволна усмивка докосна лицето му.

— Добре. Всичко ще бъде наред.

Излязоха от колата.

Беше почти девет и половина.

Вик Муни, председател на абитуриентския клас, викаше бодро в микрофона:

— Хайде, дами и господа. Седнете на местата си, моля. Време е да гласуваме. Ще гласуваме за Крал и Кралица.

— Това състезание обижда жените — извика Майра Круз, смутено и незлобливо.

— Обижда и мъжете — отвърна ѝ силно Джордж Досън и в салона се разнесе смях.

Майра премълча. Беше изказала протеста си.

— Заемете местата си, моля! — усмихваше се Вик пред микрофона, силно изчервен, почесвайки една пъпка на бузата си. Огромният венециански гондолиер поглеждаше сънливо над рамото му. — Време е да гласуваме.

Кери и Томи седнаха. Тина Блейк и Норма Уотсън разнасяха ксерокопираните бюлетини и когато ги пусна на масата им, Норма прошепна:

— КЪСМЕТ!

Кери вдигна бюлетината и започна да я изучава. Устата ѝ се отвори от почуда.

— Томи, ние сме тук!

— Да, видях — каза той. — В училището гласуват за отделен кандидат и неговият компаньон е въввлечен, ще не ще. Така че, приветствам те на борда. Искаш ли да се откажем?

— Ти искаш ли да се откажем? — захапа устни и го погледна Кери.

— Не, по дяволите — отвърна той весело. — Ако спечелиш, трябва само да седнеш там докато изсвирят училищния химн, да изтанцуваш един танц и да размахаш скиптъра с вид на пълен идиот.

Снимат те за училищния албум, така че всеки да може да види, че изглеждаш съвсем като пълен идиот.

— За кого ще гласуваме? — Погледна умислено малкия молив до гондолата ѝ с ядки. — Те са повече твоята тайфа, не моята. Всъщност, аз въобще нямам тайфа.

— Хайде да гласуваме за себе си — повдигна рамене той.

— Фалшивата скромност да върви по дяволите.

Тя се изсмя силно и притисна ръка до устата си. Звукът ѝ беше напълно непознат. И преди да се замисли, очерта кръг около техните имена, на трето място в колонката. Малкият молив се счупи в ръката ѝ и тя ахна. Тресчица се беше забила в меката част на върха на единия ѝ пръст и там се появи капка кръв.

— Нарани ли се?

— Не — усмихна се тя, но изведнъж откри, че това ѝ е много трудно. Видът на кръвта я отвращаваше. Забърса я с кърпичка. — Но счупих молива, а той е сувенир. Ама че съм глупачка.

— Ето ти гондолката — каза той и я побутна към нея. — Биип, биип.

Гърлото ѝ се стегна и почувства, че ще се разплаче, а после ще се срамува за това. Не се разплака, но пред очите ѝ започна да се мержелее, като че ли гледаше през призма и наведе глава, така че той да не забележи.

Оркестърът свиреше лека музика за запълване на времето докато членовете на Дружеството на Честта събираха сгънатите бюлетини. Занесоха ги на масата на придружителите до вратата, където Вик и Стивънс и Люблинови ги преброяваха. Мис Гиър следеше всичко това с мрачни, остри като свредел очи.

Кери почувства, че вътре в нея неволно се надига напрежение, от което мускулите на стомаха ѝ се опъваха. Стисна ръката на Томи. Абсурдно беше, разбира се. Никой нямаше да гласува за тях. За жребецът навярно биха гласували, но не и когато той е обвързан в тандем с една крава. Сигурно щяха да спечелят Френк и Джесика или, може би, Дон Фарман и Хелън Шайърс. Или... по дяволите!

Две от купчинките нарастваха по-бързо от другите.

Мистър Стивънс свърши разгъването на бюлетините и всички те се изредиха да броят големите купчини, които изглеждаха горе-долу еднакви. Главите им се скупчиха, поговориха си нещо и ги преброиха

още веднъж. Мистър Стивънс кимна, прелисти с палец бюлетините като човек, който ще раздава карти за покер и ги подаде на Вик. Той се качи отново на сцената и застана до микрофона. Усмихна се нервно, чукна по микрофона и премига от внезапното му биене. Едвам не изпусна бюлетините на пода, който беше покрит с тежки електрически кабели. Някой се изкиска.

— Имаме една малка засечка — каза безизразно. — Мистър Люблин казва, че за първи път в историята на Пролетния бал...

— Откога я отчита? — извика някой зад Томи. — От хиляда и осемстотната година ли?

— Получи се завръзка.

Това предизвика мърморене в тълпата.

— На точки или на раета? — извика Джордж Досън и в залата се чу смях.

Вик пусна изкривена тънка усмивка и едва не изтърва бюлетините пак.

— Шестдесет и три гласа за Френк Гриър и Джесика Маклийн и шестдесет и три гласа за Томас Рос и Кери Уайт.

Съобщението беше последвано от моментна тишина, след това избухнаха внезапни аплодисменти. Томи погледна към партньорката си. Главата ѝ беше сведена, като че ли засрамено, но изведнъж го обзе чувство

(Кери Кери Кери)

не много различно от онова, което беше изпитал когато я покани на бала. Като че ли нещо чуждо прощаваше в съзнанието му, повтаряйки името на Кери отново и отново. Като че ли...

— Внимание — викаше Вик. — Моля за вашето внимание. — Аплодисментите стихнаха. — Ще гласуваме за двете двойки. Когато разпоредителите, които разнасят листовите стигнат до вас, моля напишете двойката, която предпочитате.

Остави микрофона с явно облекчение.

Бюлетините бяха разнесени. Това бяха листчета, откъснати набързо, от останали програми за бала. Оркестърът свиреше, без никой да го забелязва и всички разговаряха възбудено.

— Аплодисментите не бяха за нас — каза Кери като вдигна поглед. Това, което той беше почувствал (или си мислеше, че е почувствал) беше отминало. — Не може да са били за нас.

— Може би са били за теб.
Погледна го, онемяла.

— Защо се бавят толкова? — изсъска му тя. — Чух, че ръкопляскаха, това трябва да е било. Ако ти си...

Канапът висеше между тях отпуснато, недокосван след като Били беше прокарал гаечен ключ през отдушника и го беше измъкнал.

— Не се безпокой — каза той спокойно. — Ще изсвирят училищния химн. Винаги така правят.

— Ама...

— Затваряй си устата. Много дрънкаш. — Върхът на цигарата му премигваше миролюбиво в тъмното.

Тя млъкна. Но

(о само веднъж да свърши това ще омекнеш като тесто или ще трябва да легнеш със собствените си топки носещ)

умът ѝ прескачаше бясно по думите му, подреждайки ги. Никой не разговаряше с нея по този начин. Баща ѝ беше адвокат.

Беше десет без седем.

Той държеше счупения молив в ръката, готов да пише с него, когато тя докосна китката му леко, но настойчиво.

— Недей...

— Какво?

— Не гласувай за нас — каза накрая.

— Защо? — Повдигна вежди въпросително. — Ако хлътнеш в нещо, по-добре е с двата крака. Така казва майка ми.

(майка)

В ума ѝ веднага изникна образа на майка ѝ която произнася безкрайни молитви към онзи безличен, окачен на стълбовете Бог, който посича с огнен меч в ръка паркингите на крайпътните заведения. Мрачен ужас се надигна в нея и трябваше да се бори с цялото си същество, за да го подтисне. Не можеше да обясни страха си, предчувствието за нещо страшно. Можа само да се усмихне безпомощно и да промълви:

— Недей. Моля те.

Членовете на Дружеството на честта се връщаха да събират сгънатите листове. Той се поколеба за момент, след това набързо

надраска „Томи и Кери“ на назъбеното листче.

— За теб — каза. — Тази вечер ти си първа класа.

Не можеше да му отвърне, защото предчувствието беше в нея с образа на майка ѝ.

Ножът отхвъркна от бруса и в миг проряза меката плът под палеца ѝ.

Погледна раната. От зиналия ѝ отвор бавно изтичаше гъста кръв и по ръката ѝ се стичаше на петно върху износения линолеум на кухненския под. Значи добре. Добре беше. Острието беше опитало плът и пуснало кръв. Не я превърза, а докосна струйката кръв с острия ръб на ножа, оставяйки кръвта да замъгли стоманения му блясък. Започна пак да го точи, без да обръща внимание на капките кръв, които оплискваха роклята ѝ.

Ако дясното ти око те обижда, извади го.

Може и да беше тежко библейско предписание, но то беше сладостно и хубаво. Предписание, подходящо за онези, които се прокрадват като сенки през вратите на хотелите-бардаци и се шмугват в гъсталаците около алеите.

Извади го

(о и отворотелната музика която свирят)

Извади го

(момичетата показват белъто си как е потънало как е потънало в кръв)

Оо!

Часовникът с кукувицата започна да бие десет и

(да ѝ извади червата и да ги хвърли на пода)

ако дясното ти око те обиди, извади го

Беше свършила с роклята, а не можеше да гледа телевизия или да си извади книга или да се обади на Нанси. Нямахше какво да прави, освен да седи на дивана с лице към тъмнината в кухненския прозорец и да усеща как вътре в нея се надига някакъв безименен страх, като дете, което се приближава към ужасен край.

Въздъхна и започна разсеяно да мачка ръцете си. Бяха студени и вкочанени. Беше десет и дванадесет и нямаше никаква причина,

наистина никаква причина да се чувства така, като че ли приближаваше края на света.

Купчините бяха по-високи този път, но пак изглеждаха съвсем еднакви. Отново ги преброиха три пъти, за да са сигурни. След това Вик Муни отиде пак на микрофона. Направи малка пауза, вдъхвайки мъглявото усещане на напрежение, което витаеше във въздуха и след това обяви простичко:

— Томи и Кери печелят. С един глас.

За миг — мъртва тишина, след това салонът отново гръмна от аплодисменти, в някои от тях не липсваха подигравателните полутонове. Кери пое дъх изплашено и Томи почувства отново (но само за миг) онова странно замайване в главата си

(Кери Кери Кери Кери)

което, като че ли изтриваше всякакви мисли, освен името и образа на това странно момиче, с което беше дошъл. За миг той буквално се вцепени.

Нещо падна на пода и издрънча и в същия момент свещта между тях потрепна и изгасна.

Джоси и Мунглоус свиреха джазиран вариант на Помп енд Съркамстънс, разпоредителите се появиха на масата им (почти магически: всичко това беше репетирано упорито от Мис Гиър, която, според мълата, изяжда бавните и тромави разпоредители за обяд), скиптър, завит в алуминиево фолио, беше поставен в ръката на Томи, наметало с яка от рунтава кучешка козина беше праметнато през раменете на Кери и момче и момиче в бели блейзъри ги поведоха по централната пътека. Оркестърът гърмеше. Публиката ръкопляскаше. Мис Гиър изглеждаше удовлетворена. Томи Рос се подсмиваше развеселен.

Заведоха ги горе по стълбата на сцената, поставиха ги да седнат на тронове. Аплодисментите все още гърмяха. В тях вече не се долавяше сарказъм; бяха честни и дълбоки, малко страшни. Кери беше доволна, че можа да седне. Всичко ставаше твърде бързо. Краката ѝ трепереха и изведнъж, въпреки сравнително високото деколте на роклята ѝ, я обзе чувството, че гърдите ѝ

(мръснивъзглавници)

са ужасно разголени. Шумът от аплодисментите я замайваше, караше я да се чувства почти пияна от пунша. Част от нея беше наистина убедена, че всичко това е сън, от който ще се събуди със смесено чувство на облекчение и загуба.

Вик избумтя в микрофона:

— Кралят и Кралицата на Пролетен бал 1979 година Томи РОС и Кери УАЙТ.

Още аплодисменти се люшнаха, прогърмяха, изтрещяха. Томи Рос, вече в последните минути на своя живот, хвана ръката на Кери и ѝ се усмихна, мислейки, че интуицията на Сузи е била много точна. Тя успя някакси да му се усмихне в отговор.

Томи

(тя беше права и аз я обичам добре но обичам и тази също тази Кери тя е красива и аз ги обичам всичките светлината светлината в очите ѝ)

и Кери

(не мога да ги видя светлините са прекалено ярки мога да ги чуя но не мога да ги видя банята помни банята о мамо прекалено високо е мисля че искам да слезна долу о те смеят ли ми се и готвят ли се да мятат неща да ме сочат с пръст и да пицят от смях не мога да ги видя не мога да ги видя всичко блести)

и гредата отгоре над тях. Двата оркестъра гръмнаха с тактовете на училищния химн с внезапната хармония на медените инструменти и барабани. Публиката стана на крака и запя все още ръкопляскайки.

Беше десет нула седем часа.

Били точно беше прегънал крака, за да раздвижи ставите си. Крис Харгенсен стоеше до него със засилващи се признаци на нервност. Ръцете ѝ се триеха безцелно по ръбовете на джинсите, хапеше долната си устна, дъвчеше я.

— Мислиш, че ще гласуват за тях! — попита Били меко.

— Ще гласуват — отвърна му. — Нагласила съм работата. Защо продължават да ръкопляскат? Какво става там?

— Не ме питай, маце. Аз...

Изведнъж прогърмя училищният химн, мощно и плътно в мекия майски въздух и Крис подскочи като ужилена. Издаде лек вик от изненада.

Всички станете прави за Томас Иуйн Хиюуууу...

— Хайде — каза той. — Там са. — Очите му светеха меко в тъмнината. Странната полуусмивка отново докосна лицето му.

Тя облиза устните си. И двамата се втренчиха в канапа.

Ще издигнем знамето ти в небесатааааа

— Млъкни — прошепна тя. Цялата трепереше и в ума му мина мисълта, че тялото ѝ никога не е изглеждало така съблазнително и възбуждащо. Като свърши всичко това той щеше да я обладава дотогава докато всички други пъти когато е била обладавана заприличат на чукане с кутрето на първолак. Щеше да влезе в нея като суров кочан в масло.

— Не ти ли стиска, маце? — Наведе се към нея. — Няма да го дръпна вместо теб, маце. Може да си седи там до края на света.

С гордост носим червеното и бялотооооо

От устата ѝ изскочи рязък, приглушен полувик и тя се приведе напред и дръпна яростно канапа с две ръце. В първия момент той провисна хлабаво в ръцете ѝ и тя си помисли, че Били я беше изпързалял и не е закачил канапа на нищо. След това се опъна, застина за миг и рязко се плъзна през дланите ѝ, оставяйки тънка жулка.

— Аз... — започна

Музиката вътре замря с нестройно дрънчене. Откъслечни гласове продължиха да пеят малко след нея и после и те спряха. Възцари се минута тишина и след това някой изписка. Отново тишина.

Гледаха се втренчено в тъмнината, смразени от действието, което мисълта им не можеше да побере. Самият ѝ дъх застина като бучка лед в гърлото.

Тогава вътре започна смехът.

Беше десет и двадесет и пет и тя се чувстваше все по-зле и по-зле. Су стоеше на един крак пред газовата печка и чакаше млякото да започне да вдига пара, така че да може да разтвори нес-кафето в него. На два пъти беше се качвала горе и обличала нощницата си и двата пъти беше се спирала, притегляна, без никаква причина, от кухненския прозорец, който гледаше надолу към Брикярд Хил и детелината на Шосе номер 6, която водеше към града.

Сега, когато сирената, монтирана на кметството на Главната улица, започна изведнъж да вие в нощта, с паническите цикли на

надуване и издъхване, тя дори не се обърна веднага към прозореца, а само изключи котлона под млякото, за да не загори.

Градската сирена свиреше всеки ден в дванадесет на обяд и толкоз, освен в случаите когато събираше доброволните отряди на пожарникарите през сезона на полските пожари през август и септември. Тя беше строго предназначена за големи бедствия и воят ѝ звучеше ужасно, като в просъница, в празната къща.

Отиде до прозореца, но бавно. Воят на сирената се надигаше, спадаше, надигаше, спадаше. Някъде започнаха да свирят непрекъснато клаксони като при сватба. На тъмното стъкло можеше да види отражението си с разтворени устни, разширени очи. След това стъклото се замъгли от дъха ѝ и го размаза.

В съзнанието ѝ изникна полузабравен спомен. Като деца в началното училище бяха правили тренировки за противовъздушна отбрана. Когато учителката плеснеше с ръце и кажеше: „Градската сирена вие“, трябваше да пропълзиш под чина си, да сложиш ръце над главата си и да чакаш или отбоя или вражеските ракети да те направят на пух и прах. Сега свършено ясно

(градската сирена вие)

чу как тези думи отекнаха в съзнанието ѝ.

Далеко долу, вляво, където беше училищният паркинг — кръгът от луминесцентни лампи около него обозначаваше мястото му много ясно, въпреки че самото училище не се виждаше в тъмното — проблясна искра, като че ли Бог беше ударил кремък в огниво.

(там са, резервоарите с нефта)

Искрата потрепна, след това блесна в оранжеви пламъци. Сега вече се виждаше и училището и то гореше.

Беше вече тръгнала към килера, за да вземе палтото си, когато първият приглушен взрив разтърси пода под краката ѝ и порцеланът на майка ѝ в бюфета се раздрънча.

От: „Ние оцеляхме след «черния бал»“, от Норма Уотсън (Публикувана в Ридърс Дайджест, август, 1980 г. като статия, озаглавена „Драма в истинския живот“)

... това се случи толкова бързо, че никой всъщност не разбра какво става. Ние всички стояхме, аплодирахме и пеехме училищния химн. Тогава — аз бях на масата на разпоредителите точно до главния вход и гледах към сцената — големите прожектори над сцената осветиха нещо метално, което блясна силно. Стоях с Тина Блейк и Стела Норман и мисля, че и те видяха блясъка.

И изведнъж нещо огромно червено се разплиска във въздуха. Част от него плисна по паното и потече в дълги вади. Знаех в този миг, още дори преди да ги е обляло, че това е кръв. Стела Норман помислила, че е боя, но аз имах предчувствие, точно както когато брат ми беше блъснат от един сенокос.

Те бяха наквасени. Кери си изпати най-зле. Изглеждаше така, като че ли е била потопена в казан с червена боя. Просто седеше там. Не помръдваше. Съставът, който беше по-близо до сцената, Джоси и Мунглоус, беше оплискан. Бас-китаристът имаше бяла китара, но тя беше цялата оплискана.

— Господи, това е кръв — казах.

Като казах това Тина изпищя. Много силно и писъкът ѝ прокълтя през залата.

Хората бяха спрели да пеят и цареше пълна тишина. Не можех да се помръдна. Бях прикована на място. Погледнах нагоре и видях две кофи, които висяха високо над тронове, поклащаха се и се почукваха. От тях още капеше. Изведнъж паднаха, провличайки дълго хлабаво въже след себе си. Едната удари Томи Рос по главата. Изгърмя много силно, като гонг.

Тук някой се изсмя. Не знам кой беше, но не се смееше като човек, който е видял нещо смешно и весело. Беше груб, истеричен, ужасен смях.

В същия миг Кери отвори широко очи.

Тогава всички започнаха да се смеят. Аз също. Боже мой. Беше толкова... неземно.

Като бях малка имах една книжка на Уолт Дисни — Песента на Юга и в нея беше оная приказка на Чичо Ремус за тарбабито. Имаше и картинка на тарбаби, което седеше по средата на пътя и приличаше на ония, старовремските негърски магьосници с черни лица и големи бели очи. Като отвори очите си, Кери беше нещо такова. Те бяха единственото нещо по нея, което не беше напълно червено. И

светлината се отразяваше в тях, така че изглеждаха съвсем стъклени. Господ да ми е на помощ, ако не приличаше на Еди Кентър когато прави своите номера с извити навътре очи.

Това разсмя хората. Не можехме да се сдържим. Беше един от тези случаи, в които или се разсмиваш, или откачаш. Кери беше ядката на всички шеги от много време и усетихме, че тази вечер участвуваме в някаква много специална шега. Като че ли наблюдавахме как някой се присъединява отново към човешката раса и, аз лично, бях благодарна на Бога за това. И онова стана.

Онзи ужас.

Просто нямаше какво друго да правиш. Или трябваше да се смееш, или да плачеш. А кой можеше да се разплаче за Кери след всичките тези години?

Тя просто седеше там, гледайки ги втренчено, а смехът се надигаше все по-силно и по-силно. Хората се държаха за коремите и се превиваха, и я сочеха с пръсти. Томи беше единственият, който не гледаше към нея. Беше се отпуснал някакси надолу в трона, като че ли спеше. Но не се виждаше, че е ранен. И той беше целият оплискан с кръв.

И тогава лицето й... се пречупи. Не знам как иначе да го опиша. Вдигна ръце пред очите си и с мъка се надигна на крака. Почти се заплете в собствените си крака и падна на земята и това още повече разсмя всички. След това някакси... подскочи от сцената. Приличаше на голяма червена жаба, която подскача от листо на лилия. Едва не падна пак, но успя да се задържи на крака.

Мис Дисжардин изтича към нея и вече не се смееше. Беше протегнала ръце към Кери. Но изведнъж се извъртя и се блъсна в стената до сцената. Това беше най-странното нещо. Не се спъна, нищо такова. Като че ли някой я беше блъснал, но там нямаше никой.

Кери изтича през тълпата с ръце, притиснати до лицето и някой й подложи крак. Не знам кой беше, но тя се просна на земята по лице оставяйки дълга червена бразда по пода. И каза: „Ух!, спомням си това. Това ме разсмя още повече, това Керино «Ух». Започна да лази по пода, след това стана и се затича навън. Изтича точно покрай мен. Можех да усетя мириса на кръв. Миришеше на развалено и гнило.

Слезе по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж и излезе през вратата. И си отиде.

Смехът малко позагълхна, полека-лека. Някои хора още подсмърчаха и сумтяха. Лени Брок беше извадил голяма бяла носна кърпа и си бършеше очите. Сали Макманус беше толкова пребледняла, като че ли ще хвърли топа, но още се кискаше и изглежда не можеше да спре. Били Босмън просто стоеше там с малката си диригентска палка в ръка и поклащаше глава. Мистър Люблин седеше до мис Дисжардин и викаше да му дадат книжна салфетка. Носът ѝ беше разкървавен.

Трябва да сте наясно, че всичко това се случи за не повече от две минути. Никой не можеше да осмисли нещата. Всички бяхме шашнати. Някои се лутаха из залата, приказваха си, но малко. Хелън Шайърс избухна в плач и това накара някои да станат.

— Извикайте лекар — чу се вик тогава. — Хей, бързо повикайте лекар!

Беше Джоси Врек. Той беше горе на сцената, коленичил до Томи Рос, а лицето му — пребледняло като тебешир. Опита се да го повдигне, но тронът се прекатури и Томи се срути на земята.

Никой не помръдна. Всички гледаха като вцепенени. Имах чувството, че съм замръзнала на буца лед. Боже мой, беше единственото, което ми дойде на ум. Боже мой, Боже мой, Боже мой. И тогава се промъкна и другата мисъл — за Кери. И за Бога. Всичко беше измесено и това беше ужасно.

Стела погледна над главата ми и каза:

— Кери се върна.

— Да, вярно — казах аз.

Всички врати на фойето се затръшнаха. Звукът приличаше на пляскане с ръце. Някой отзад изпищя и това даде знак за паническото бягство. Хукнаха към вратите вкупом. Аз просто седях там, не вярвайки на очите си. И когато погледнах към вратата, точно преди първите от тях да стигнат там и да започнат да натискат, видях Кери, която гледаше навътре, лицето ѝ беше размазано като на индианец боядисан с цветовете на войната.

Усмиваше се.

Те бутаха вратите, блъскаха по тях, но не ги помръдваха. Още хора се скупчиха зад тях и виждах как смачкваха първите в мелето, които стенеха и хриптяха. Вратите не се отваряха, а те никога не се заключват — това е щатски закон.

Мистър Стивънс и мистър Люблин нагазиха в тълпата и започнаха да ги разблъскват, сграбчвайки ги за сака, ризи, за каквото падне. Всички пицяха и се бутаха като добитък. Мистър Стивънс удари шамари на няколко момичета и трясна Вик Муни по окото. Викаха им да излизат през задната противопожарна врата. Някой тръгнаха натам. Те са тези, които оцеляха.

И точно тогава започна да вали... поне така си помислих в началото. Навсякъде течеше вода. Погледнах нагоре и видях, че всички пожарогасители бяха развъртяни, из цялата зала. Водата се удряше по баскетболното игрище и се разплискваше. Джоси Врек крещеше на момчетата от състава си да изключат електрическите китари и микрофони, но те всички бяха изчезнали. Той скочи от сцената.

Паниката на вратите спря. Хората се отдръпваха оттам, с очи, вперени нагоре към тавана. Чух някой, мисля, че беше Дон Фарнъм, да казва: «Това ще развали баскетболното игрище».

Няколко души се приближиха до Томи Рос. Изведнъж почувствувах, че трябва да изляза от там. Хванах Тина Блейк за ръка и ѝ казах: «Да бягаме. Бързо».

За да стигнеш до противопожарния изход, трябва да минеш през къс коридор отляво на сцената. И там имаше пожарогасители, но те не бяха развинтени. И вратата беше отворена — виждах няколко души да излизат през нея тичешком. Но повечето просто стояха наоколо, на малки групички, пулеха се един срещу друг. Някои гледаха петното кръв на пода, където беше паднала Кери. Водата го измиваше.

Хванах Тина за ръка и започнах да я тегля към надписа ИЗХОД. В същия този миг блясна огромна светкавица, чу се писък и страхотен вой на микрофона. Обърнах се и видях Джоси Врек, хванал една от стойките за микрофон. Не можеше да я пусне. Очите му бяха изскочили от орбитите си, косата му се беше изправила и изглеждаше така, като че ли танцува. Краката му се плъзгаха във водата наоколо и от ризата му започна да излиза пушек.

Падна върху единия от усилвателите — те бяха големи, пет или шест стъпки високи — и той се прекатури във водата. Микрофонният вой прерасна в раздиращ писък, след това — още един съскащ блясък и всичко свърши. Ризата на Джоси гореше.

Тина ми изкрещя: «Бягай! Хайде, Норма! Моля те!» Изтичахме навън в коридора, а зад сцената нещо експлодира — предполагам, че

главният шалтер за електрическата инсталация. Погледнах назад само за секунда. Можех да видя всичко през десния ъгъл на сцената, където беше тялото, на Томи, защото завесата беше вдигната. Всичките тежки кабели за осветлението бяха във въздуха, мятаха се, извиваха се, свистяха като змии, извадени от кошницата на индийски факир. Тогава един от тях се скъса на две. Когато се удари във водата, проблясна виолетова светкавица и тогава всички изведнъж започнаха да пицят.

В този миг ние вече бяхме извън вратата и се затичахме през паркинга. Мисля, че и аз пицях. Не си спомням добре. Нищо не си спомням добре от момента, в който те започнаха да пицят. След като онези кабели за високо напрежение се удариха в покрития с вода под...

За Томи Рос, осемнадесетгодишен, краят дойде бързо, леко и почти безболезнено.

Той така и не разбра, че става нещо важно. Чу се някакъв дрънчащ звук, който той моментално свърза с

(ето там кофите за мляко)

един детски спомен от фермата на чичо си Гелън и след това с

(някой изтърва нещо)

оркестъра долу под него. Мярна му се Джоси Врек, който гледаше нагоре, над главата му

(какво имам някой да не ми е закачил нещо)

и тогава още наполовина пълната с кръв кофа го удари по главата. Изпъкналият ръб, който обрамчваше дъното на кофата, го удари точно на върха на главата и

(хей това боли)

той се плъзна бързо надолу в безсъзнание. Беше все още проснат на сцената когато огънят, започнал в електрическата уредба на Джоси и Мунглоус, се разпростря към паното с венецианския гондолиер и след това към вехториите от стари униформи, книги, хартии зад сцената.

Той беше мъртъв, когато, половин час по-късно, експлодира резервоара за нефта.

От Телеграфната агенция на Нова Англия, 10.46 ч.

ЧЕМБЪРЛЕЙН, МЕЙН

В МОМЕНТА В ЕДИННОТО СРЕДНО УЧИЛИЩЕ ИУЙН БУШУВА ПОЖАР, КОЙТО ИЗЛИЗА ИЗПОД КОНТРОЛ. В МОМЕНТА НА ИЗБУХВАНЕТО МУ В УЧИЛИЩЕТО Е ИМАЛО ТАНЦОВА ЗАБАВА. ПРЕДПОЛАГА СЕ, ЧЕ НЕИЗПРАВНОСТИ В ЕЛЕКТРИЧЕСКАТА ИНСТАЛАЦИЯ СА ПРИЧИНА ЗА ПОЖАРА. ОЧЕВИДЦИ ТВЪРДЯТ, ЧЕ УЧИЛИЩНАТА ПРОТИВОПОЖАРНА ИНСТАЛАЦИЯ Е ЗАДЕЙСТВАЛА БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ, ПРЕДИЗВИКВАЙКИ КЪСО СЪЕДИНЕНИЕ В УРЕДБАТА НА ОРКЕСТЪРА. НЯКОИ ОЧЕВИДЦИ СЪЩО ТВЪРДЯТ, ЧЕ Е ИМАЛО РАЗКЪСВАНЕ НА КАБЕЛИ ЗА ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ. СМЯТА СЕ ЧЕ ПОНЕ СТО И ДЕСЕТ ДУШИ МОЖЕ БИ СА БИЛИ ОБХВАНАТИ В ПОЖАРА В ГИМНАСТИЧЕСКИЯ САЛОН НА УЧИЛИЩЕТО. ПОИСКАНА Е ПОМОЩ ОТ ПОЖАРНИКАРСКИТЕ СЛУЖБИ В СЪСЕДНИТЕ ГРАДОВЕ — УЕСТОУВЪР, МОТЪН И ЛЮИСТЪН И СЕ ОЧАКВА ТЯ ВЕЧЕ ДА Е НА ПЪТ. ЗА СЕГА НЕ СЕ СЪОБЩАВА ЗА ЖЕРТВИ. 10.46 ч., 27.05. 6904, AP

От Телеграфната агенция на Нова Англия, 11.22 ч. Спешно

ЧЕМБЪРЛЕЙН, МЕЙН

ОГРОМЕН ВЗРИВ РАЗТЪРСИ ЕДИННОТО СРЕДНО УЧИЛИЩЕ ТОМАС ИУЙН В МАЛКИЯ ГРАД ЧЕМБЪРЛЕЙН. ТРИТЕ ЧЕМБЪРЛЕЙНСКИ ПОЖАРНИКАРСКИ КОЛИ, ИЗПРАТЕНИ ПО-РАНО, ЗА ДА ПОТУШАТ ОГЪНЯ В ГИМНАСТИЧЕСКИЯ САЛОН, КЪДЕТО СЕ Е ПРОВЕЖДАЛ АБИТУРИЕНТСКИ БАЛ, СА ПРИСТИГНАЛИ БЕЗ ДА МОГАТ ДА ПОМОГНАТ. НАМЕРИЛИ СА ВАНДАЛСКИ РАЗБИТИ ВСИЧКИ КРАНОВЕ НА УЛИЧНИЯ ВОДОПРОВОД И СЕ СЪОБЩАВА, ЧЕ НАЛЯГАНЕТО НА ВОДАТА Е НУЛЕВО В ЦЕЛИЯ РАЙОН ОТ ЦЕНТЪРА НА ГРАДА, ОБХВАНАТ МЕЖДУ СПРИНГ СТРИЙТ И ГРАС ПЛАЦА. СПОРЕД ЕДИН ОТ ШЕФОВЕТЕ НА ПОЖАРНАТА ОХРАНА: «ДЮЗИТЕ НА ПРОКЛЕТИТЕ НЕЩА БЯХА ИЗВАДЕНИ, СИГУРНО СА ШУРТЯЛИ КАТО НЕФТЕНИ ФОНТАНИ, ДОКАТО ДЕЦАТА ТАМ СА ИЗГАРЯЛИ.» ДО СЕГА СА ОТКРИТИ ТРИ ТЕЛА. ЕДНОТО ОТ ТЯХ

БЕШЕ ИДЕНТИФИЦИРАНО — ТОМАС Б. МИЪРС, ЧЕМБЪРЛЕЙНСКИ ПОЖАРНИКАР. ДРУГИТЕ ДВЕ СА ОЧЕВИДНО НА АБИТУРИЕНТИ. ДРУГИ ТРИМА ЧЕМБЪРЛЕЙНСКИ ПОЖАРНИКАРИ СА ПОСТЪПИЛИ В БОЛНИЦАТА В МОТЪН С ПО-ДРЕБНИ ИЗГАРЯНИЯ И ЗАДУШАВАНЕ С ДИМ. СМЯТА СЕ, ЧЕ ЕКСПЛОЗИЯТА Е СТАНАЛА, КОГАТО ОГЪНЯТ Е СТИГНАЛ ДО УЧИЛИЩНИТЕ ЦИСТЕРНИ С НАФТА, РАЗПОЛОЖЕНИ БЛИЗО ДО ГИМНАСТИЧЕСКИЯ САЛОН. СМЯТА СЕ ЧЕ САМИЯТ ПОЖАР Е ЗАПОЧНАЛ ОТ ЛОШО ИЗОЛИРАНИ ЕЛЕКТРИЧЕСКИ СЪОРЪЖЕНИЯ, СЛЕД ПОВРЕДА В ПРОТИВОПОЖАРНАТА СИСТЕМА. КРАЙ. 11.25 ч., 27 май, 27 70119 е АП

Су имаше само разрешително да шофира, но взе ключовете от колата на майка си от таблото до хладилника и изтича към гаража. Кухненският часовник показваше точно 11.00.

Задави колата при първия опит да я запали и се насили да изчака малко преди да опита отново. Този път моторът изкашля и тръгна и тя наду газта, излезе от гаража невнимателно и простърга единия калник. Зави така, че изпод задните колела се разхвърча чакъл. Плимутът, модел 77-ма на майка ѝ, поднесе на пътя и почти се изправи вертикално, от което стомахът ѝ се сви. Едва тогава тя си даде сметка, че дълбоко от гърлото ѝ излизаха стонове, като от животно, хванато в капан.

Не спря на знака Стоп, който отбелязваше кръстовището на Шосе 6 и Черния чембърлейнски път. Ноцта се огласяше от сирените на пожарните коли от изток, където Чембърлейн граничеше с Уестоувър и от юг зад гърба ѝ, където беше Мотън.

Беше почти в подножието на хълма, когато училището експлодира.

Натисна спирачката с двата крака и беше подхвърлена върху волана като парцалена кукла. Гумите изсвистяха по паважа. Успя някак си да отвори вратата с блъскане и се намери навън, прикрила очи от блясъка на огъня с ръце.

Стълб от пламък се беше устремил право нагоре в небето, повлякъл купища плющящи стоманени покривни панели, дъски, хартии. Носеше се гъста миризма на масло. Главната улица беше

осветена като с прожектори. В тази страхотна стотна от секундата тя видя, че цялото крило на гимнастическия салон на училището беше размазана, горяща развалина.

Ударната вълна дойде след миг, поваляйки я назад. Пътният прахоляк профуча край нея във внезапен, мощен порив, носен от вълна горещ въздух, който ѝ напомни смътно за

(миризмата на метрото)

едно пътешествие до Бостън предишната година. Прозорците на магазина Билс Хоум и на Кели Фрут Къмпъни извънтяха и се сринаха навътре.

Беше паднала на едната си страна и огънят осветяваше улицата с адска мараня. Това, което се случи после, ставаше в забавено темпо, тъй като съзнанието ѝ се беше устремило напред

(мъртви са те всички мъртви Кери защо пък си мисли за Кери)

в свой собствен бяг. Напред профучаваха коли, тичаха хора, някои от тях по нощници, пижами, халати. Видя мъж, който излизаше от главния вход на чембърлейнския полицейски участък. Движеше се бавно. Колите се движеха бавно. Даже тичащите хора се движеха бавно.

Видя как мъжът на стъпалата на полицейския участък сви ръцете си на фуния пред устата и извика нещо, което потъна във воя на градската сирена, клаксоните на пожарните коли, чудовищното свистене на огъня. Прозвуча като:

— Хейрет! Не хей този задник!

Тук долу цялата улица беше мокра. Светлината танцуваше по водата.

— Хей, това е ...

И тогава светът експлодира.

От показанията, дадени под клетва от Томас К. Куилан, пред Държавната комисия за разследване на Мейн във връзка със събитията от 27–28 май в Чембърлейн, Мейн:

К. Мистър Куилан, вие жител ли сте на Чембърлейн?

А. Да.

К. Какъв е адресът ви?

А. Държа стая над басейна. Аз работя там. Чистя подовете, забърсвам масите, работя на машините.

К. Къде бяхте през нощта на 27 май в 10.30 часа, мистър Куилан?

А. Добре... всъщност бях задържан в килия на полицейския участък. Вижте сега, получавам парите в четвъртък. И винаги излизам и се натрясквам. Отивам в «Кавалера», пия Шлиц, играя малко покер в задната стая. Но като пия ставам лош. Като че ли триста дявола влизат в главата ми. Като бродяга. Веднъж цапнах един тип с един стол и ...

К. Привичка ли ви беше да отивате в полицейския участък когато усетите, че ви обземат такива пристъпи на темперамент?

А. Ъхъ. Големия Отис, той ми е приятелче.

К. Имате предвид шериф Отис Дойл?

А. Ъхъ. Той ми е казал да се обаждам всеки път като усетя, че ставам лош. Вечерта преди бала ние с тайфа момчета бяхме там в задната стая на «Кавалера», играхме покер и аз започнах да си мисля, че мошеника Марсел Бубей лъже. Ако бях трезвен щях да знам какво правя — най-френският начин да хванеш някой мошеник, че лъже е като си гледаш своите карти — ама тоя ми вдигна кръвното. Бях изпил няколко бири, значи, затова стиснах зъби и отидох долу в участъка. Плеси беше дежурен и той направо ме заключи в килия номер едно. Плеси е готино момче. Знаехме се с майка му едно време, ама преди много години.

К. Мистър Куилан, мислите ли, че бихме могли да поговорим за нощта на 27 май? За 10.30 часа?

А. Нали за нея говорим?

К. От сърце се надявам да е така. Продължете.

А. Значи, Плеси ме заключи към два без петнайсет в петък сутринта и направо съм откъртил. Може да се каже, че съм предал Богу дух. Събудих се към четири след обед на другия ден, взех три хапчета Алказелцер и пак заспах. Имам си такъв табиет. Мога да спя докато съвсем ми мине махмурлука. Големия Отис вика, че трябва да разбере как точно го правя и да си извадя патент. Казва, че мога да спестя на света много болка.

К. Сигурен съм, че бихте могли, мистър Куилан. После кога се събудихте отново?

А. Около десет в петък вечерта. Бях много гладен и реших да хапна долу в бюфета.

К. Оставили са ви съвсем сам в отворена килия?

А. Разбира се. Аз съм фантастично момче когато съм трезвен. Даже веднъж ...

К. Само разкажете на комисията какво стана когато напуснахте килията.

А. Противопожарната сирена засвири, това стана. Изкара ми ангелите. Не съм я чувал тая сирена от като свърши войната във Виетнам. Тичам горе и, мама му стара — в канцеларията няма никой. Викам си — по дяволите, Плеси ще загази за тая работа. Там винаги трябва да има човек за връзка, ако се обади някой. И значи, отидох до прозореца и погледнах навън.

К. От този прозорец виждаше ли се училището?

А. Ъхъ. Наоколо тичаха хора и крещяха. И тогава точно видях Кери Уайт.

К. Бяхте ли виждали Кери Уайт преди?

А. Не.

К. Тогава как разбрахте, че това е тя?

А. Това е трудно да се обясни.

К. Можехте ли да я видите ясно?

А. Стоеше под една улична лампа до противопожарния воден кран на ъгъла на Мейн и Спринг.

К. Нещо случи ли се?

А. За Бога, може и да се каже, че се случи. Цялата горна част на крана експлодира и изхвърча на три страни. Наляво, надясно и право нагоре към небето.

К. В колко часа стана тази ... хм ... повреда?

А. Около единадесет без десет. Не ще е било по-късно.

К. Тогава какво стана?

А. Тя тръгна надолу към града. Мистър, тя изглеждаше ужасно. Облечена беше в някаква бална рокля, в това, което беше останало от нея, и беше цялата мокра от крана и покрита в кръв. Изглеждаше като човек, точно преживял катастрофа с кола. Но се усмихваше. Никога не съм виждал такава усмивка. Като на главата на смъртта. И все си гледаше ръцете и ги изтриваше в роклята си, мъчейки се да махне кръвта и си мислеше, че никога няма да може да я махне и, че ще залее с кръв целия град и ще ги накара да ѝ платят. Такива ужасни неща.

К. От къде пък имате представа какво си е мислела?

А. Не зная. Не мога да обясня.

К. Ще ви моля в останалата част от вашите показания да се придържате към това, което сте видял, мистър Куилан.

А. Добре. Имаше кран на ъгъла на Грас Плаца и той — пак така. Тоя го виждах по-добре. Големите винтове от страни се развинтиха сами, видях, как стана това. Гръмна точно като другия. А тя беше щастлива. Казваше си, че това ще ги изкъпе. Тогава почнаха да минават пожарните коли и аз ѝ загубих следите. Новата пожарна се приближи до училището и започнаха да се мъчат с тези кранове, ама видяха, че няма да се докопат до вода. Шефът Бъртън ги хокаше и точно тогава експлодира училището. Господи Исусе.

К. Вие напуснахте ли полицейския участък?

А. Ъхъ. Искрах да намеря Плеси и да му кажа за оная смахнатата и крановете. Тогава погледнах към станцията на Теди — Амоко — и видях нещо, от което ми се смрази кръвта. Всичките шест маркуча бяха откачени от куките си. Теди Дучамп е мъртъв от 1968 година, мир на праха му, ама момчето му заключва тези помпи всяка нощ, както правеше и Теди. Всичките маркучи висяха разнебитени до колонките си. Капачките им се търкаляха по асфалта и автоматите на всичките бяха включени за зареждане. Газта изтичаше по локалното платно и се разнасяше по улицата. Боже мили, като видях това и топките ми се изправиха. И тогава видях оня приятел дето тичаше със запалена цигара.

К. Какво направихте?

А. Развиках се. Нещо от рода на «Хей, внимавай с тази цигара! Хей, недей, това е газ!» Той въобще не ме чу. Сирените на пожарните, и градската сирена, и колите бучат нагоре надолу по улиците, не се учудвам. Видях, че ще се насади и започнах да отстъпвам назад.

К. Какво стана после?

А. После. Е, после Дяволът дойде в Чембърлейн ...

Когато кофите се обърнаха, тя отначало чу през музиката на оркестъра само силен, метален звън и след това беше потопена в нещо мокро. Инстинктивно затвори очи. До нея се разнесе стон и с частицата от съзнанието си, която съвсем наскоро се беше пробудила, усети мигновена болка.

(томи)

Музиката спря разпокъсано, нестройно, няколко гласа се проточиха след нея като скъсани струни и, във внезапното мъртвило на очакването, изпълнило мига между събитието и осмислянето му като нещо съдбовно, чу някой да казва ясно:

— Господи, това е кръв.

Миг по-късно, като че ли за да доведе истината до съзнанието ѝ да я направи напълно, съвършено ясна, някой изпищя.

Кери седеше със затворени очи и чувстваше как в съзнанието ѝ се надига черна вълна на ужас. Мама излезе права, в края на краищата. Те отново ѝ се бяха присмяли, отново я бяха взели на прицел. Ужасът от това би трябвало да е монотонен, но не беше; бяха я хванали на прицел тук горе, тук горе пред цялото училище и бяха повторили сцената от банята ... само че гласът беше казал

(господи това е кръв)

нещо прекалено страшно, за да бъде подминато. Ако си отвори очите и излезе истина, о, тогава какво? Какво тогава?

Някой започна да се смее със звука на самотна, изплашена хиена и тя отвори очите си, отвори ги, за да види кой е и това беше кръв, най-страшният кошмар. И тя беше червена и подгизнала в нея, те я бяха потопили в най-съкровено нещо — кръвта — и седеше там пред тях и мисълта ѝ

(о ... аз ... ПОКРИТА ... с нея)

беше оцветена в призрачен пурпурен цвят от отвращение и срам. Можеше да се помирише и това беше вонята на кръв, нейната ужасна мокрота, бакърената ѝ миризма. В проблясващ калейдоскоп от образи тя видя кръвта как се стича тежко по голите ѝ бедра, чу постоянното шуртене на душовете, усети меките удари от тампоните и превръзките по кожата си, доколкото гласовете я приканваха да се запуши. Накрая я бяха обляли с душа, който искаха.

Втори глас се присъедини към първия, последван от трети — кикот в момчешко сопрано — четвърти, пети, десети, всички, всички се смеят. Вик Муни се смееше. Можеше да го види. Лицето му беше напълно застинало, шокирано, но този смях въпреки това излизаше от него.

Седеше съвсем неподвижно, оставяйки шума да я облива като голяма вълна. Те все още бяха красиви и все още имаше магия, но тя

беше теглила чертата и приказката сега вече беше отровназеленикава от развала и злоба. В тази приказка човек отхапва от отровни ябълки, нападат го чудовища, ядат го тигри.

Те отново ѝ се смееха.

И изведнъж всичко се прекърши. Врълхлетя я страшното осъзнаване на това как долно я бяха излъгали и един ужасен, беззвучен вик

(те ме ГЛЕДАТ)

се опита да се изтръгне от нея. Сложи ръце пред лицето си, за да го скрие и стана с мъка от стола. Единствената ѝ мисъл беше да бяга, да излезе от светлината, да остави тъмнината да я покрие и прикрие.

Но това беше като да се опиташ да бягаш през меласа. Предателският ѝ ум беше забавил всичко до скоростта на пълзене, като че ли Бог беше сменил цялата сцена от 78 на 33,5 оборота. Даже и смехът като че ли беше забавен до зловещо басово боботене.

Краката ѝ се препъваха един в друг и почти падна от ръба на сцената. Съвзе се, наведе се и скочи долу на пода. Пронизителният смях се разля още по-силно. Звучеше като триещи се една в друга скали.

Искаше да не вижда, но виждаше; светлините бяха много ярки и можеше да види лицата на всички тях. Устата им, зъбите им, очите им. Можеше да види размазаните си със съсирена кръв ръце пред лицето си.

Мис Дисжардин тичаше към нея и лицето на мис Дисжардин беше изпълнено с лъжливо състрадание. Кери можеше да види под повърхността, там където истинската мис Дисжардин се смееше и кискаше с гранясалия цинизъм на стара мома. Устата на мис Дисжардин се отвори и гласът ѝ излезе ужасен, и бавен, и дълбок.

— Дай да ти помогна, скъпа. О, така съж ...

Изплющя по нея

(извиване)

и мис Дисжардин отхвъркна, блъсна се в стената до сцената и се строполи като купчина.

Кери се затича. Тичаше по средата между тях. Ръцете бяха на лицето ѝ, но можеше да вижда през пролуките между пръстите си, можеше да ги вижда, да вижда колко хубави бяха, обляни в светлина, обвити в ярките англски одежди на Лицеприятието. Лъскавите

обувки, ясните лица, добре направените фризури, блестящите рокли. Те отстъпваха пред нея, като че ли беше чумава, но продължаваха да се смеят. Тогава пред нея срамежливо се протегна един крак

(о да това е следващото о да)

и тя падна на ръце и колене и започна да пълзи, да пълзи по пода с наквасена от кръв коса, провиснала пред лицето ѝ, пълзеше като Свети Павел по Пътя за Дамаск с очи, ослепени от светлината. Следващото беше някой да я ритне по задника.

Но никой не я ритна и тогава тя с усилие се надигна отново на крака. Нещата се задвижиха по-бързо. Излезе през вратата и се озова във фойето, след това полетя надолу по стълбите, по които заедно с Томи се бяха изкачили така тържествено само преди два часа.

(томи е мъртъв платена е пълната цена плати си изцяло задето доведе една чумава в светлото място)

Слизаше надолу с големи, тромави скокове и звукът от смеха пърхаше около нея като крила на черни птици.

И ето — тъмнината.

Изтича през предната поляна на училището, загуби си и двете бални обувки и бягаше боса. Ниско окосената трева беше като кадифе, леко покрита с роса, а смехът беше останал отзад. Започна малко да се успокоява.

Тогава краката ѝ наистина се заплетоха и падна по лице до пилоната за знамето. Лежеше неподвижно, дишаше тежко, пламтящото ѝ лице беше забито в хладната трева. Потекоха сълзите на срама, горещи и тежки като първата менструална кръв. Бяха я победили, бяха я сразили веднъж и завинаги. Това беше краят.

Бързо ще се съвземе сега и ще се промъкне до къщи по задните улици, като върви в сянката на къщите, ще намери Мама и ще признае, че е сгрешила

(!!! НЕ !!!)

Твърдостта в нея — а в нея имаше много твърдост — изведнъж се надигна и извика силно думата килера? Безкрайните молитви? Трактатите и кръста и единствената механична птица в часовника с кукувицата да отбелязва остатъка от часове и дни, и години от нейния живот?

Изведнъж, като че ли някакъв видеокасетофон, включен в съзнанието ѝ, видя как мис Дисжардин тичаше към нея и видя как

беше отхвърлена настрани като парцалена кукла, когато използва ума си за това, без да си го помисли съзнателно.

Извъртя се по гръб, очите ѝ се втренчиха лудо в звездите. Забравяше

(!!! СИЛАТА !!!)

Време беше да им даде един урок. Време беше да им покаже това онова. Изкиска се истерично. Това беше любимият израз на Мама.

(мама се прибира в къщи оставя чантата си очилата ѝ блестят добре мисля че показах това онова на оня елт в работата днес)

Имаше система от противопожарни кранове. Можеше да ги включи, лесно щеше да ги включи. Изкиска се отново и стана на крака, тръгна боса обратно към входа на фойето. Да включи системата от кранове и да затвори всички врати. Щеше да влезе вътре и да им позволи те да я видят, щеше да гледа и да се смее, когато водата разваля роклите им и прическите им и маха блясъка от обувките им. Съжаляваше само, че не можеше да потече кръв.

Фойето беше празно. Спря на средата на стълбите и ИЗВИВАНЕ, вратите се хлопнаха под силата на концентрираната енергия, която беше насочила към тях, пневматичните брави прещракаха. Чу някои от тях да пищят и това беше като музика, сладостна музика за душата.

За момент нищо не се случи и после почувства как натискат вратите, мъчейки се да ги отворят. Налягането беше нищожно. Те бяха в капан

(в капан)

и фразата прокънтя възбуждащо в съзнанието ѝ. Бяха в ръцете ѝ, подвластни на нейната сила. Сила. Каква дума беше това.

Премина останалите стъпала до горе и погледна навътре. Джордж Досън беше премазан към стъклото, блъскаше се, мъчеше се да се измъкне, лицето му беше изкривено от усилията. Зад него имаше други, всички те приличаха на риби в аквариум.

Погледна нагоре, да, противопожарните кранове бяха там, с малки клапи, като метални маргаритки. Тръбите преминаваха през тесни отвори в зелената стена от сгуробетон. Спомняше си, че вътре има много кранове. Навярно това беше изискване на законите за противопожарна охрана или Бог знае.

Законите за противопожарна охрана. Като светкавица в ума ѝ проблесна

(дебели черни кабели като змии)

че електрическите кабели се простираха по цялата сцена. Публиката не ги виждаше заради долните прожектори, но тя трябваше да пристъпва много внимателно над тях, за да стигне до трона. Томи държеше ръката ѝ.

(огън и вода)

Насочи умствената си енергия, опипа мислено тръбите, проследи ги. Студени, пълни с вода. Усети вкус на желязо в устата си, на студено, мокро желязо, вкуса на вода, изпита от мундщука на градински маркуч.

Извиване

Нищо не се случи в първия момент. След това започнаха да отстъпват от вратата, оглеждайки се. Приблужи се до малкото продълговато стъкло на средната врата и надникна вътре.

В салона валеше.

Кери се усмихна.

Не беше обхванала всички, само някои. Но откри, че като гледа нагоре с очи към противопожарната система, може по-лесно да я проследи с ума си. Започна да развива още клапи и още. Но пак не стигаше. Те още не викаха, значи не беше достатъчно.

(нарани ги нарани ги тогава)

На сцената до Томи имаше едно момче, което крещеше нещо и жестикулираше бясно. Докато го гледаше, той слезе долу и изтича към уредбата на оркестъра. Хвана стойката на единия микрофон и беше прикован. Кери наблюдаваше с изумление как тялото му започна почти неподвижния танц на електричеството. Краката му се плъзгаха по водата, косата му щръкна на кичури, устата му се отвори, като уста на риба на сухо. Смешен беше. Тя се разсмя.

(за бога тогава нека те всички станат смешни)

И с внезапно, сяпко напъгане на мозъка, впрегна цялата енергия, която можа.

Някои светлини изгаснаха. Някъде проблесна мъглява светкавица от удара на жив кабел в локва вода. Разбиването на електрическите шалтери отекваше като тъпи удари в ума ѝ. Момчето, което държеше микрофонната стойка до преди малко, падна на едната си страна, а

сноп от пурпурни искри се разлетя с гръм и украсата от разтегателна хартия на сцената пламна.

На пода точно под троновите, пращеше 220-волтов зареден електрически кабел и до него Ронда Симърд танцуваше като полудяла марионетка в зелената си тюлена бална рокля. Набраната ѝ пола изведнъж пламна и тя падна напред, все още тресейки се.

Може би точно в този миг Кери пристъпи отвъд чертата. Опря се до вратата, сърцето ѝ биеше лудо, но тялото ѝ беше студено като буца лед. Лицето ѝ беше безизразно, но на бузите ѝ имаше мътно червени трескави петна. Главата ѝ бучеше, всяка съзнателна мисъл изчезна.

Отстъпи от вратата, но все още я държеше затворена. Правеше го без мисъл или план. Вътре гореше ослепителен огън и тя смътно си помисли, че паното трябва да се е запалило.

Строполи се на най-горното стъпало и склони глава върху коленете си, мъчейки се да успокои дишането си. Те пак се опитваха да излязат през вратите, но тя ги държеше затворени без усилие — това, само по себе си, не изискваше усилие. Някакво приглушено чувство ѝ казваше, че няколко души излизат през задната врата, ама нищо, остави ги. По-късно ще ги хване. Ще хване всичките. До един.

Слезе по стълбите и излезе през предния вход, като още държеше вратите на салона затворени. Лесно беше. Трябваше само да ги виждаш в ума си.

Изведнъж засвири градската сирена и тя подскочи от уплаха, инстинктивно вдигайки ръце пред лицето си

(сирената това е просто пожарната сирена).

за миг. Видът на вратите на салона изчезна от вътрешното ѝ око и някои почти излязоха от там. Не, не. Непослушници. Хлопна ги отново, премазвайки нечии пръсти, като че ли на Дейл Норбърт, единият от които беше прорязан от бравата.

Тръгна отново като замаяна през тревата, приличаше на бостанско плашило с изскочили очи. Насочи се към Мейн Стрийт. От дясната ѝ страна беше централната част — универсалният магазин, Кели Фрут, фризьорският салон, газовата станция, полицейският участък, пожарната ...

(ще ми изгасят огъня)

Ама нямаше да им даде. Започна да се киска. Това беше кикотът на безумец — триумфален, безпомощен, победоносен, ужасен. Стигна

до първия уличен кран и се опита да извие огромния боядисан винт от едната му страна.

(ох)

Тежък беше. Беше много тежък. Металът беше стегнато завинтен в резбата. Няма значение.

Изви го още по-силно и усети, че поддава. След това — от другата страна. След това — отгоре. След това завъртя и трите наведнъж и те изхвъркнаха едновременно. Водата шурна навън и нагоре и понесе един от винтовете с бясна скорост в двуметровия фонтан. Той се удари в улицата, подскочи и изчезна. Водата бликаше на струя, излизаща от кръстовидна основа.

С усмивка на уста, залитайки, с биешо до пръсване сърце, тя тръгна надолу към Грас Плаца. Не си даваше сметка, че търка окървавените си ръце в роклята си като лейди Макбет, нито пък че плаче докато се смееше, нито, че една скрита частица от съзнанието ѝ оплакваше окончателния ѝ и пълен разпад.

Защото тя щеше да повлече със себе си и тях и щеше да има голямо изгаряне, докато светът се изпълни с неговата воня.

Отвори крана на Грас Плаца и тръгна към станцията на Теди. Тя беше първата газова станция, на която попадна, но не и последната.

От дадените под клетва показания на шерифа Отис Дойл, взети от Държавния съвет за разследване на Мейн (от Доклада на комисията Уайт), стр. 29-31:

К. Шериф, къде бяхте вие на двадесет и седми май вечерта?

А. Бях на шосе 179, известно като Стария път за Бентон; разследвах една автомобилна катастрофа. Тя беше станала всъщност извън очертанията на Чембърлейн, в района на Дърнъм, но аз помагах на Мел Крейгър, който е началник на участъка в Дърнъм.

К. Кога бяхте информиран за първи път, че в Средното училище Иуйн е станала беда?

А. Получих съобщение по радиото от офицера Джейкъб Плеси в 10.21 ч.

К. Какво беше естеството на съобщението по радиото?

А. Офицерът Плеси каза, че в училището има някакво произшествие, но не знаеше дали е сериозно или не. Чували се много викове, каза той и някой бил дръпнал пожарните алармени инсталации на едно-две места. Каза, че отива да се опита да установи характера на произшествието.

К. Каза ли, че училището гори?

А. Не, сър.

К. Вие помолихте ли го да ви докладва отново?

А. Да.

К. Офицерът Плеси докладва ли ви пак?

А. Не. Той е бил убит от последвалата експлозия на Газовата станция на Теди на ъгъла на Мейн и Самър.

К. Кога след това влязохте в радиовръзка за положението в Чембърлейн?

А. В 10.42 часа. По това време се връщах в Чембърлейн, с един заподозрян на задната седалка на колата ми, един пиан шофьор. Както казах, произшествието беше станало всъщност в района на Мел Крейгър, но Дърнъм няма арестантски килии. Когато го доведох в Чембърлейн и ние вече нямахме.

К. Какво съобщение получихте в 10.42 часа?

А. Получих съобщение от щатската полиция, което беше предадено там от Пожарната Команда на Мотън. Диспечерът на щатската полиция каза, че имало пожар и очевидно безредици в Иуйн, а вероятно и експлозия. По това време никой не знаеше нищо със сигурност. Помнете, че всичко е станало в един отрязък от четиридесет минути.

К. Разбираме това, шериф. Какво стана после?

А. Върнах се в Чембърлейн с надута сирена и запалена синя лампа. Опитвах се да се свържа с Джейк Плеси, но без резултат. Тогава се обади Том Куилан и започна да бръщолеви нещо, че целият град ще пламне и че няма вода.

К. Знаете ли в колко часа беше това?

А. Да, сър. По това време вече водех записки. Беше 10.58 ч.

К. Куилан твърди, че станцията «Амоко» е експлодирала в 11.00 ч.

А. Бих взел средното, сър. Да кажем, че е било 10.59 ч.

К. В колко часа пристигнахте в Чембърлейн?

А. В 11.10 ч., сър.

К. Какво беше впечатлението ви непосредствено при пристигането, шериф Дойл?

А. Бях като гръмнат. Не можех да повярвам на очите си.

К. Какво точно видяхте?

А. Цялата горна част на градската търговска зона гореше. Станцията «Амоко» беше изчезнала. Магазинът «Уулуъртс» беше само пламъци. Огънят се беше разпрострял към три дървени постройки до него — бара на Дафи, Кели Фрут Къмпани и залата за бiliarд. Горещината беше жестока. Искрите хвърчаха чак над покривите на агенцията за недвижими имоти «Мейтланд» и магазина за автомобили на Дуг Бран. Пристигаха пожарни коли, но малко можеха да помогнат. Всички противопожарни кранове на тази страна на улицата бяха развинтени. Единствените коли, които въобще вършеха нещо, бяха две стари помпи на Доброволния пожарникарски отряд от Уестоувър, но единственото, което можеха да направят, беше да намокрят покривите на съседните сгради. И разбира се — училището. То беше просто ... изчезнало. Разбира се, то е достатъчно отдалечено, близо до него няма нищо, което да се подпали — но, Господи, всички тези деца вътре ... Всички тези деца ...

К. Срецнахте ли Сузан Снел при влизането в града?

А. Да, сър. Тя ми махна да спра.

К. По кое време беше това?

А. Точно като влязох в града ... 11.12 ч. не по-късно.

К. Какво каза?

А. Беше разстроена. Беше претърпяла малко произшествие с колата — поднесла я — и говореше несвързано. Попита ме дали Томи е мъртъв. Попитах я кой Томи, но тя не отговори. Попита ме дали вече сме хванали Кери.

К. Комисията се интересува изключително много от тази част от вашите показания, шериф Дойл.

А. Да, сър, знам това.

К. Как отговорихте на въпроса ѝ?

А. Добре, в града има само една Кери, доколкото знам, това е дъщерята на Маргарет Уайт. Попитах я дали Кери има нещо общо с пожарите. Мис Снел ми каза, че Кери ги е направила. Това бяха думите ѝ: «Кери го направи. Кери го направи.» Повтори го два пъти.

К. Каза ли нещо друго?

А. Да, сър. Каза: «Те нараниха Кери за последен път.»

К. Шериф, сигурен ли сте, че не е казала: «Ние наранихме Кери за последен път»?

А. Съвсем сигурен съм.

К. Категоричен сте? Сто процента?

А. Сър, градът гореше около нас. Аз ...

К. Тя беше ли пила?

А. Моля?

К. Тя беше ли пила. Казахте, че е претърпяла автомобилна злополука.

А. Убеден съм, че казах малко пътно произшествие — поднасяне на колата.

К. Но не можете да сте сигурен, че не е казала «ние», а не «те»?

А. Може и да е казала, но ...

К. Какво направи мис Снел тогава?

А. Избухна в плач. Аз ѝ ударих шамар.

К. Защо направихте това?

А. Беше изпаднала в истерия.

К. Успокои ли се впоследствие?

А. Да, сър. Млъкна и се взе под контрол доста бързо, като се има предвид, че приятелят ѝ вероятно беше мъртъв.

К. Разпитахте ли я?

А. Ами, не така, както разпитвате престъпник, ако това имате предвид. Попитах я дали знае нещо за това, което се е случило. Повтори това, което беше казала вече, но по-спокойно. Попитах я къде е била когато е започнало бедствието и ми отвърна, че е била вкъщи.

К. Разпитвахте ли я още?

А. Не, сър.

К. Тя каза ли ви нещо друго?

А. Да, сър. Тя ме попита — помоли ме — да намеря Кери Уайт.

К. Вие как реагирахте на това?

А. Казах ѝ да си върви вкъщи.

К. Благодаря, шериф Дойл.

Вик Муни изплува от сенките близо до офиса на «Бенкърс Тръст» с разкривена усмивка на лицето си. Беше огромна и страшна усмивка, усмивката на дива котка, разляла се сънливо в прострелваната от свистене на огъня тъмнина, като трасиращ спомен на безумието. Косата му, зализана внимателно за изпълнението на разпоредителските му функции, сега стърчеше нагоре, като гарваново гнездо. Малки капчици кръв бяха размазани по челото му, очевидно от някакво незапечатило се в съзнанието му падане по време на безумното бягство от бала. Едното му око беше отекло, червено и плътно затворено. Приблужи до колата на шериф Дойл, облегна се на задната врата и се ухили на пияния шофьор, който дремеше вътре. После се обърна към Дойл, който току-що беше свършил със Су Снел. Огънят хвърляше трепкащи отблясъци светлина върху всичко, обагряйки света в кафеникавите тонове на съсирена кръв. Когато Дойл се обърна, Вик Муни го сграбчи. Сграбчи го така, както влюбен ерген сграбчва момата си в плътно притиснат танц. Сграбчи Дойл с две ръце и го притисна, като през цялото време се блещеше нагоре в лицето му с голямата си безумна усмивка.

— Вик — започна Дойл.

— Тя отвори всички кранове — каза Вик тихо, хилейки се. — Отвори всички кранове. Ронда Симърд изгоря. Ох, ауууууууу.

Дойл му удари два шамара, мазолестата му ръка изплющя по лицето на момчето. Писъкът спря внезапно, но усмивката остана, като ехо на злото. Беше отпусната и ужасна.

— Какво стана? — каза грубо Дойл. — Какво стана в училището?

— Кери — измърмори Вик. — Кери стана в училището. Тя ... — отнесе се и продължи да се хили към земята.

Дойл го раздруса силно три пъти. Зъбите на Вик изтракаха като кастанети.

— Какво Кери?

— Кралица на бала — промърмори Вик. — Изляха кръв върху нея и Томи.

— Какво ...

Беше 11.15 часа. «Тонис Ситго» на Самър Стрийт изведнъж експлодира с мощен, гъгнеш гръм. Улицата се освети като от дневна светлина и те двамата политнаха назад към полицейската кола и

закриха очите си. Огромен, мазен огнен стълб се издигна над тополите в «Кортхаус Парк», осветявайки езерото с патиците. Сред всепоглъщащия трясък и бумтеж, който последва, Дойл можа да различи шума от падането обратно на земята на стъкла, дъски и парчетии от сгуробетонните блокове на газовата станция. Последва втора експлозия, която ги накара да подскочат пак. Той още не можеше да възприеме съвсем

(моят град това става в моя град)

че всичко това ставаше в Чембърлейн, в Чембърлейн, за Бога, градът където си пиеше ледения чай на верандата на майчината къща, свиреше на баскетболните мачове и правеше последната си обиколка надолу по шосе 6, покрай «Кавалера», преди да свие към къщи в 2.30 часа всяка сутрин. Неговият град изгаряше.

Том Куилан излезе от полицейския участък и се затича към колата на Дойл. Косата му стърчеше на всички страни, беше облечен в мръсно зелен работен комбинезон, чехлите на краката му бяха разменени, но Дойл си помисли, че никога в живота си не се е радвал толкова, че среща някого. Том Куилан беше част от Чембърлейн, както и всичко наоколо, но той беше тук — и цял.

— Боже мили — задъхваше се той. — Видяхте ли това!

— Какво е станало тук? — попита Дойл внимателно.

— Аз седях на радиостанцията — каза Куилан. — Мотън и Уестоувър искаха да знаят дали да пратят линейки и аз казах да, по дяволите, пращайте всичко. И катафалки. Правилно ли направих?

— Да. — Дойл прокара ръце през косата си. — Виждал ли си Хари Блок? — Блок беше градският инспектор по комуналните услуги, а в тях влизаше и водоснабдяването.

— Не. Но шефът Дейгън казва, че са намерили вода в стария «Ренет Блок» на другия край на града. Сега прокарват маркучите. Аз хванах някои момчета и те уреждат болница сега в полицейския участък. Добри момчета са, ама ще ви изплескат с кръв пода, Отис.

Отис Дойл усети, че потъва в някаква нереалност. Този разговор, положително, не можеше да става в Чембърлейн. Не можеше.

— Много добре, Томи. Правилно си постъпил. Върни се там и започни да привикваш всички лекари по телефонния указател. Аз отивам на Самър Стрийт.

— Дадено, Отис. Ако видиш оная лудата, внимавай.

- Коя? — Дойл не беше човек, който лае, но сега излая.
Том Куилан премига.
— Кери, Кери Уайт.
— Защо? Какво знаеш?
— Не знам. Просто нещо ... така ми дойде на ум.

От Националната телеграфна служба, 11.46 часа

ЧЕМБЪРЛЕЙН, МЕЙН

БЕДСТВОЕ С ОГРОМНИ РАЗМЕРИ Е СПОЛЕТЯЛО ЧЕМБЪРЛЕЙН, МЕЙН ТАЗИ НОЩ. ПОЖАР, ЗА КОЙТО СЕ СМЯТА, ЧЕ Е ЗАПОЧНАЛ В СРЕДНОТО УЧИЛИЩЕ ИУЙН ПО ВРЕМЕ НА УЧИЛИЩНА ЗАБАВА, СЕ Е РАЗПРОСТРАНИЛ КЪМ ЦЕНТРАЛНАТА ЧАСТ НА ГРАДА И ПРИЧИНИЛ СЕРИЯ ЕКСПЛОЗИИ, КОИТО СА ИЗРАВНИЛИ СЪС ЗЕМЯТА ГОЛЯМА ЧАСТ ОТ ЦЕНТЪРА НА ГРАДА. СЪОБЩАВА СЕ, ЧЕ Е В ПЛАМЪЦИ И ЖИЛИЩЕН КВАРТАЛ НА ЗАПАД ОТ ЦЕНТЪРА НА ГРАДА. НАЙ-ГОЛЯМО ОБАЧЕ В МОМЕНТА Е БЕЗПОКОЙСТВОТО ЗА УЧИЛИЩЕТО, КЪДЕТО СЕ Е ПРОВЕЖДАЛ ПРОЛЕТЕН БАЛ. СЪЩЕСТВУВА ОПАСЕНИЕ, ЧЕ МНОГО ОТ УЧАСТНИЦИТЕ В НЕГО СА БИЛИ ОБХВАНАТИ В ПОЖАРА. РЪКОВОДИТЕЛ НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА ОТ АНДОУВЪР, ПОВИКАН НА МЕСТОПРОИЗШЕСТВИЕТО, КАЗВА, ЧЕ ДОСЕГА ИЗВЕСТНИЯТ БРОЙ НА ЖЕРТВИТЕ Е 67, ПОВЕЧЕТО ОТ ТЯХ УЧЕНИЦИ ОТ ГОРНИЯ КЛАС. НА ВЪПРОСА КОЛКО МОЖЕ ДА СЕ ОКАЖЕ ОКОНЧАТЕЛНИЯТ БРОЙ, ТОЙ ОТВЪРНА: «НЕ ЗНАЕМ, СТРАХУВАМЕ СЕ ДА ГАДАЕМ. ЩЕ БЪДЕ ПО-ЛОШО ОТКОЛКОТО ПАЛМОВАТА ГОРИЧКА». СПОРЕД ПОСЛЕДНИТЕ СЪОБЩЕНИЯ, ТРИ ПОЖАРА ИЗЛИЗАТ ИЗПОД КОНТРОЛ В ГРАДА. СВЕДЕНИЯТА ЗА ВЪЗМОЖНИ ПАЛЕЖИ НЕ СА ПОТВЪРДЕНИ. КРАЙ. 11.56, 27 МАЙ, 27 8943ф

От Чембърлейн не постъпиха повече телеграфни съобщения. В 12.06 беше отворен главния газопровод на Джексън Авеню. В 12.17 ч.

санитарят на една линейка от Мотън изхвърли фас в момента когато колата летеше към Самър Стрийт.

Експлозията разруши почти половин квартал наведнъж, включително и офисите на «Чембърлейн Кларийн». Към 12.18 ч. Чембърлейн беше отрязан от останалата част на страната, която спеше здрав сън.

В 12.10 часа, все още седем минути преди експлозията на главния газопровод, телефонните връзки претърпяха по-малка експлозия — пълно оплитане на всички телефонни линии, които все още работеха. Трите изтормозени момичета, които бяха дежурни, останаха на поста си, но не можеха да направят каквото и да било. Работеха с лица, вцепенени от ужас, опитвайки се да осъществят неосъществими връзки.

И така, Чембърлейн се изсипа на улиците.

Дойдоха като нашествие от гробищата, които бяха разположени в нишата между кръстовището на Белскуиз Роуд и шосе 6; дойдоха в бели нощници и халати, като че ли обвити в покрови. Дойдоха с пижами и навити ролки (мисис Досън, да тя, майката на сега болното момче, което беше много голям веселяк, излезе с кална маска, като че ли се беше приготвила за шоу на негърски менестрели); дойдоха да видят какво става с града им, да видят дали той наистина лежи в пожарища и кръв. Много от тях дойдоха също и да умрат.

Карлин Стрийт беше натъпкана с тях, преливащ поток от тях, движещи се под трескавото зарево на небето, когато Кери излезе от Конгрегистката църква, където се беше молила.

Беше влязла вътре само преди пет минути, след като отвори главния газопровод (лесно стана, щом си го представи умствено как лежи там отдолу под улицата, стана лесно), но, като че ли бяха минали часове. Беше се молила дълго и дълбоко, ту на глас, ту беззвучно. Сърцето ѝ бумтеше и биеше. Вените по лицето и врата ѝ пулсираха. Умът ѝ беше изпълнен с всепоглъщащото знание за СИЛА и за ПЪКЪЛ. Моли се пред олтара, коленичила със своята мокра, разкъсана и окървавена рокля, с боси крака, мръсни и кървящи от раната от счупена бутилка, на която беше стъпила. Дъхът ѝ излизаше на хлипания и църквата се изпълни със стонове, поклащания, почуквания от психическата енергия, която се излъчваше от нея. Падаха пейките, политаха книгите с химни, сребърен съд за причастие полетя

безшумно през тъмнината на свода и се блъсна в отсрещната стена. Тя се молеше, а отговор не идваше. Там нямаше никой — или, ако имаше, Той/То се криеше от нея. Бог беше отвърнал лице от нея, но защо не? Този ужас беше толкова Негово дело, колкото и нейно. И така, тя напусна църквата, напусна я, за да си отиде в къщи, да намери Мама и да доведе разпада си до край.

Спря се на долното стъпало, гледайки потока от хора, движещи се към центъра на града. Животни. Нека изгорят тогава. Нека улиците се изпълнят с миризмата на Жертвоприношението.

Извиване

И електрическите трансформатори на върха на стълбовете за осветление блеснаха с огнени колела от седефено пурпурни искри. Проводници за високо напрежение изпадаха на улиците в блъсканицата от хора и някои започнаха да тичат, а това беше лошо за тях, защото сега улицата беше обсипана с жици и започна вонята, започна изгарянето. Хората започнаха да пицят и отстъпват, докосваха кабелите и заиграваха конвулсивния танц на електрошока. Някои вече се бяха свлекли на улицата, от халатите и пижамите им излизаше пушек.

Кери се обърна назад и погледна съсредоточено църквата, от която току-що беше излязла. Тежката врата се захлопна силно, като от ураганен вятър.

Кери тръгна към къщи.

От дадените под клетва показания на мисис Кора Симърд пред Държавния съвет за разследване (От Доклада на комисията Уайт), стр. 217-217:

К. Мисис Симърд съветът разбира, че сте загубила дъщеря си в нощта на бала и дълбоко ви съчувствува. Ще съкратим разпита до възможния минимум.

А. Благодаря. Искам да помогна, ако мога, разбира се.

К. Вие бяхте ли на Карлин Стрийт около 12.12. ч. когато Керията Уайт е излязла от Конгрегистката църква на същата улица?

А. Да.

К. Защо бяхте там?

А. Съпругът ми трябваше да бъде по работа в Бостон през уикенда, а Ронда беше на бала. Седях в къщи сама, гледах телевизия и я чаках да се върне. Гледах петъчния нощен филм точно когато градската сирена започна да свири, но не свързах това с бала. Но след това стана експлозията... не знаех какво да правя. Опитах да се свържа с полицията, но след първите три числа линията даваше заето. Аз... аз... тогава...

К. Не бързайте, мисис Симърд. Успокойте се, не се притеснявайте.

А. Аз направо откачих. Чу се втора експлозия — сега знам, че е била от станцията «Амоко» — и реших да изляза из града да видя какво става. В небето имаше зарево, страхотно зарево. В този момент мисис Шайърс заблъска по вратата.

К. Мисис Джорджет Шайърс?

А. Да. Те живеят зад ъгъла, на Уйлоу 217. Това е точно оттатък Карлин Стрийт. Тя блъскаше и викаше: «Кора, вътре ли си? Вътре ли си?» Отидох до вратата. Беше с хавлия за баня и по чехли. Краката ѝ изглеждаха премръзнали. Каза, че са се обадили на Обърнови, за да разберат дали знаят нещо и те ѝ казаха, че училището гори. Аз извиках: «О, Боже господи, Ронда е на танците».

К. Това ли е моментът, когато решихте да излезете из града с мисис Шайърс?

А. Не сме решавали нищо. Просто тръгнахме. Нахлузих чифт чехли, мисля, че бяха на Ронда. Имаха малки, бели, пухкави топчета отгоре. Би трябвало да си обуя моите обувки, но въобще не мислех. Навярно и сега не мисля. За какво ви е да слушате как ви разправам за обувките си?

К. Разкажете ни всичко по ваш начин, мисис Симърд.

А. Б-благодаря. Дадох на мисис Шайърс някакъв стар жакет, който ми попадна и тръгнахме.

К. Много хора ли имаше на Карлин Стрийт?

А. Не знам. Бях твърде разтревожена. Може би — тридесет, може би — повече.

К. Какво се случи?

А. Ние с Джорджет вървахме към Мейн Стрийт, държахме се за ръце като малки момиченца, които вървят по полето след мръкване. Зъбите на Джорджет тракаха. Спомням си това. Искан да я помоля да

спре да трака със зъби, но си помислих, че ще бъде неучтиво. Бяхме на една пресечка от Конгрегистката църква, когато видях, че вратата се отвори и си помислих: някой е бил вътре да се моли за Божията помощ. Но след секунда знаех, че не е вярно.

К. Как разбрахте? Логично е да предположите точно това, което сте предположили отначало.

А. Просто разбрах.

К. Познавахте ли лицето, което излезе от църквата?

А. Да, беше Кери Уайт.

К. Бяхте ли виждали някога преди Кери Уайт?

А. Не. Тя не беше сред приятелите на дъщеря ми.

К. Бяхте ли виждали снимка на Кери Уайт?

А. Не.

К. И, във всички случаи, там е било тъмно, а вие сте били на цяла пресечка от църквата.

А. Да, сър.

К. Мисис Симърд, как разбрахте, че това е Кери Уайт?

А. Просто знаех.

К. Това знание, мисис Симърд, то яви ли се като проблясък в съзнанието ви?

А. Не, сър.

К. Като какво беше?

А. Не мога да обясня. Изчезна така, както изчезва един сън. Час след като станете, можете да си спомните само, че сте сънували сън. Но знаех.

К. Това знание беше ли съпроводено с някакво емоционално чувство?

А. Да. Ужас.

К. Какво направихте тогава?

А. Обърнах се към Джорджет и казах: «Ето я там». Джорджет каза: «Да, това е тя». Започна да казва още нещо, но точно тогава цялата улица беше осветена от ярък блясък, изпълни се с трясък и електрическите жици започнаха да падат по земята, от някои от тях се разхвърчаха искри. Една от тях удари човек точно пред нас и той избухна в пламъци. Друг човек се затича, стъпи на една жица и тялото му просто... се изви в дъга назад, като че ли гърбът му е станал еластичен. И след това той падна долу. Други хора пищяха и тичаха,

просто тичаха, и все нови и нови кабели падаха. Бяха разхвърляни навсякъде като змии. А тя беше доволна от това. Доволна! Можех да почувствам, че тя е доволна. Знаех, че трябва да запазя главата си. Хората, които тичаха, бяха убити с електрошок. Джорджет каза: «Бързо, Кора. О, Боже, не искам да изгоря жива тук». Казах: «Спри се. Трябва да използваме главите си, Кора, или никога вече няма да ги използваме». Нещо глупаво, от този сорт. Но тя не искаше да слуша. Пусна ръката ми и се затича към страничното платно. Извиках ѝ да спре — там точно пред нас лежеше скъсан един от тези тежки главни кабели — но тя не слушаше. И тя... тя... ох. Можех да усетя миризмата когато тя започна да гори. Пушекът просто като че ли извираше от дрехите ѝ и аз си помислих: ето какво трябва да е, когато човек го убиват на електрически стол. Миризмата беше сладникава, като от свинско месо. Някой от вас усещал ли е такава миризма? Аз я усещам в сънищата си. Стоях неподвижно, гледах как Джорджет Шайърс почернява. Някъде в западния край стана голяма експлозия — предполагам, че главния газопровод, — но аз почти не я забелязах. Огледах се наоколо — бях съвсем сама. Всички останали бяха или избягали или изгоряха. Видях навярно шест тела. Приличаха на купчини стари парцали. Един от кабелите беше паднал на верандата на една къща вляво и тя започваше да гори. Можех да чуя как старовремските дъски от покрива пукат като пуканки. Изглеждаше, като че ли съм стояла там дълго време, повтаряйки си, че трябва да запазя главата си. Като че ли бяха минали часове. Започнах да се страхувам, че ще припадна и ще се свлека върху един от кабелите или пък, че ще ме обземе паника и ще започна да тичам. Като... Като Джорджет. И затова тръгнах да вървя. Стъпка по стъпка. Улицата стана по-светла от горящата къща. Прекрачих две живи жици и заобиколих едно тяло, станало на каша. Аз... аз... аз... трябваше да гледам къде вървя. Имаше сватбена халка на ръката на тялото, но цялата беше почерняла. Цялата черна. Исусе, помислих си, мили Боже. Прекрачих над друга жица, а след нея имаше три други накуп. Просто спрях там и ги гледах. Мислех си, че, ако успея да ги прескоча, ще бъда добре, но... не смеех. Знаете ли все за какво си мислех? За онази игра, дето я играехме като деца — великанската стъпка. Един вътрешен глас ми говореше: «Кора, направи една великанска стъпка над живите жици на улицата». А аз си мислех — ще мога ли, ще мога ли. Едната от тях още

хвърляше искри, но другите две изглеждаха мъртви. Обаче не сте сигурни. И третата жица заприлича на мъртва. Така, стоях там и чаках някой да се появи, но нямаше никой. Къщата още гореше и огънят се беше разпрострял към тревата, дърветата и живия плет пред нея. Но не идваха никакви пожарни коли. Разбира се, че не идваха. По това време гореше цялата западна част. И се почувствах така замаяна. И разбрах, накрая, че или ще направя великанската стъпка, или ще припадна и така, направих колкото можах по-голяма великанска стъпка, а токът на чехъла ми мина на инч от последната жица. След това трябваше да заобиколя края на още една жица и след това започнах да тичам. И това е всичко, което помня. Когато дойде утрото, лежах на едно одеало в полицейския участък, заедно с много други хора. Някои от тях, но много малко, бяха деца в абитуриентски дрехи и започнах да ги разпитвам дали са виждали Ронда. И те казаха... те к-к-казаха...

(кратка почивка)

К. Вие лично сте сигурна, че Кери Уайт направи това?

А. Да.

К. Благодаря, мисис Симърд.

А. Бих искала да задам въпрос, ако позволите.

К. Разбира се.

А. Какво ще стане, ако има и други като нея? Какво ще стане със света?

От: «Сянката експлодира» (стр. 151)

Към 12.45 часа през нощта на 28 май положението в Чембърлейн е критично. Училището е изгоряло вече на едно доста изолирано място, но и цялата централна градска част е в пламъци. Почти всичката вода от градската мрежа в този район е източена, но все пак има достатъчно вода, макар и с ниско налягане, в главния водопровод на Дейгън стрийт, с която могат да се спасят бизнес сградите отгатак кръстовището на Мейн и Оук стрийт.

Експлозията на «Тонис Ситго» в горния край на Самър стрийт е предизвикала бурен пожар, който не може да бъде овладян чак до десет часа сутринта. На Самър стрийт има вода, просто няма пожарникари и противопожарно оборудване, за да се използва тя.

Оборудването е на път от Люистън, Обърн, Лисбън и Бранскайк, но нищо не пристига преди един часа.

На Карлин стрийт започва пожар, предизвикан от свалени електропроводи. В последствие той ще обхване цялата северна част на улицата, включително и къщата, където Маргарет Уайт е дала живот на дъщеря си.

В западната част на града, точно под хълма, известен като Брикярд хил, става най-лошото бедствие — експлозия на главния газопровод, довела до пожар, който бушува извън контрол, през почти целия ден.

И, ако погледнем тези точки на картата на града (вж. заглавната страница), можем да проследим пътя на Кери — лутация се, криволичещ през града път на разрушението, който обаче, със сигурност има крайна цел — дома й...“

Нещо изтрополя в дневната и Маргарет Уайт се изправи, с глава сведена на една страна. Касапският нож проблясваше мътно в светлината на пламъците. Електричеството беше спряло малко преди това и единствената светлина в къщата идваше от пожарите на улицата.

Една от картините падна от стената с трясък. Миг след това падна часовникът с кукувицата. Механичната птичка издаде кратък, непривичен грак и замлъкна.

Откъм града сирените виеха непрестанно, но тя въпреки това чу стъпките, които свиха по пътеката към къщата.

Вратата се отвори рязко. Стъпки в антрето.

Чу иконите в дневната (ХРИСТОС; НЕВИДИМИЯТ ГОСТ; ПРИБЛИЖАВА СЕ ЧАСЪТ; ГОТОВИ ЛИ СТЕ, АКО ДНЕС ЗАПОЧНЕ СТРАШНИЯ СЪД) да гърмят една след друга, като птици-мишени в павилион-стрелбище.

(о, ходила съм там и съм виждала танца на блудниците на дървените сцени)

Седеше на стола си като много умен учен, излязъл пред класа, но погледът ѝ блуждаеше.

Стъклата в дневната изтрецяха навън.

Вратата на кухнята се отвори с трясък и Кери влезе вътре.

Тялото ѝ, като че ли беше станало огънато, смалено, сбабичесано. Балната рокля висеше на парцали, свинската кръв беше започнала да се съсирва на черти. На челото ѝ имаше зацапано петно машинно масло, двете ѝ колена бяха цъфнали и ожулени.

— Мамо — прошепна. Очите ѝ бяха свръхестествено ярки, като на ястреб, но устните ѝ трепереха. Ако някой беше там и ги наблюдаваше, би останал изумен от приликата между двете.

Маргарет Уайт седеше на кухненския стол, ножът беше скрит в гънките на роклята в скута ѝ.

— Трябваше да се убия когато той го пъкна в мен, — каза ясно. — След първия път, преди да се оженим, той обеща. Никога вече. Каза, че просто... сме се изтървали. Аз му повярвах. Паднах и загубих бебето и това беше присъдата на Бог. Почувствувах, че грехът беше изкупен. С кръв. Но грехът никога не умира. Грехът... никога... не умира.

Очите ѝ блестяха.

— Мамо, аз...

— В началото беше наред. Живеехме без грях. Спяхме в едно легло, понякога опряли корем до корем и, о, можех да почувствам присъствието на Змията, но никога не го направихме докато — усмихна се, но това беше твърда, ужасна усмивка. — И онази вечер можех да видя, че той ме гледаше по Онзи Начин. Паднахме на колене да се помолим за сила и той... ме пипна. По онова място. Онова женското място. И аз го изгоних от къщата. Нямаше го часове наред, а аз се молах за него. Виждах го в ума си как скита по нощните улици, борейки се с Дявола, така както Яков се е борил с Ангела. И когато се върна, сърцето ми беше изпълнено с благодарност.

Спря, излъчвайки сухата си, мрачна усмивка в играещите светлосенки на стаята.

— Мамо, не искам да слушам това!

Чиниите в бюфета започнаха да гърмят като глинени гълъби.

— Чак когато влезе вътре, надуших миризмата на уиски в устата му. И той ме взе. Взе ме! С вонята на гнусното уиски от крайпътните кръчми все още на устата му, той ме облада... и на мен ми хареса това. — Изпищя последните думи, извърната нагоре към тавана. — На мен ми хареса цялото това мръсно чукане и ръцете му да шарят по мене, ПО ЦЯЛОТО МИ ТЯЛО!

— МАМО!
(МАМА!)

Спря, като че ли ѝ бяха ударили шамар и запремига срещу дъщеря си.

— Едва не се самоубих — каза с по-нормален глас. — А Ралф плачеше и говореше за изкупление, а аз — не — и тогава той умря и после аз помислих, че Бог ми е пратил рак; че Той превръща женските ми части в нещо тъй черно и гнило, каквато е и грешната ми душа. Но това би било прекалено леко изкупление. Бог работи по неведоми начини. По чудодейни начини. Виждам това сега. Когато започнаха болките отидох и взех нож, — вдигна високо ножа. — И чаках ти да излезеш, за да мога да направя моето жертвоприношение. Но аз бях слаба и отстъпих от вярата си. Взех този нож в ръка отново, когато ти беше на три години, но пак отстъпих. Затова сега Дяволът се върна в къщата пак.

Държеше ножа високо, очите ѝ се бяха вперили като хипнотизирани в проблясващия ръб на острието му. Кери пристъпи бавно, слепешката напред.

— Дойдох да те убия, Мамо. И ти чакаше тук, за да ме убиеш. Мамо, аз... не е правилно, Мамо. Не е...

— Хайде да се помолим — каза Мама тихо. Очите ѝ се бяха вкопчили в Керините очи и в тях имаше безумно, ужасно състрадание. Светлината от пожара беше по-силна сега, танцуваше дервишки танц по стените. — За последен път да се помолим.

— О, мамо, помогни ми! — извика Кери.

Падна напред на колене, с наведена глава и ръце, вдигнати молитвено нагоре.

Мама се преви напред и ножът се спусна в просветваща дъга.

Кери, виждаща, навярно с крайчето на окото си, се изви назад и, вместо да промуши гърба ѝ, ножът се заби в рамото ѝ до дръжката. Краката на Мама се спънаха в краката на стола ѝ и тя се срути в седнало положение.

Гледаха се безмълвно.

Около дръжката на ножа започна да избликва кръв и да се разплисква по пода.

— Ще ти направя подарък, Мамо — каза Кери меко.

Маргарет се опита да стане, политна и падна пак долу на ръце и колене.

— Какво правиш? — изграчи грубо.

— Представям си сърцето ти, Мамо, — каза Кери. — По-лесно е когато виждаш нещата в ума си. Твоето сърце е един голям, червен мускул. Моето тупти по-бързо когато използвам силата си. Но твоето тупти малко по-бавно сега. Малко по-бавно.

Маргарет се опита пак да стане, не успя и прекръсти във въздуха дъщеря си.

— Малко по-бавно, Мамо. Знаеш ли какъв е подаръкът, Мамо? Това, което винаги си искала. Тъмнина. Или в каквото там живее Бог.

Маргарет Уайт прошепна:

— Отче наш, Ти, който си в небесата...

— По-бавно, Мамо, по-бавно.

— ... свято да бъде името Ти...

— Мога да видя как кръвта ти спира. По-бавно...

— ... царството Ти...

— Ръцете и краката ти като мрамор, като алабастър. Бели.

— ... Твое ще бъде...

— Моята воля, Мамо. По-бавно.

— ... на земята...

— По-бавно.

— ... Като ... като ...

Падна напред, ръцете ѝ се извиваха.

— ... Като е ...

— Спри — прошепна Кери.

Огледа се и положи леко ръце около дръжката на ножа.

(не о не това боли това боли много)

Опита се да стане, не можа, след това се изправи, опирайки се на стола на Мама. Зави ѝ се свят и ѝ се повдигаше. Можеше да усети вкуса на кръвта дълбоко в гърлото си — лепкава и тежка. Пушек, парлив и задушлив, нахълтваше през прозорците сега. Пламъците бяха стигнали до съседната къща, даже искрите вече сигурно падаха меко върху покрива, който беше брутално надупчен от камъни преди хиляда години.

Кери излезе през задната врата, прекоси със залитане тревата и се облегна.

(къде е моята Мама)
на едно дърво. Имаше нещо, което трябваше да направи. Нещо,
свързано с
(паркингите на крайпътните кръчми)
Ангелът със сабята. Огнената сабя.
Няма значение. Щеше да се сети.
Премина през задните дворове до Уйлоу стрийт и след това
изпълзя по насипа на шосе 6.
Беше 1,15 часа.

Беше 11,20 часа когато Кристин Харгенсен и Били Нолан се
върнаха в „Кавалера“. Качиха се по задните стълби, след това по
коридора и едва тя беше успяла да запали лампата, той вече дърпаше
блузата ѝ.

— За Бога, нека да я разкопчая...

— По дяволите копчетата.

Изведнъж той я разкъса на гърба от горе надолу. Платът се
разцепи с рязък остър звук. Едно копче подскочи и се изтърколи по
голия дървен под. Музиката от долу стигаше до тях приглушена, но
сградата вибрираше леко от тремаво-ентусиазираните танци на
фермери, шофьори, мелничари с келнерки и фризьорки, на чиканосите
и техните гаджета от Уестоубър и Мотън.

— Хей...

— Млъкни.

Зашлеви ѝ шамар, от който главата ѝ отхвъркна назад. Очите ѝ се
изпълниха с равен, мрачен блясък.

— Това е краят, Били — отстъпи назад от него, а гърдите се
поклащаха в сутиена ѝ, плоският ѝ стомах пулсираше, краката ѝ —
дълги и потрепващи в джинсите; но отстъпи към леглото. — Свършено
е.

Той се стегна и изви леко глава.

— Биеш ми дузпата, а, кучко?

— Ще ти бия и още нещо.

— Дяволски права си, има нещо за забиване.

Втренчиха се гневно един в друг, като дишаха тежко.

Той започна да разкопчава ризата си, на устните му се появи
тънка усмивка.

— Направихме го, Чарли. Наистина го направихме. — Наричаше я Чарли когато беше доволен от нея. Изглежда това название беше, помисли си тя, в проблясък на мрачен хумор, родов термин за добра путка.

Усети, че на лицето ѝ се появява лека усмивка, отпусна се малко и точно тогава той омота ризата си около лицето ѝ, наведе се и я кюсна с глава в стомаха, като козел, поваляйки я на леглото. Пружините изскърцаха. Тя заудря безпомощно с юмруци по гърба му.

— Махни се от мен! Махни се от мен! Махни се от мен! Ти, шибано копеле, махни се от мен!

Той се усмихваше и с бързо, силно дръпване ципът ѝ беше разтворен и бедрата ѝ — оголени.

— Ще извикаш татко си ли? — сумтеше той. — Така ли ще направиш? Ха, ха. Това ли? Ще извикаш големия татко правист? Ха. Аз и на теб бих ти го направил същото, нали се сещаш? Бих олял цялата ти шибана тиква. Знаеш ли? Ха. Свинска кръв за свине, нали така? Направо на шибаната ти тиква. Ти...

Тя изведнъж беше спряла да се съпротивлява. Той спря, вгледа се втренчено в нея. На лицето ѝ имаше странна усмивка.

— Ти искаше точно това да направиш през цялото време, нали? Ти, нещастна отрепка, такава. Така е, нали? Ти, пълзящо, едноклетъчно, безяйчено влечуго.

Усмивката му разцъфтяваше бавно, безумно.

— Няма значение.

— Не — Каза тя, — Няма. — Усмивката ѝ изчезна изведнъж, жилите на врата ѝ изпъкнаха силно, когато тя се дръпна назад и се изплю в лицето му.

Започнаха огнена, безумна схватка.

Долу музиката гърмеше и викаше („Гълтам малки бели хапчета и очите ми отварят се в унес/шест дни скитане по пътищата и прибирам се нощес“) с пълно гърло, много силно, много лошо, състав от пет души, облечени в каубойски ризи, накичени с метални украшения, нови избелели дънки с ярки тегели, от време на време избърсваха потта от челата си, размесена с Виталис, никой не чу градската сирена или първата експлозия, или втората и когато гръмна главния газопровод, и музиката спря, и някой пристигна на паркинга, и започна да крещи какво е станало, Крис и Били спяха.

Когато Крис се събуди рязко, часовникът на нощната масичка показваше един без десет. Някой блъскаше по вратата.

— Били — крещеше глас. — Ставай! Хей! Хей!

Били се раздвижи, преобърна се и бутна евтиния будилник на земята.

— Какво за Бога? — каза дрезгаво и седна. Болеше го гърбът. Кучката го беше нашарила с дълги драскотини. В момента почти не беше забелязал това, но сега реши, че ще трябва да я изпрати в къщи с натрита муцуна. Просто, за да ѝ покаже кой е...

Изуми го тишината. Тишина. „Кавалера“ работеше до два часа; всъщност още се виждаха неоновите лампи, които просветваха и премигваха пред пращното стъкло на прозореца. Като се изключи силното думкане

(нещо се е случило)

мястото беше тихо като гробница.

— Били, там ли си? Хей!

— Кой е? — прошепна Крис. Очите ѝ светеха напрегнато в проблясващото неоново осветление.

— Джеки Талбот — каза разсеяно, след това повиши глас. — Какво?

— Пусни ме вътре. Били. Трябва да ти кажа нещо!

Били стана и прошляпа до вратата гол. Откачи старовремското резе и отвори.

Джеки Талбот врълетя вътре. Очите му бяха широко отворени и целия беше омазан със сажди. Пиеха си със Стив и Хенри, когато, в дванадесет без десет, дойде вестта. Бяха тръгнали към града със стария Додж на Хенри и бяха видели експлозията на главния газопровод на Джексън Авеню от височината на Брикярд Хил. Когато Джеки взе Доджа и потегли в 12,30 часа, градът беше в паническа бъркотия.

— Чембърлейн гори — каза на Били. — Целият шибан град. Училището отиде. Центърът отиде. Западният край гръмна — газ. И Карлин Стрийт е в огън. И казват, че Кери Уайт е направила това.

— О, Боже — каза Крис. Надигна се от леглото и се пресегна за дрехите си. — Какво...

— Млъкни — каза Били меко. — Или ще те сритам по задника. — Погледна Джеки и му кимна да продължи.

— Видели са я. Много хора я видели. Били, казват, че цялата е покрита с кръв. Тя е била на оня шибан бал нощес... Стив и Хенри не го разбраха, но... Били, ти... оная свинска кръв... тя беше...

— Ъхъ — каза Били.

— О, не — Джеки отстъпи назад и се опря на рамката на вратата. Лицето му беше мъртвешки жълтеникаво на светлината на уличната лампа. — О, Боже, Били, целия град...

— Кери друснала целия град? Кери Уайт? Стига, посрал си се от страх. — Каза го бавно, почти тържествено. Зад него Крис се обличаше припряно.

— Отиди и погледни през прозореца! — Каза Джеки.

Били пристъпи и погледна. Целият хоризонт на изток беше пурпурночервен и небето беше осветено от това.

В момента, в който погледна, отпред префучаха три пожарникарски коли. Можеше да разчете надписите върху тях в светлината на уличното осветление от паркинга на „Кавалера“.

— Майка му стара — каза — тези коли са от Брансуйк.

— Брансуйк? — каза Крис. — Това е на четиридесет мили. Не може да бъде...

— Добре, какво стана? — обърна се Били пак към Джеки Талбот.

Джеки разклати глава.

— Никой не знае, още никой. Започнало е в училището. Кери и Томи Рос са станали Кралица и Крал и тогава някой излял две кофи кръв върху тях и тя избягала. Тогава училището се подпалило и, казват, че никой не е излязъл. След това е гръмнала „Амоко“, след това „Мобил Стейшън“ на Самър стрийт...

— „Ситго“ — вметна Били. — Казва се „Ситго“.

— Кой го е еня как се казва? — изкрещя Джеки. — Тя е била. Навсякъде, където нещо е станало, е била и тя! А ония кофи... никой от нас не носеше ръкавици...

— Аз ще се погрижа за това — каза Били.

— Няма да можеш, Били. Кери е...

— Махай се.

— Били...

— Махай се или ще ти извия врата.

Джеки отстъпи назад през вратата.

— Отивай си в къщи. Не говори с никого. Аз ще се погрижа за всичко.

— Добре — каза Джеки. — Добре, Били. Само си помислих...

Били хлопна вратата.

Крис се нахвърли върху него веднага:

— Били, какво ще правим с тая кучка Кери, о, Боже мой, какво ще правим...

Били я зашлеви като вложи цялата си сила в удара и той я повали на пода. Крис остана разпростряна долу зашеметена за миг, след това обви лице с ръцете си и захлипа.

Били си обу гащите, фланелката, обувките. След това отиде до нащърбената порцеланова мивка в ъгъла, щракна лампата, намокри си главата и започна да разресва косата си, приведен, за да вижда отражението си в старото, станало цялото на петна, огледало. Зад него полюлявайки се отнесено, Крис Харгенсен седеше на пода и бършеше кръвта от разцепената си устна.

— Ще ти кажа какво ще правим — каза той. — Отиваме в града да гледаме пожарите. След това се връщаме къщи. Ще кажеш на скъпото си старо татенце, че сме били в „Кавалера“ и сме си пили бирата, когато това се е случило. Аз ще кажа на скъпата си стара мамичка същото. Схващаш ли?

— Били, отпечатъците от пръстите ти — каза тя. Гласът ѝ беше приглушен, но не неуважителен.

— Техните отпечатъци — каза той. — Аз носех ръкавици.

— Те няма ли да кажат? — попита тя. — Ако полицията ги хване и ги разпитва...

— Положително — каза той. — Ще кажат. — Къдриците и лимбите бяха почти в ред. Блестяха в светлината на мътната, оплескана от мухи, крушка, като вихрушки в дълбока вода. Лицето му беше спокойно, съсредоточено. Гребенът, който използваше, беше изпожулен стар „Ейс“, замазан с мръсотия. Баща му му го беше подарил за единадесетия рожден ден и нито един зъб не беше счупен. Нито един.

— Може би те никога няма да намерят кофите — каза той. — Ако ги намерят, навярно отпечатъците ще са изгорели. Не знам. Но, ако Дойл прибере някой от тях в пандиза, аз потеглям за Калифорния. Ти прави каквото си искаш.

— Ще ме вземеш ли с теб? — попита тя. Погледна го от пода, устната ѝ беше подпухнала и заприличала на негърска, в очите ѝ имаше молба.

— Може би — усмихна се той. Но нямаше да я вземе. Вече не. — Хайде, отиваме в града.

Слязоха долу, минаха през празната танцова зала, където столовете още бяха изтеглени назад до масите, бирите седяха недоизпити.

Като излязоха през задната врата, Били каза:

— Това място все пак смърди.

Качиха се в колата му и той запали мотора. Когато светна с фаровете, Крис започна да пищи, притиснала юмруци до устата си.

Били го почувства в същия миг; нещо вътре в ума му

(кери кери кери кери)

някакво присъствие.

Кери стоеше пред тях, навярно на седемдесет фута напред.

Дългите фарове я хванаха в страшните черно-бели тонове на филмите на ужасите, подгизнала и оплескана в кръв. Сега вече много от нея беше собствената ѝ кръв. Дръжката на касапския нож още се подаваше от рамото ѝ, роклята ѝ беше покрита с кал и полепнала с треволяци. Беше пропъзляла голяма част от пътя от Карлин стрийт в полусвяст, за да разруши тази крайпътна кръчма — може би същата, в която е започнало проклятието на нейното създаване.

Стоеше олюлявайки се, с ръце, протегнати напред, като на хипнотизатор и започна да пристъпва бавно към тях.

Случи се за стотна от секундата. Крис не беше успяла да завърши първия си писък. Рефлексите на Били бяха добри, реакцията му — моментална. Включи скоростта, натисна газта и тръгна.

Гумите на Шевролета просвистяха по асфалта и колата се метна напред като някакъв старинен и ужасен човекоядец. Фигурата се олюля пред предното стъкло и, като направи това, присъствието стана по-шумно

(КЕРИ КЕРИ КЕРИ)

и още по-шумно

(КЕРИ КЕРИ КЕРИ)

Като радио, завъртяно на пълна мощност. То, като че ли ги обгради, като в рамка и в един миг те застигнаха в движение: Били

(КЕРИ точно като кучетата КЕРИ точно като проклетите кучета КЕРИ бих искал да мога КЕРИ да бъда КЕРИ теб)

и Крис

(КЕРИ исусе не да я убиваме КЕРИ не искахме да я убиваме КЕРИ били не искам КЕРИ да гледам КЕ)

и самата Кери

(погледни колелото на колата педала за газ на колата виждам КОЛЕЛОТО о боже сърцето ми сърцето ми сърцето ми)

И Били изведнъж усети, че колата му го предава, оживява, изплъзва се от ръцете му. Шевролетът заора и, целият в пушек, се изви в полукръг с вой и изведнъж облицованата стена на „Кавалера“ започна да се надига, надига, надига и

(това е)

те се блъснаха в нея с четиридесет мили в час и дъските от облицовката се разхвърчаха нагоре в трепкащата неонена светлина. Били беше подметнат напред и лостът на волана го разкъса. Крис беше изхвърлена на бронята.

Резервоарът цъфна и около задницата на колата започна да се образува локвичка от гориво. Краят на една от тръбите за газовете попадна в нея и горивото лумна в ярък огън.

Кери лежеше на едната си страна със затворени очи, дишаше тежко. Гърдите ѝ горяха.

Започна да се влачи през паркинга, без посока.

(мамо съжалявам че всичко стана зле о мамо моля те мамо моля те боли ме ужасно мамо какво съм направила)

И изведнъж, всичко загуби значение, всичко щеше да бъде без значение, без значение, ако само можеше да се обърне по гръб, да се обърне и види звездите, да се обърне и да види само веднъж и тогава да умре.

Точно така я намери Су в два часа.

Когато шерифът Дойл я остави, Су повървя по улицата и седна на стъпалата на Чембърлейнската автоматична пералня. Гледаше горящото небе, без да го вижда. Томи беше мъртъв. Знаеше, че това е истина и я приемаше с лекота, която беше ужасяваща.

И, че Кери го беше направила.

Нямаше представа откъде знае това, но убедеността ѝ беше така кристално ясна и точна, като аритметика.

Времето минаваше. Нямаше значение. Макбет беше убила съня, а Кери беше убила времето. Много добре. *Воп нот*, усмихна се Су горестно. Може ли това да е краят на нашата героиня, на Мис Шестнадесет Годишната Малка Сладурана? Вече няма да се тревожи за клуба на отбраното общество и за Клийн Корнърс. Не, никога. Отишла си е. Изгоряла е. Някой притича покрай нея, бръщолевейки, че Карлин Стрийт е в пламъци. Много хубаво от страна на Карлин Стрийт. Томи си беше отишъл. И Кери си беше отишла в къщи да убие майка си.

Изправи се рязко, взирайки се в тъмнината.

Не знаеше откъде знае. Нямаше никаква връзка с това, което някога беше чела за телепатията. В главата ѝ нямаше картини, нямаше големи бели проблясъци на откровение, а само прозаично знание; така както знаете, че лятото идва след пролетта, че ракът може да ви умори, че майката на Кери е вече мъртва, че...

Сърцето ѝ подскочи тежко в гърдите. Мъртва? Започна да изучава знанието си за инцидента, опитвайки се да не обръща внимание на противоестествения факт, че знанието е дошло от нищо.

Да, Маргарет Уайт беше мъртва, беше нещо свързано със сърцето ѝ. Но тя беше промушила Кери с нож. Кери беше лошо наранена. Тя беше...

Нищо повече.

Стана и се затича към колата на майка си. След десет минути спря на ъгъла на Бренч и Карлин стрийт, която гореше. Нямаше никакви пожарни коли, но по средата на двата края на улицата бяха поставени магарета за рязане на дърва и мазно димящите, догарящи крайпътни лампи осветяваха надпис:

ВНИМАНИЕ! ЖИВИ ЖИЦИ!

Су прекоси два задни двора и се забута в израснал висок жив плет, който я изподраска с малки, бели, остри шипове. Излезе в съседния двор на Уайтови, прекоси го.

Къщата им беше в пламъци, покривът свистеше. Беше невъзможно даже и да си помисли да се приближи достатъчно, за да може да надникне вътре. Но на силните блясъци на огъня, видя нещо по-добро: размазаната кървава следа на Кери. Проследи я с наведена глава, мина покрай по-големите кървави петна, където Кери беше

почивала, през един друг жив плет, през един заден двор на Уйлоу Стрийт и след това — през един шубрак. След него — късо, непавирано разклонение — почти пътечка — се виеше нагоре и надясно по насипа към шосе 6.

Спря изведнъж обзета от съмнение като от зла и ерозираща сила. Да предположим, че можеше да я намери. Тогава какво? Сърдечен удар? Подпалване на пожар? Взе се под контрол и се насили да тръгне пред приближаващата се кола или пожарна машина. Особеното ѝ знание ѝ казваше, че Кери е в състояние да направи всички тези неща.

(да намери полицай)

Изкиска се при тази мисъл и седна на тревата, овлажнена от роса. Вече беше намирала полицай. И, даже и да предположим, че Отис Дойл ѝ беше повярвал, тогава какво? Изведнъж си представи картината на сто озверели преследвачи, които заобикалят Кери, настоявайки да им предаде оръжието си и да се предаде. Кери послушно вдига ръце и изважда главата от раменете си. Подава я на шериф Дойл, който тържествено я поставя в плетена кошница с надпис Народен Експонат А.

(а томи е мъртъв)

Стига, стига. Започна да плаче. Сложи ръцете си пред лицето и се разрида. Мек бриз прошумоля в хрусталака на върха на хълма. Още пожарни коли просвистяха по шосе 6, като огромни червени хрътки в нощта.

(градът долу гори е добре)

Нямаше представа от колко време седи там и плаче в някаква тежка полудрямка. Не си даваше сметка и, че следва пътя на Кери към „Кавалера“, така както човек не си дава сметка, че диша, освен ако не мисли за това.

Кери беше много тежко ранена и в този момент я крепеше само зверската решимост. До „Кавалера“ имаше три мили, даже и напърно по полето, както вървеше Кери. Су

(наблюдаваше? мислеше? няма значение)

когато Кери падна в една канавка и се измъкна оттам премръзнала и трепереца. Изумително беше това, че продължаваше да върви. Но, разбира се, това беше заради Мама. Мама искаше тя да бъде Огненият Меч на Ангела, да разрушава...

(тя ще разруши и това също)

Стана и се затича тромаво, без да си прави труда да следи кървавата нишка. Вече нямаше нужда да я следи.

От „Сянката експлодира“ (стр. 164–165)

Каквото и да си мисли всеки от нас за случая с Кери Уайт, той е приключен. Време е да се обърнем към бъдещето. Както подчертава Дийн Макгафин в чудесната си статия в Научния годишник, ако откажем да направим това, съвсем сигурно ще трябва да заплатим висока цена.

Тук възниква един трънлив морален въпрос. Вече има напредък в работите по изолацията на ТК гена. Повече или по-малко общоприето сред научната общественост (вж. напр. Бург и Ханенган. Поглед към изолацията на ТК гена със специфични препоръки за контролните параметри. Годишник по микробиология. Бъркли, 1982 г.) е схващането, че когато се изработят процедурите за тестване, всички деца на училищна възраст ще преминават нещо, подобно на противотуберкулозната ваксина. Но ТК не е бацил, той е също такава част от засегнатия човек, каквато е цветът на очите.

Ако скритите ТК способности се проявяват като елемент на пубертета и, ако този хипотетичен ТК тест се прави на децата в първи клас, тогава сигурно ще бъдем предупредени. Но дали предупредени значи и предварително подготвени? Ако тестът за туберкулоза е позитивен, детето може да бъде лекувано или изолирано. Ако ТК тестът е позитивен, нямаме друго лечение, освен куршум в главата. И как може въобще да се изолира лице, което впоследствие ще развие способност да разрушава всякакви стени?

Но дори и да можеше успешно да се изолира, ще разреши ли американският народ едно малко, хубаво момиченце да бъде отнето от родителите му при първите признаци на пубертета, за да бъде затворено в камера за цял живот? Съмнявам се. Особено след като комисията Уайт направи всичко възможно, за да убеди обществеността, че кошмарът в Чембърлейн е бил чиста случайност.

От дадени под клетва показания на Сузан Снел пред Държавния Съвет за разследване на Мейн (От Доклада на комисията Уайт), стр. 306-472:

К. Сега, мис Снел, съветът би искал да се върнем към показанията ви относно твърдението, че сте срещнали Кери Уайт на паркинга на „Кавалера“ ...

А. Защо продължавате да задавате едни и същи въпроси отново и отново? Вече два пъти ви говорих за това.

К. Искаме да се уверим, че записът е верен във всяко...

А. Искате да ме хванете в лъжа, нали точно това всъщност имате предвид? Не мислите, че ви казвам истината, нали?

К. Казвате, че сте попаднали на Кери в...

А. Ще ми отговорите ли?

К. ... в 2.00 часа сутринта на 28 май. Така ли е?

А. Няма да отговарям на никакви въпроси, докато вие не отговорите на този, който току-що ви зададох.

К. Мис Снел, този орган е овластен да ви призове пред съда, ако откажете да отговаряте, с каквито и да било основания, освен Конституционните.

А. Не ме интересува какво сте овластени да правите. Аз загубих човек, когото обичам. Хайде, хвърлете ме в затвора. Не ме е грижа. Аз... аз... о, вървете по дяволите. Всички вие, вървете по дяволите. Опитвайте се да... да... знам ли, да ме разпънете на кръст или нещо такова. Оставете ме на мира.

(Кратка почивка)

К. Мис Снел, готова ли сте да продължите да давате показания сега?

А. Да, но няма да позволя да ме тормозите, господин председател.

К. Разбира се, млада госпожо. Никой не иска да ви тормози. Така, вие твърдите, че сте попаднали на Кери на паркинга на тази кръчма в 2.00 часа. Правилно ли е?

А. Да.

К. Вие знаехте, че е 2.00 часа?

А. Носех часовника, който виждате на китката ми в момента.

К. Сигурно. „Кавалера“ не е ли на повече от шест мили от мястото, където оставихте колата на майка си?

А. Да, по шосе. Напряко е почти три.

К. Вие минахте това разстояние пеша?

А. Да.

К. Сега, по-рано сте казала, че сте „знаела“, че се приближавате до Кери. Можете ли да обясните това?

А. Не.

К. Можехте ли да я помиришете?

А. Какво?

К. Носа си ли следвахте?

(Смях в галериите)

А. Вие играчки ли си разигравате с мен?

К. Отговорете на въпроса, моля.

А. Не, аз не следвах носа си.

К. Можехте ли да я видите?

А. Не.

К. Да я чуете?

А. Не.

К. Тогава, как може да сте знаели, че тя е там?

А. Как е знаел Том Куилан? Или Кора Симърд? Или бедния Вик Муни? Как са знаели всички те?

К. Отговорете на въпроса, мис. Това не е нито мястото, нито времето да се държите нагло.

А. Но те наистина казаха, че „просто са знаели“, нали? Прочетох показанията на мисис Симърд във вестника! А, какво ще кажете за противопожарните кранове, които са се отворили сами? А за газовите помпи, които сами са отвили винтовете си и са се включили на зареждане? Жиците, които изпадаха от стълбовете! И...

К. Мис Снел, моля...

А. Тези неща се намират в протоколите от работата на тази комисия!

К. Това не е предмет на разговора сега.

А. Тогава кое е? Вие истината ли търсите или просто изкупителна жертва?

К. Вие отричате ли, че предварително сте знаели местонахождението на Кери?

А. Разбира се, че да. Това е абсурдна идея.

К. О? И защо е абсурдна?

А. Добре, ако намекувате, че е имало някаква конспирация, това е абсурд, защото Кери умираше, когато я намерих. Това нямаше да бъде лесен начин за умирање.

К. Ако не сте знаели предварително местонахождението ѝ, как можяхте да отидете направо при нея?

А. О, вие, глупав човек! Слушахте ли въобще това, което се говореше тук? Всички знаеха, че беше от Кери. Всеки би могъл да я намери, ако си беше наумил това.

К. Но не всеки я намери. Вие я намерихте. Можете ли да ни кажете защо хората не се стичаха от всички страни, като железни стружки, привлечани от магнит?

А. Тя бързо отслабваше. Предполагам, че навярно... зоната на нейното въздействие се свиваше.

К. Мисля ще се съгласите, че това е относително небазиращо се на информация предположение?

А. Разбира се, че е. По отношение на Кери Уайт ние всички сме относително неинформирани.

К. Както искате, мис Снел. Сега можем ли да минем към...

Отначало, когато се изкатери по насипа между ливадата на Хенри Дрейн и паркинга на „Кавалера“, помисли, че Кери е мъртва. Тялото ѝ лежеше наполовина в паркинга и изглеждаше странно смалена и превита. Напомни ѝ за мъртвите животни, които беше виждала на шосе 495 — мармоти, бобащи, скункси — премазани от профучаващи камиони и фургони.

Но присъствието беше все още в нея, вибрираше упорито, повтаряше позивните сигнали на личността на Кери Уайт, отново и отново. На нещо от същността на Кери, някакъв Gestalt. Сега приглушена, не кълтяща, не заявяваща за себе си като с рог, но нарастваща и стихваща с постоянни трептения.

В безсъзнание.

Су се прехвърли над релсата, която ограждаше паркинга, усещайки горещината на огъня в лицето си. „Кавалера“ беше в сграда с дървена конструкция и тя гореше ярко. Вдясно от задния вход, сред

огъня, се очертаваха овъглените останки на една кола. Кери беше направила това. Су не отиде да погледне дали вътре е имало някой. Това вече нямаше значение. Пристъпи към мястото където лежеше Кери, обърната на страни. Не можеше да чуе дори собствените си стъпки от алчния бумтеж на огъня. Погледна свитата на кълбо фигура, обзета от жалост и състрадание. Дръжката на ножа се подаваше жестоко от рамото ѝ, тя лежеше в локва кръв — от устата ѝ продължаваше да се стича нова кръв. Изглеждаше така, като че ли се беше опитвала да се обърне по гръб в момента когато е загубила съзнание. Можеше да пали пожари, да сваля електрически кабели, можеше да убива почти само със силата на ума си, а лежеше тук, неспособна да се обърне по гръб.

Су клекна, прихвана я за едната ръка и за ненараненото рамо и внимателно я обърна по гръб.

Кери изстена дрезгаво и клепките ѝ трепнаха. Възприятието за присъствието ѝ в ума на Су се изостри, като че ли някаква умствена картина идваше на фокус.

(кой е там)

И Су, без да мисли, заговори по същия начин:

(аз су снел)

Само че, нямаше нужда да мисли за името си. Мисълта за себе си като за себе си не се изразяваше нито в думи, нито в картини. Осмислянето на това, изведнъж постави всичко на мястото му, направи го реално и съчувствието към Кери проби тъмнината на шока.

И Кери, с далечен, безмълвен укор:

(вие ме изиграхте вие всички ме изиграхте)

(Кери аз даже не знам какво е станало томи ли е)

(вие ме изиграхте това е станало изиграхте изиграте о мръсен номер)

Смесицата от образ и чувство беше зашеметяваща, неопишуема. Кръв. Тъга. Страх. Последният мръсен номер в дългата поредица от мръсни номера: всички те просветваха в шеметна верига, от която умът на Су започна да се мята безпомощно, безнадеждно. Те споделяха страшната тоталност на абсолютното знание.

(кери недеј недеј недеј боли ме)

Сега момичетата, които хвърлят санитарните превръзки, подпяват, смеят се. Лицето на Су се отрази като в огледало в

собственото ѝ съзнание: грозно, карикатурно, цялото една зееща уста, жестоко красиво.

(виж мръсните номера виж че целият ми живот е един дълъг мръсен номер)

(виж кери погледни вътре в мен)

И Кери погледна.

Усещането беше ужасяващо. Умът и нервната ѝ система бяха станали като библиотека. Някой, в отчаяна нужда, тичаше из нея, пръстите му леко докосваха рафтовете с книги, повдигаха някои, разглеждаха ги, оставяха ги обратно, пускаха някои на земята и листовете им пърхаха бясно

(проблясващи образи това съм аз като дете мразя го него татко о мамо боби ме бутна от моята количка искам да си карам количката ще ходим да видим леля сесил мамо ела бързо направих пиш)

във вихъра на спомените; и по-нататък и по-нататък, докато накрая стигна до рафт, отбелязан ТОМИ, с подзаглавие БАЛ. Разхвърляни отворени книги, проблясъци от опита, бележки в полето, написани с всички йероглифи на емоциите.

Търси... Намира повече, отколкото самата Су беше предполагала — любов към Томи, ревност, себичност, потребност да го подчини на своята воля по въпроса за отиването на бала с Кери, отвращение от самата Кери (би могла да се грижи по-добре за себе си тя наистина изглежда като ДЯВОЛСКА ПОВЛЕКАНА)

омраза към мис Дисжардин, омраза към самата себе си. Но никаква злоба към Кери лично, никакви планове да я изправи пред всички и да я смаже.

Трескавото усещане, че тършуват из най-тайните ѝ коридори, започна да избледнява. Усети, че Кери се оттегля, слаба и изтощена.

(защо просто не ме остави сама)

(кери аз)

(мама щеше да бъде жива аз убих мама искам мама боли ме гърдите ме болят рамото ми о о о искам мама)

(кери аз)

И нямаше как да завърши тази мисъл, нямаше с какво да я завърши. Су беше внезапно обзета от ужас, който беше още по-страшен от това, че тя не можеше да му даде име. Кървящата аномалия

да става. Стоеше по средата на голямото, покрито с мараня поле и чакаше.

Учестеното ѝ дишане се забави, забави, като че ли изведнъж се е закачило на трън...

И изведнъж се отприщи в един провлечен вик.

Когато усети, че бавни струйки от тъмна менструална кръв се стичат надолу по бедрата ѝ.

ЧАСТ ТРЕТА

ОСТАНКИ ОТ КАТАСТРОФАТА

БЛАГОТВОРИТЕЛНА БОЛНИЦА — АНДОУВЪР/ ИСТОРИЯ
НА ЗАБОЛЯВАНЕТО

Име: Уайт Кериета Н.

Адрес: 47, Карлин стрийт, Чембърлейн, Мейн 02249

Бърза помощ: не

Линейка: №16

Лечение: не

Време на настъпване на смъртта: 28, май, 1979 год, 2.00 ч. прибл.

Причина на смъртта: кръвоизлив, шок, коронарно запушване и/
или коронарна тромбоза (възможна)

Лице, идентифицирало смъртта: Сузан Д. Снел, 19 Бек
Чембърлейн, Мейн, 02249

Роднини: няма

Тялото да се предаде на: Общината на Мейн

Дежурен лекар:

Патолог:

От Националната телеграфна служба, Петък, 5 юни, 1979 г.

ЧЕМБЪРЛЕЙН, МЕЙН

ДЪРЖАВНИ СЛУЖИТЕЛИ ТВЪРДЯТ, ЧЕ БРОЯТ НА ЗАГИНАЛИТЕ В ЧЕМБЪРЛЕЙН Е 409, КАТО 49 ВСЕ ОЩЕ СЕ СМЯТАТ ЗА ИЗЧЕЗНАЛИ. РАЗСЛЕДВАНЕТО ВЪВ ВРЪЗКА С КЕРИЕТА УАЙТ И Т. НАР. ТК ФЕНОМЕН ПРОДЪЛЖАВА СРЕД УПОРИТИТЕ СЛУХОВЕ, ЧЕ АУТОПСИЯТА НА МОМИЧЕТО УАЙТ Е РАЗКРИЛА НЯКОИ НЕОБИКНОВЕНИ ОБРАЗОВАНИЯ В МОЗЪЧНАТА КОРА. ГУБЕРНАТОРЪТ НА ЩАТА Е НАЗНАЧИЛ КОМИСИЯ С ШИРОКИ ПРАВОМОЩИЯ ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ НА ЦЯЛАТА ТРАГЕДИЯ. КРАЙ.

ЮНИ 5, 0303н

От: „Люистън Дейли Сън“, Неделя, 7 септември (стр. 3)

Наследството на ТК:

Изпепелена земя и изпепелени сърца

ЧЕМБЪРЛЕЙН — Нощта на Бала е вече история. Учените хора от векове казват, че времето лекува всички рани, но раната на този малък град в западен Мейн може да бъде смъртоносна. Улиците в жилищните квартали на източната част на града са все още там, охранявани от двестагодишни дъбове, спретнатите къщи в стил ранчо са все още чисти и неповредени. Но тази пасторална Нова Англия лежи на границата на едно почерняло и разхвърляно пепелище и в предните дворове на много от спретнатите къщи има табелки с надпис „Продава се“. Къщите, в които все още живеят хора, имат черен креп на входните врати. Големите ярко жълти товарни камиони и ремаркета за мебели са постоянна гледка по улиците на Чембърлейн тези дни.

Основното промишлено предприятие на града — Чембърлейнският тъкачен завод — е все още там, недокоснато от огъня, който опустоши голяма част от града през онези майски дни. Но от 4 юли насам то работи само на една смяна и, според президента Уйлям Чемблис, много е вероятно да бъдат освободени и още работници. „Имаме поръчки — заяви той — но не можете да поддържате производство без хора. Нямаме хора. От 15 август до сега получих още 34 заявления за напускане. Единственото нещо, което можем да направим, е да закрием бояджийския цех и да го изнесем другаде. Не ни се иска да освобождаваме хора, но нещата опират до финансовото оцеляване.“

Роджър Фиърън живее в Чембърлейн от двадесет и две години, осемнадесет от които работи в завода. През това време той се е издигнал от треторазряден бояджия, с надница от седемдесет и три цента на час, до началник на бояджийския цех; въпреки това, изглежда странно безразличен към възможността да загуби работата си. „Бих загубил дяволски добра заплата, каза той, това не е нещо, което човек прави с лека ръка. Двамата с жената го обсъдихме. Бихме могли да

продадем къщата — Цената ѝ е поне 20000 долара — но, макар, че сигурно няма да можем да вземем и половината от тази цена, ще я обявим за продан. Това няма значение. Не искаме вече да живеем в Чембърлейн. Както искате го приемайте, но за нас Чембърлейн е вече лошо място.“

Фиърън не е единственият. Хенри Кели, собственик на магазин за цигари и сода, наричан Кели Фрут преди да изгори в нощта на Бала, няма планове да го изгражда наново. „Децата ги няма, повдига рамене той, ако отворя магазина отново, ще има прекалено много призраци в ъглите. Ще взема парите от застраховката и ще се оттегля в Сан Питърсбърг.“

Седмица след като торнадото през 1954 година премина смъртоносния си и разрушителен път през Уорчестър, във въздуха се носеше звука на ударите с чукове, аромата на пресни чамови дъски, чувството за оптимизъм и човешка жилавост. В Чембърлейн няма нищо такова. Главният път беше разчистен от отломките и, толкоз. Лицата, които виждате, са изпълнени с тъпа безнадеждност. Мъжете пият бира мълчаливо в бара на Франк на ъгъла на Съливан Стрийт, жените си говорят за загуба и тъга в задните дворове. Чембърлейн беше обявен за бедствена зона и има достатъчно пари, с които градът да се изправи на крака и да започне възстановяването на бизнес кварталите му.

Но главният бизнес в Чембърлейн през последните четири месеца е погребалният.

За сега е установена смъртта на четиристотин и четиридесет, други осемнадесет се смятат за изчезнали. И шестдесет и седем от мъртвите са били абитуриенти от Средното училище Иуйн. Навярно това повече от всичко друго, е смазало духа на Чембърлейн.

Те бяха погребани на 1 и 2 юни в три масови церемонии. На 3 юни се състоя панахида на градския площад. Това беше най-вълнуващата церемония, на която съм присъствал. Присъстваха хиляди хора, но цялото множество беше съвършено безмълвно когато училищният оркестър, намалял от шестдесет и шест на само четиридесет души, изпълни химна на училището.

Следващата седмица се състоя тържествена церемония по връчване на дипломите в Академията в съседния Мотън, но само петдесет и двама абитуриенти бяха останали живи да си получат

дипломите. Ученикът, който произнасяше прощалната реч, Хенри Стемпъл, избухна в сълзи по средата на речта и не можа да продължи. Нямаше вечерни забави след церемонията, абитуриентите просто си взеха дипломите и си отидоха вкъщи.

Но, с напредването на лятото, приказките продължаваха да се разплитат при откриването на нови и нови тела. На някои жители им се струваше, че коричката от раната се олющваше отново и отново, така че раната пак да започне да кърви.

Ако сте един от многото любители на сензации, които се размотаваха из Чембърлейн миналата седмица, трябва да сте го видели като град, страдащ от смъртоносен рак на духа. Малко хора, с вид на загубени, бродят между рафтовете на магазина А&Р. Конгрегистката църква на Карлин Стрийт я няма, пометена е от огъня, но тухлената Католическа църква все още стои на Елм Стрийт, а спретнатата Методистка църква, макар и белязана от огъня, е цяла. Но посещението е много слабо. Старците все още седят на пейките на Градския площад, но без интерес към игрите на квадрати, както и към разговорите.

Цялостното впечатление, което се създава, е, че това е град, който чака да умре. Днес не е достатъчно да се каже, че Чембърлейн никога няма да бъде същия като преди. Навярно по-близо до истината ще бъдем, ако кажем, че Чембърлейн просто няма да го бъде.

Откъс от писмо с дата 9 юни, от Директора Хенри Грейл до Питър Филпот, Главен инспектор по училищата:

... и затова чувствам, че не мога повече да остана на сегашния си пост, чувствам, че тази трагедия би могла да се избегне ако аз бях показал повече проицателност. Моля да приемете оставката ми, считано от 1 юли, ако това е приемливо за Вас и Вашия отдел...

Откъс от писмо с дата 11 юни, от Рита Дисжардин, учител по физическо възпитание, до Директора Хенри Грейл:

„... с настоящето отказвам договора си с Вас. Чувствам, че по-скоро бих се самоубила, отколкото да преподавам отново. Всяка нощ си мисля: само, ако бях достигнала до това момиче, само ако, само ако...“

Надпис, направен с боя на тревата пред мястото, където е била къщата на Кери:

КЕРИ УАЙТ СЕ ПЕЧЕ НА ОГЪН ЗАРАДИ ГРЕХОВЕТЕ СИ.
ИСУС НИКОГА НЕ ПРОПУСКА

От: „Телекинеза: Анализ и последствия.“ (Научен годишник, 81) от Дийн Макгафин:

В заключение, бих искал да подчертая големия риск, който поемат властите, като заравят случая Кери Уайт в дебрите на бюрокрацията — имам предвид конкретно т. нар. комисия Уайт. Сред политиките изглежда има много силно желание да гледат на ТК феномена като на нещо, с което се сблъскваме веднъж в продължение на един човешки живот и, макар и да е разбираема, тази позиция е неприемлива. Възможността да се прояви отново, от генетическа гледна точка, е 99 процента. Време е да започнем да планираме какво бихме правили...

От: „Обяснение на жаргонните термини: наръчник за родители“. Джон Р. Кумбс (Ню Йорк, Лайтхаус Прес, 1985 г.), стр. 73

да се опщепиш като Кери: да причиниш насилие или разрушение; безредица; объркване; (2) да подпалиш пожар (от Кери Уайт, 1963–1979).

От: „Сянката експлодира“ (стр. 201)

На друго място в тази книга споменахме за страница от училищна тетрадка на Кери Уайт, където строфа от известния рок певец на 60-те години — Боб Дилън, е написана многократно, като че ли в момент на отчаяние.

Сигурно няма да е неподходящо да привършим тази книга с няколко реда от друга песен на Боб Дилън, които биха могли да служат като епитаф на Кери:

„Бих искал, скъпа моя, да напиша мелодия тъй ясна,
която би спасила те от участието на безумие ужасно,
която тръпката, и огъня, и болката да облекчи
на безполезното ти и безпредметно знание...“

От: „Името ми е Сузан Снел“ (стр. 98)

Малката книжка вече е завършена. Надявам се да се продава добре, така че да мога да отида някъде, където никой не ме познава. Искам да обмисля всичко още веднъж, да реша какво ще правя от сега до онзи момент, когато моята светлинка ще се спусне надолу по онзи дълъг тунел в чернотата...

От заключението на Държавния съвет за разследване на Мейн във връзка със събитията на 27–28 май в Чембърлейн, Мейн:

... така, ние трябва да заключим, че макар и аутопсията, извършена на трупа, да показва някои изменения в мозъка, които може да са индикатори за наличието на някаква паранормална сила, не виждаме причини да се смята, че възникването на други такива случаи е възможно...

Откъс от писмо с дата 3 май, 1988 г. от Амелия Дженкс, Ройал Ноб, Тенеси, до Сандра Дженкс, Мейкен, Джорджия:

„... а малката ти племенничка расте като гъба, ужасно едра е за 2-годишно дете. Има сини очи като татко си и моята руса коса, ама сигурно ще потъмнее. Страшно хубава е и понякога, като я гледам как спи, си мисля, че много прилича на нашата майка.

Оня ден като си играеше в праха до къщата се приближих тихичко и видях най-смешното нещо. Ани си играеше с топчетата на братята си, само че те мърдаха съвсем сами. Ани се смееше и радваше, ама аз се поизплаших. Някои от топчетата подскачаха нагоре-надолу. Това ме подсети за баба, помниш ли като дойдоха хората на закона оня път да хванат Пит и пушките им изхвърчаха от ръцете им, а баба само се смееше и смееше. И тя можеше да кара стола си люлка да се люлее, даже и когато тя не беше в него. Яко се стряскам като се сетя за това. Много се надявам тя да не получава ония сърдечни пристъпи дето ги имаше баба, помниш ли?

Сега трябва да отивам и да пера, така че предай моите поздрави на Рич и гледай да ми пратиш снимки когато можеш. Все пак, нашата Ани е страшно хубава и очите ѝ са ясни като мъниста. Хващам се на бас, че един ден ще стане покорител на света.

С много обич
Милиа“

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Издание:

КЕРИ. 1992. Изд. Пляда 7, София Роман.. Сер. Стивън Кинг No.2. Превод: [от нем.] Йонка ДИМОВА [Carrie / Stephen KING (1974)]. Художник: Петър СТАНИМИРОВ. Печат: ДФ „Полипринт“, Враца. Формат: 128×198 мм. Страници: 208. Тираж: 40 080 бр. Цена: 25.00 лв. ISBN: 954-409-068-1.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.